

ஹம்சகௌர் சுவஜாத்யின்

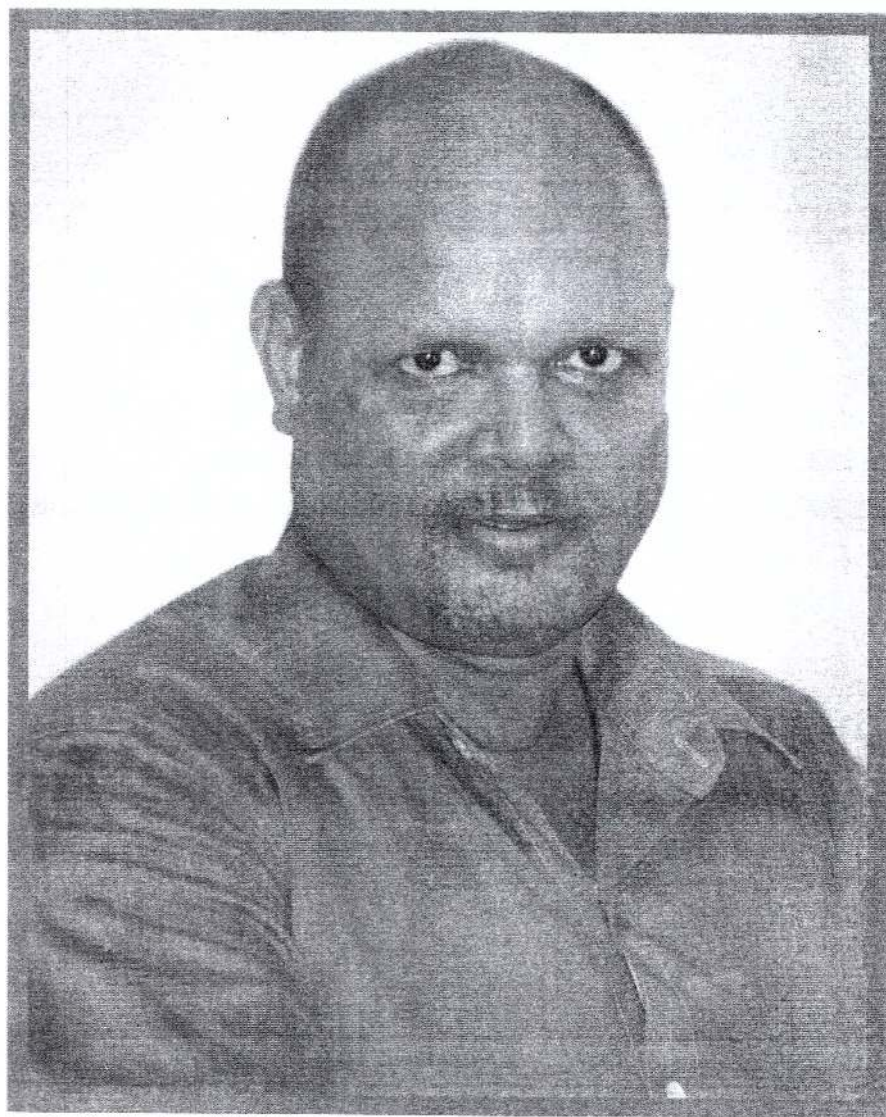
உறுத்கொண்ட நெஞ்சனாள்

உறுதிகொண்ட நெஞ்சினாள்

ஹம்சகௌரி சிவஜோதி

தேசம் வெளியீடு

(18 நவம்பர் 1971 - 30 டிசம்பர் 2020)

இவ்வுலகைவிட்டு நீங்கியதால் என்னை விட்டு நீங்கிய என் அன்புக்
கணவர் வ சிவஜோதிக்கு இந்நூலைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூலின் தலைப்பு : உறுதிகொண்ட நெஞ்சினாள்

மொழி : தமிழ்

நூல் ஆசிரியர் : ஹம்சகௌரி சிவஜோதி

மேற்பார்வை : த ஜெயபாலன்

வெளியீட்டாளர் : தேசம் பதிப்பகம்
லண்டன்

நூல் வடிவமைப்பு: த ஜெயபாலன், Little Design

அட்டை : பவதாரணி ராமசாமி, Little Design

ஓவியங்கள் : பேரினியன் இராமர், Little Design

பதிப்பு : முதலாவது பதிப்பு, நவம்பர் 2022

அச்சகம் : ஜெம்ஃபார் இன்டஸ்ரீஸ் (பிரைவேட்) லிமிடட்

பக்கங்கள் : 125

விலை : இலங்கை : ரூபாய் 500, வெளிநாடுகள்: £5

Title : Uruthikonda Nenjienaal

Language : Tamil

Author : Hamsagowri Shivajyothi

Editot : T Jeyabalan

Publishers : Thesam Publication,
London

Book Design : T Jeyabalan, Little Design

Cover Design : Bavatharani Ramasamy, Little Design

Drawings : Periniyan Ramar, Little Design

Edition : First Edition November 2022

Printers : JEMFAR Ind. (PVT) LTD

Pages : 125

Price : Sri Lanka: 500 rupees, Other Countries: £5

பதிப்புரை...

படைப்புகள் வெறும் அழகுணர்வுக்காகவோ அவை படைக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவோ படைக்கப்படுவதில்லை. அவை காலத்தின் கண்ணாடி. எமது அனுபவமாக இன்று படைக்கப்படுபவை நாளைய தலைமுறையினருக்கான எமது அனுபவப் பகிர்வு. கல்வியே ஒரு அனுபவப் பகிர்வு என்கின்றனர் கல்வியியல் ஆய்வாளர்கள். அந்த வகையில் இங்கு பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்டுள்ள பத்து பெண் ஆளுமைகளின் அனுபவம் என்பது இக்காலகட்டத்தில் மிகவும் அவசியமானது. இன்றும் பெண்களை இரண்டாம் நிலையில் பார்க்கின்ற போக்கு, தமிழ் சமூகத்தில் மட்டுமல்ல தொழில்துறையில் வளர்ச்சியடைந்த சமூகங்களிடையேயும் காணப்படுகின்றது. இந்நிலையை மாற்றியமைக்க இலைமறை காயாகவுள்ள பெண் ஆளுமைகள் வெளிக் கொணரப்பட்டு அவர்களின் சிந்தனை, செயற்பாடுகள், முயற்சிகள் பேசப்பட வேண்டும். அவர்கள் இளம் தலைமுறையினருக்கு முன்னுதாரண மாக்கப்பட வேண்டும். முன்னுதாரணங்கள் அருகி வருகின்ற காலகட்டத்தில் எமது சமூகத்தினுள் மறைந்து கிடக்கின்ற முன்னுதாரணங்களை வெளியே கொண்டுவரும் ஹம்சகௌரி சிவஜோதியின் முயற்சி மிகக் காத்திரமானது.

தமிழ் 3500 ஆண்டு பழைமையான மொழியாளுமையையுடைய, வாழும் மொழியாகவுள்ள மூத்தமொழி. அதனை இன்னும் பலநூறு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு நாம் கடத்திச் செல்ல எம்மால் முடியும். இந்த அஞ்சலோட்டத்தில் இணைந்து அடுத்த தலைமுறையினருக்கு எமது அனுபவங்களைக் கடத்துவது இன்றியமையாததாகும். காலத்தின் தேவையறிந்து இவ்வாறான பதிவுகளை தமிழில் வெளிக்கொணர்வதன் மூலம் எம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வாழ்கின்ற பெண்களுக்கும் நல்லதொரு எதிர்காலம் உண்டு என்பதை அவர்களுக்கூட்டி, அவர்களைக் கனவுகாணச் செய்ய வேண்டும். இதனை வாசிக்கின்ற ஒவ்வொரு ஆணும் தனது சமூகக் கடமையையும் சமூகப் பொறுப்பையும் உணர்ந்து தன் தாய், சகோதரி, தோழி, இணையாள்

அவள் பெண் என்பதற்காக எந்த வகையிலும் தாழ்ந்தவள் அல்ல என்பதையும். தான் ஒரு ஆண் என்பதற்காக எந்த வகையிலும் உயர்ந்தவன் அல்ல என்பதையும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். உயர்வும் தாழ்வும் அவரவர்களுடைய சிந்தனை செயற்பாடுகள் முயற்சிகளிலேயே தங்கி உள்ளன. அவை ஆண்குறியையும் பெண்குறியையும் வைத்து ஒரு போதும் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை.

இப்பெண் ஆளுமைகள் பல்துறைசார்ந்த பன்முக ஆளுமைகள். பெண்ணியம் (செல்வி திருச்சந்திரன்), கல்வி (ஜெயா மாணிக்க வாசகன், சசிகலா குகமூர்த்தி, வலன்ரீனா இளங்கோவன்) இலக்கியம் (தாமரைச்செல்வி), பொறியியல்துறை (பிரேமளா சிவசேகரம்), கலைத்துறை (பார்வதி சிவபாதம், வலன்ரீனா இளங்கோவன்), அரசியல், கலை, இலக்கியம் (கலாலக்ஷ்மி தேவராஜா), விளையாட்டுத் துறை (அகிலத்திருநாயகி சிறிசெயானந்தபவன்) இவர்களோடு பொது வாழ்வில் அரசியலில் ஈடுபட்டு இனவெறியர்களை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டு போராடியவர் நாகம்மா செல்லமுத்து. இவர்கள் யாரும் சமூகத்தில் இருந்து அந்நியப்பட்டு வாழவில்லை. தங்களையும் சமூகத்தில் ஒருவராகப் பிணைத்துக்கொண்டு தங்களது நாளாந்த வாழ்வியலோடு சமூகத்திற்கான சேவையை வழங்கி வந்தனர் அல்லது வழங்கி வருகின்றனர்.

இன்றைய சமூகத்தில் உள்ள மிகப்பெரிய குறைபாடு பொறுப்பான மனிதர்கள் பொறுப்பான பதவிகளில் இல்லை என்பதே. இதற்கு விதிவிலக்காக இந்த சமூகத்தில் எல்லோரையும் போல் சாதாரணர்களான இப்பெண்கள், பொறுப்புடன் செயற்பட்டு மாற்றத்தைக் கொண்டு வர முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள். தங்கள் முயற்சியில் அவர்கள் களைத்துப்போகவுமில்லை. இவர்களது அனுபவங்களை வெளியிடுவதில் தேசம் பதிப்பகம் பெருமை கொள்கின்றது.

த ஜெயபாலன்

தேசம் பதிப்பகம்

ஒக்ரோபர் 28, 2022.

தேசம் வெளியீடுகள்:

A Dangerous New World
Maulia Selvarajah - 1998

இதயங்கள் துடிக்கட்டும்:
தம்பிராஜா நினைவுமலர்
த ஜெயபாலன் - 2001

Secret of the Mansion
Maulia Selvarajah - 2002

Rising from the Ashes - Tragic
Episode of the Jaffna Library
N Selvarajah - 2003

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம்
என் செல்வராஜா, த ஜெயபாலன்
2003

ஈழத் தமிழரின் ஆதிச் சுவடுகள்
எஸ் தியாகராஜா - 2004

Glimpses of Eelam Tamil Heritage
Charles Somasundaram - 2004

தேசிய இனப்பிரச்சினையில்
ஏகாதிபத்தியங்களின் சதி
சபா நாவலன் - 2007

சாதியப் போராட்டம் சில குறிப்புகள்: சி
கா செந்தில்வேல் உடன் நேர்காணல்
த ஜெயபாலன் - 2008

இலங்கையின் தமிழ் கல்விச் சமூகம்:
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஒரு
பார்வை

த ஜெயபாலன் - 2010

வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து
முள்ளிவாய்க்கால் வரை
த ஜெயபாலன் - 2016

National Conflict and International
Intervention - A Media Discourse
Jeyaseelan Gnaseelan - 2020

Heritage Histories: A Reassessment
of Arumuga Navalar a.k.a Candar
Arumugavan
S Ratnajeevan H Hoole - 2020

The Story of Standardisation
S Ratnajeevan H Hoole - 2021

சிவஜோதி எனும் ஆளுமை...
த ஜெயபாலன் - 2021

வ சிவஜோதியின் எண்ண
ஓட்டத்தில்...
ஹம்சகௌரி சிவஜோதி - 2021

உறுதிகொண்ட நெஞ்சினாள்
ஹம்சகௌரி சிவஜோதி - 2022

என்னுரை

இந்நூலில் வரும் ஒவ்வொரு பெண் ஆளுமைகளும் ஏதோ வொரு வகையில் எனது கணவர் சிவஜோதியுடனும் என்னுடனும் தொடர்பில் இருந்தவர்கள். இவர்கள் நாங்கள் கண்ட பெண் ஆளுமைகளாக இருந்தார்கள். அந்த வகையில் எனது கணவரின் பிறந்த தினத் தை நினைவுகூர்ந்து இப்பெண் ஆளுமைகளை ஆவணப்படுத்தியதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். இந்நூல் ஒரு பெண்ணுக்காவது தன் எதிர்காலம் தொடர்பில் நம்பிக்கையும் ஊக்கமும் அளித்தால் அதுவே என் வாழ்க்கைக்கு ஓர் அர்த்தத்தைத் தரும்.

எமது சமூகத்தில் ஆண் - பெண் உறவு என்பது முரண்பட்ட, நட்பற்ற, ஆண்டான் அடிமை உறவாக இருக்கின்ற ஒரு சூழலில், இலைமறை காயாக தங்கள் இணையர்களை தமக்கு இணையாகவும் நட்பாகவும் அவர்களின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறைகொண்டவர்களாகவும் கணிசமானவர்கள் உள்ளனர். அவர்களில் ஒருவராக எனது கணவன், தோழன் சிவஜோதி இருந்தார். என்னைச் செதுக்கினார். அவரைச் சார்ந்த நல்ல உறவுகளையும் நண்பர்களையும் என்னைச்சுற்றி விட்டுச் சென்றுள்ளார். வலிகளில் சில வலிமை உள்ளதாகவும் இருக்கும்.

இந்நூல் வெளியிடுவதற்கான திட்டமிடல் சிவஜோதியின் உற்ற நண்பர் ஜெயபாலனினால் ஒருவருடத்திற்கு முன்னர் கதைக்கப்பட்டது. ஆனாலும் இதுதொடர்பில் பெரிய அக்கறையை நான் காட்டவில்லை. வலிகள் நிறைந்த நாட்களை கடந்து செல்லும் எனக்கு, வேலைப்பழுவுள்ள ஒருவராக இருப்பதற்காகச் சொல்கிறார் என நினைத்தேன். மீண்டும் ஆறு மாதத்திற்கு முன்னர் சிவஜோதியின் பிறந்தநாளை முன்னிட்டு என்ன செய்யப்போகிறீர்கள் என்ற கேள்வியுடன் இந்நூலை வெளியிட ஆயத்தம் செய்யும்படி ஜெயபாலன் தெரிவித்த போது மறுக்க வில்லை. ஆனாலும் இதனை நூல் வடிவில் கொண்டுவர அவ்வப்போது ஞாபகமூட்டியபடியே இருந்தார். நூல் வடிவில் உங்கள் கரங்களில் இருப்பதற்கு ஜெயபாலனே காரணம். அவருக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூலுக்கான ஓவியங்களை குறுகிய காலத்தில் வரைந்து தந்த எமது லிற்றில் எய்ட் மாணவன் பேரினியனுக்கும் இந்நூலுக்கான அட்டை யை வடிவமைத்துத் தந்த லிற்றில் எய்ட் ஆசிரியை பவதாரணி ராம சாமிக்கும் நண்பி ஜெயமாலா சிவச்சந்திரன் அவர்களுக்கும் என் நன்றிக ளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இந்நூலுக்கு மட்டுமல்ல என் கணவரின் நூல்களையும் மெய்ப்புப் பார்த்து உதவிய நூலகவியலாளர் என்.செல்வராஜா தகுந்த ஆலோசனைகளையும் வழங்கி வருபவர். அவருக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

நூலகத்தில் நான் சுயாதீன ஆய்வாளராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் இந்நூலில் பதியப்பட்டுள்ள பத்து பெண் ஆளுமைகள் உட்பட பல பெண் ஆளுமைகளை ஆவணப்படுத்தி இருந்தேன். எனது இந்த முயற்சிக்கு நூலகத்தில் நான் பெற்ற அனுபவம் முக்கியமானது. இவ்விடத்தில் நூலக நிறுவனத்திற்கும் எனது நன்றிகளைப் பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன்.

எனது சந்தோசத்திலும் நான் எடுக்கின்ற முடிவுகளிலும் எனது வளர்ச் சியிலும் எப்போதும் கரிசனையுடைய சிவஜோதியின் அன்புக்குரிய மாமா பொன்முத்துக்குமார் தயாநிதி, எனக்கும் அவ்வாறேயானவர். அவருக்கு எனது நன்றிகளை தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

இன்று எனக்கு பலவகையிலும் பலமாக உதவியாக இருந்து நான் இந்நூலில் கவனம் செலுத்துவதற்கான நேரத்தைச் செலவிட உதவிய என் அம்மா, அப்பா ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள். எனது வீட்டு வேலைகளையும் என் மகளையும் அவர்கள் பார்த்துக்கொள்வதால் நான் எனது வேலைகளில் நிதானமாகக் கவனம் செலுத்தக் கூடியதாக இருந்தது.

இவர்களோடு என்னுயிராகிய சின்னவுயிர் வெண்பா, அவள் சிரிப்பில் தெரியும் என் வாழ்வுக்காகன அர்த்தம். அவளும் எதிர்காலத்தில் ஒரு

ஆளுமையாவாள் என்ற கனவே இந்நூலின் அத்திவாரம். அவளுக்கு
கோடி முத்தங்களோடு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இந்நூலை வெளிக்கொணர்வதிலும் சிவஜோதியின் நினைவு நிகழ்
வுகளை நிகழ்த்துவதிலும் இன்னும் பல நண்பர்களும் உறவுகளும்
பல வகையிலும் உதவி வருகின்றனர். அவர்களுக்கும் இவ்விடத்தில்
எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஹம்சகௌரி சிவஜோதி.

28 ஒக்டோபர் 2022

உறுதிகொண்ட நெஞ்சினர்

செல்வி திருச்சந்திரன்	01
ஜெயா மாணிக்கவாசகன்	22
தாமரைச்செல்வி	53
பிரேமளா சிவசேகரம்	77
சசிகலா குகமூர்த்தி	84
பார்வதி சிவபாதம்	88
கலாலக்ஷ்மி தேவராஜா	93
அகிலத்திருநாயகி சிறியசொனந்தபவன் .	97
வலன்ரீனா இளங்கோவன்	101
நாகம்மா செல்லமுத்து	112

1
செல்வி

செல்வி
திருச்சந்திரன்

செல்வி திருச்சந்திரன் என்று எல்லோராலும் மிக அறியப் பட்ட இப்பெண் ஆளுமையின் இயற்பெயர் செம்மனச்செல்வி. இவர் 1940 ஒக்டோபர் 21இல் யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாயில் பிறந்தார். அன்றைய காலகட்டத்தில் மானிப்பாய் இலங்கையின் முன்னணிக் கிராமங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. கிறிஸ்தவத்தின் வளர்ச்சியால் கல்வித்துறையில் மானிப்பாய், வட்டுக்கோட்டை ஆகிய இரு யாழ்ப் பிரதேசங்களும் மிகவும் அறியப்பட்டு இருந்த காலகட்டம் அது.

இலங்கைத் தமிழர்களின் அரசியலில் இவரது தந்தை ஹன்டி பேரின்பநாயகம் நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு தலைவர். தாய் அமிர்தாதேவி. 05 ஆம் வகுப்பு தொடக்கம் பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வரை கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றார். பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டத்தையும், நெதர்லாந்தில் சமூக ஆய்வு நிறுவகத்தில் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும், கலாநிதிப் பட்டத்தினை அம்ஸ்டாமில் Vrije பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றார்.

தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் சிறந்த புலமையைக் கொண்டவர் செல்வி திருச்சந்திரன். வாசிப்பின் மீது தீராக் காதல் கொண்ட இவர் எழுத்துத்துறையிலும் தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி உள்ளார். இவரின் ஆக்கங்கள் பெண்ணிலைவாதம், இலக்கியம், விமர்சனம், பண்பாடு, அரசியல் ஆகிய துறைகள் சார்ந்ததாக தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. இவரின் சில நூல்கள் சிங்கள மொழியிலும் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ள மை சிறப்பம்சமாகும்.

பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரான இவர் அதன் இயக்குநராகவும் நீண்ட காலம் கடமையாற்றி யுள்ளார். “பெண்ணின் குரல்” தமிழ் ஆங்கில இதழ்கள், தெற்காசிய பெண்ணிய ஆய்வு முன்னணி ஆசிரியர் குழு ஆகியவற்றில் முக்கிய பொறுப்புகளைக் கொண்டிருந்தார். “நிவேதினி” சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் கிழக்கு பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியல் பகுதி நேர விரிவுரையாளராகவும் தெற்காசிய பெண்ணிய ஆய்வு முன்னணி

வெளியிடும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழு உறுப்பினராகவும் பணியாற்றி வரும் செல்வி திருச்சந்திரன், பெண்ணியம் சார்ந்த பல்வேறு அமைப்புகளிலும் செயற்பாடுகளிலும் முக்கிய பொறுப்புகளை ஏற்று பணியாற்றி வருகின்றார். இலங்கையில் இருந்து வெளிவரும் பால்நிலை சமத்துவம் தொடர்பான மும்மொழி சஞ்சிகை “நிவேதினி” என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இலங்கையில் சமாதானத்திற்கான பெண்கள் கூட்டமைப்பின் நிர்வாகக்குழு உறுப்பினர், இலங்கையின் அரச சார்பற்ற பெண் தொண்டு நிறுவனங்களின் கூட்டமைப்பின் நிர்வாக உறுப்பினர், இலங்கை சமூக விஞ்ஞான சங்கத்தின் நிர்வாக சபை உறுப்பினர், இலங்கை சமூக விஞ்ஞான சங்கத்தின் வெளியீடாகிய “பிரவாதம்” (குமிழ்) வெளியீட்டின் ஆசிரியர் குழு உறுப்பினர் என பன்முக ஆளுமைகொண்ட இவருடனான நேர்காணல்:

நீங்கள் பிறந்து வளர்ந்த காலத்தில் இலங்கையிலிருந்த சமூகப் பொருளாதார அரசியல் பின்னணி பற்றி பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்?

செல்வி: நான் பிறந்தகாலத்தில் எவ்வாறான அரசியல் பின்னணி இருந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது (சிரிப்புடன்). நான் வளர்ந்த காலத்தில் எல்லாம் மிக அமைதியாக இருந்தது. வீட்டில் நல்ல சுகமாக வளர்ந்தேன். அன்பும் பாசமும் வீட்டில் நிறைந்திருந்தது. பாடசாலைக்கு போறதும் விளையாடுவதும் படிப்பும் இன சனத்தோட சந்தோசமா இருக்கிறதும் தான். அப்படியே சகோதரர்கள் ஐந்து பேரும் வளர்ந்தோம். எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை.

செல்வி திருச்சந்திரன் என்ற ஆளுமையின் உருவாக்கத்தில் உங்களுடைய இளமைக்காலம் எவ்வாறான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது? உங்களுடைய குடும்பப் பின்னணியையும் பள்ளிச் சூழலையும் கூறுங்கள்?

செல்வி: என்னுடைய தந்தை அந்தக் காலத்து தேசியவாதியாக இருந்தார். மிகவும் முற்போக்கு குணங்கள் நிறைந்தவராகவும் இருந்தார். அவருக்கு அரசியலியும் சமூகத்தி

லயும். நல்ல மதிப்பு. அந்தப் பின்னணியில் தான் நான் வளர்ந்தேன். அவர் சாதியத்துக்கு எதிராக நடத்திய போராட்டங்கள் அப்படி இப்படி என்று நிறைய இருக்கு. அதுகள் என்னில நிறைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. நாங்கள் வளர்ந்த காலத்தில வீட்டுக்கு ஆட்கள் வந்தா எல்லாருக்கும் தேத்தண்ணி கோப்பி கொடுப்பம். எல்லாருக்கும் மேசையில் வைத்து சாப்பாடு கொடுப்பம். அவையள் என்ன சாதி. என்ன சமயம் என்றது எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அவர்களை மனிதர்கள் என்று தான் அவர் மதித்தவர். அந்த சூழ்நிலையில்தான் நாங்களும் வளர்ந்தம்.

ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை நான் உங்களோடு பகிர் விரும்புகிறேன். எங்கட வீட்டுக்கு பின்னால் ஒரு சாதிமான் இருந்தவர். அவர் எங்கட வீட்டுக்கு ஒருக்கா வந்தபோது நான் அவருக்கு தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டுபோய் கொடுக்க, அவர் “நான் உங்கட வீட்டில குடிக்க மாட்டேன்” என்று சொன்னார். அப்போ நான் திகைத்துப் போய் “ஏன் குடிக்க மாட்டீங்க” என்று கேட்டேன். “உங்கட வீட்டில நளம் பள்ளுகளெல்லாம் வந்து குடிக்கும். அந்த வீட்டில நான் எப்படி குடிப்பேன்? அந்த சாதி என்ன? அவை சாதி என்ன?” என்று சொன்னார்.

எனக்கு சரியான அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அப்ப எனக்கு இந்தக் கதைகள் எல்லாம் அவ்வளவு விளங்காத காலம். என்னுடைய தந்தை அப்பதான் அறைக்குள்ள இருந்து குளிச்ச போட்டு வெளியில வந்தவர். அவருடைய இந்த சம்பாசனையைக் கேட்டுவிட்டு அப்பா சொன்னார் “இனி உங்களுக்கு நாங்கள் ஒரு சிரட்டை குடிக்கிறதுக்கு வைக்கிறோம்” என்று. அவர் கோபத்தில் எழும்பி போயிட்டார். இந்த சம்பவம் அந்த காலத்துல சாதி எவ்வளவு இறுக்கமாக இருந்தது என்பதை புலப்படுத்தும் ஒரு விடயமாக எனக்குத் தோன்றியது. அதே நேரத்தில் இதை தகர்த்தெறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அர்ப்பணிப்பும் எனக்குள் இருந்தது.

அந்த ஆக்கமும் ஆர்வமும் தான் என்னை இது தொடர்பில் எழுதத்

தூண்டியது. நான் யாழ்ப்பாணத்தில் சாதியத்தை பற்றி என்ன மாதிரி அது இயங்குது என்பது பற்றி ஆங்கிலத்தில் ஒரு புத்தகம் எழுதி இருக்கிறேன். அந்த புத்தகத்தில் சாதியம் யாழ்ப்பாணத்தை எவ்வாறு தாக்கியது அதன் பல்வேறு முனைப்புகள் என்ன என்று விலாவாரியாக எழுதியிருக்கிறேன். அது கொஞ்சம் சலசலப்பையும் கன பேருக்கு ஏற்படுத்தி இருக்கு. இரண்டு பேர் அதை ரிவ்யூ பண்ணி இருக்கிறார்கள். ஒன்று அகிலன் கதிரகாமர் மற்றது ரியூடர் சில்வா என்று அவர் தென் இலங்கையில் சாதியைப் பற்றி விவாதிக்கும் ஒரு பேராசிரியர். பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தை சேர்ந்தவர். அவரும் பெரிய ஒரு விமர்சனம் என் புத்தகத்துக்கு எழுதி இருந்தார். அதெல்லாம் நான் வளர்ந்த பின்னணியின் தாக்கம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

நீங்கள் சாதி முறைமைக்கு எதிராக பல கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளீர்கள். தற்பொழுது சாதி முறைமை யாழ்ப்பாணத்தில் அப்படியே இருக்கின்றது என்று நினைக்கின்றீர்களா அல்லது ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளதா?

செல்வி: சில சில விஷயங்களில் மாற்றம் இருக்குது. ஆனால் அடித்தளத்தில் எல்லாருடைய மனதிலும் அது பதிந்திருக்கு. ஹோட்டலுக்கு போனா எல்லாரும் ஒன்றா தானே இருந்து சாப்பிட வேண்டும். இப்ப கல்யாணங்களும் எல்லாம் ஹோல்ஸில வைக்கிற படியா எல்லாரும் ஒன்றாய் இருந்து சாப்பிடினம். சமபந்தி என்பது தன்பாட்டிலேயே வந்தது.

அதெல்லாம் modernisation என்று கூறப்படும் நவீனத்துவத்தின் பலன்களாக இருக்கலாம். மற்றும்படி கல்யாணத்துக்கோ அல்லது வேறு விடயங்களிலும் சாதி பார்க்கிறது இருக்குது. நீங்கள் வீரகேசரியில் மணமகன், மணமகள் கேட்கிற விளம்பரங்களை பார்த்தீர்கள் என்றால் தெரியும் சாதி எல்லாம் போட்டுத்தான் நாங்கள் பொம்பிளை எடுப்போமோ மாப்பிள்ள எடுப்போமா என்று போட்டிருப்பார்கள். அடிமட்டத்தில் அது இன்னும் நிலைபெற்று

நிற்கிறதென்று தான் கூற வேண்டும்.

அதே மாதிரி பாடசாலைகளிலும் ஒதுக்குற தன்மை ஆசிரியர் மத்தியிலும் இருக்குது. உயர் சாதி சக மாணவர் மட்டத்திலும் அது இருக்குது என்பது நான் கண்டறிய கூடியதாக இருந்தது.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் இந்து சமயம் சார்ந்தவர்கள் மட்டம்தான் சாதி பார்க்கிறார்களா அல்லது கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களும் சாதி பார்க்கிறார்களா? இதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

செல்வி: கத்தோலிக்க, கிறிஸ்தவர்கள் எல்லாரும் சாதிதான் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் இந்துக்கள் தான் சாதி பார்க்கிறது என்ற ஒரு கதை பரப்பப்பட்டிருக்கிறது. கத்தோலிக்கர்கள் எப்படி சாதி பார்க்கினம் என்பதை என்னுடைய நூலிலும் நான் எழுதியுள்ளேன். மற்றது விடுதலைப் புலிகளும் சாதியத்துக்கு எதிராக கொஞ்சம் வேலை செய்தார்கள். என்றாலும் அது அடிமட்டத்தில் மக்களின் உணர்ச்சியை போய் சந்திக்கக்கூடிய நிலைமையில் அது இருக்கவில்லை.

எல்லாரும் சமமாய் இருக்க வேண்டும் என்று சில விடயங்களில் செயற்பட்டார்கள். சமூகத்தை புரட்டிப் போடுகின்ற ஒரு பிரயத்தனம் அவர்களிடத்திலும் இல்லை என்பது தான் என்னுடைய கணிப்பு.

அந்த காலத்துல மிஷினரிகள் வந்த பின்பு மக்கள் பலர் கிறிஸ்தவ சமயத்தை தழுவி மதமாற்றங்கள் நடந்ததற்கு காரணம் இந்து சமயத்தில் இருந்த சமூக ரீதியான அடக்குமுறைகள் தானே.

அப்படி இருந்தும் ஏன் அந்த மாற்றங்கள் ஏதும் கத்தோலிக்க மதத்தில் வரவில்லை?

செல்வி: சாதிமுறையிலிருந்து விடுபடுவதற்காக இந்து மதத்தில் இருந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பலர் கிறிஸ்தவ சமூகத்தை தழுவினார்கள்.

அதற்கு பெரிய உதாரணமாக டானியலை சொல்லலாம். எழுத்தாளர் டானியல் கத்தோலிக்கராக மாறியது இந்த சாதிய முறைமையில் இருந்து விலகுவதற்கு. ஆனால் அவருடைய வாழ்க்கையை எடுத்துப் பார்த்தால் காலம் பூராகவும் அவர் ஒடுக்கப்பட்டவராகத் தான் இருந்தவர். அவருடைய நாவல்கள் வழியே இதுபற்றிய தன்னுடைய

அனுபவங்களை அவர் எழுதியிருக்கிறார். அவருடைய புத்தகங்களின் முன்னுரைகளிலும் தன்னுடைய அனுபவங்கள். சாதிக்கு தான் எப்படி கட்டுப்பட்டிருந்தேன் என்பவற்றையெல்லாம் எழுதி இருக்கிறார். ஆனபடியால் கத்தோலிக்கத்துக்கு மாறினவர்களோ கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறினவர்களோ தமிழர் என்ற நிலையில் சாதிமுறைக்கு உட்பட்டிருந்தார்கள்.

நீங்கள் தமிழர்கள் தான். சாதி பார்க்கிறார்கள் மதம் ஒரு பிரச்சினை இல்லை என்று சொல்கிறீர்களா?

செல்வி: விட்ட குறை தொட்ட குறை என்பதாக எந்த மதத்திற்கு மாறினாலும் அது தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. சில இடங்களில் கண்டும் காணாமலும் அது நடக்கிறது. சில இடங்களில் வலுவெளிப்படையாக அது நடக்கிறது.

ஒரு பழமைவாத சமூகத்தில் பிறந்து வளர்ந்த நீங்கள் எவ்வாறு ஒரு பெண்ணியம் சார்ந்த முற்போக்கான சமூக சூழலுக்குள் ஈர்க்கப்பட்டீர்கள்? குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கும் உங்கள் கருத்துகளுக்கும் இடையிலான உறவு பற்றி பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

செல்வி: நான் முற்போக்கான குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்திருந்தேன் என்று சொல்லும் போது, அது வெறுமனே சாதியத்துக்கு மட்டும் பொருந்தும் என்று சொல்ல முடியாது. வர்க்கம், சாதி, பெண் அடிமை அப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் எல்லாத்துக்கும் எதிரான ஒரு மனப்போக்குடைய குடும்பத்தில் தான் நான் வளர்ந்தேன். என்னோட பாடசாலையில் ஆண்களும் பெண்களும் சமமாக படித்தோம். நான் கலவன் பாடசாலையில் தான் படிச்சேன். அங்க பெண்களுக்கு சம உரிமை கொடுக்க வேண்டும் என்ற மரபு இருந்தது. மற்றது வீட்டிலையும் அந்த மரபு இருந்தது. நான் மூத்த பெண். தாய் இல்லாமல் வளர்ந்தேன். வேற ஒரு குடும்பத்தில் என்றால் எஸ்.எஸ்.சியோட நிப்பாட்டிப்போட்டு மற்ற பிள்ளைகளையும் சகோதரங்களையும் பார் என்று சொல்லியிருப்பினம். ஆனால் எனக்கு

அந்த மாதிரி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. நல்லா படிக்க வேண்டும் முன்னுக்கு வர வேண்டும் என்று பெண்களை ஊக்குவித்து சம சந்தர்ப்பம் கொடுக்கிற குடும்பத்தில் தான் நான் வளர்ந்தேன். அப்பவே எனக்கு இந்தப் பெண்ணிலைக் கருத்துக்கள் தோன்றிக்கொண்டுதான் இருந்தது. ஏனென்றால் எங்கள் வீட்டிற்கு பக்கத்துல இருந்த ஒரு குடும்பத்துல ஆறு மணிக்கு பிறகு கணவன் குடித்துப் போட்டு வந்து பிள்ளைகளையும் மனைவியையும் போட்டு அடிக்கிறது, திட்டறது எல்லாம். அந்தக் கொடுமையை தாங்க முடியாமல் நாங்கள் அந்த வீட்டை விட்டுட்டு வேற வீட்டுக்கு போயிருக்குறம்.

அந்த காலத்துல பெண்கள் பட்ட அவஸ்தையும் அவமானமும் என்னோட மனசில வேரூன்றிற்று. ஆனால் ஒன்று சொல்லலாம். யாழ்ப்பாண சூழலில் பெண் கல்வி மறுக்கப்படவில்லை. எத்தனையோ பெண்கள் ஆசிரியர்களாகவும் தலைமை ஆசிரியர்களாகவும் வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் வீட்டில் பெண்களுக்கு எதிரான அடக்குமுறைகளும் அவர்களை உதாசீனப்படுத்துவதும் தொடர்ந்து கொண்டு தான் இருந்தது.

இரண்டு மட்டத்தில் நாங்கள் அதை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு மட்டத்தில் பெண்கள் படிக்கக்கூடிய பாடசாலைகள் தோன்றின. உதாரணமாக உடுவில் மகளிர் கல்லூரி, ஹிண்டு லேடீஸ் காலேஜ் அப்படி என்று பெண்களுக்கு பிரத்தியேகமாக பாடசாலை ஆரம்பிக்குமளவுக்கு முன்னேற்றம் இருந்தது. ஆனால் அவங்க குடும்பப் பெண்களாக மாறின காலத்தில் அடக்குமுறைகளுக்கும் உதாசீனத்துக்கும் உள்ளாகினார்கள்.

நீங்கள் சொல்லுற சூழல் உங்கட காலத்தில. அதே நிலைமை இப்பவும் எங்கட சமூகத்தில் உள்ளதா?

செல்வி: அரசியலில் பெண்கள் ஈடுபட்ட காலமும் இருந்தது. அதெல்லாம் ஒரு குறுகிய மட்டத்தில் தான் நடந்திருக்கு. அந்த மாற்றங்கள் பெருமளவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் நிறைய பெண்கள் வெளிநாடு சென்ற பின்பு
அங்கு கலாச்சார மாற்றம் ஒன்று ஏற்பட்டுள்ளது என்று
நினைக்கின்றீர்களா?

செல்வி: பண்பாட்டில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நடந்திருக்கு.
பெண்கள் வெளியில் செல்வதற்கான உரிமை, விரும்பிய உடையை
தேர்ந்தெடுப்பதற்கான உரிமை, கற்பதற்கான உரிமை, ஆண்களுடன்
சமமாக பழகுவதற்கான உரிமை அந்த மாதிரியான பண்பாட்டு
மாற்றங்கள் எத்தனையோ நடந்திருக்கு. அதை நாங்கள்
மறுக்க இயலாது. ஆனால் அது எந்தளவு தூரம் எங்களை
முன்னேற்றத்திற்கு கொண்டு போய் இருக்கிறது என்பதுதான் கேள்வி.
இப்ப பெண்கள் சைக்கிள்ல போனாலும் ரோட்டில் எத்தனையோ
விசமத்தனங்களும் வன்முறைகளும் நடந்து கொண்டு
தானே இருக்கு.

பண்பாட்டு மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் ஆண்கள் மனதில் மாற்றம்
ஏற்படவில்லை என்று சொல்கிறீர்களா? இன்னும் ஒரு வன்மமான
மனநிலையில் தான் ஆண்கள் இருக்கின்றார்கள் என்று
சொல்கின்றீர்களா?

செல்வி: பெண்களுடைய இரண்டாம்பட்ச நிலை மாறவில்லை.
ஆனால் மற்ற விடயங்களில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கு. கல்வி,
உத்தியோகம், உடை, பாவனை, தனித்துப் பிரயாணம் செய்தல்
அதுகள் எல்லாம் ஒரு பண்பாடு மாற்றம் தானே.

உங்களுடைய திருமண உறவு உங்களுடைய கருத்தியல்
நிலைப்பாட்டுடன் எவ்வாறு அமைந்தது?

செல்வி: எங்கள் இருவருடைய கருத்தியல்களில் பெரிய வித்தியாசம்
இல்லை. அவரும் முற்போக்கான சிந்தனை உடையவராக தான்
இருந்தார். அதனால் எனக்கு ஒரு முரண்பாடும் இருக்கவில்லை.
எனக்கு பூரண சுதந்திரம் இருந்தது. எந்த மாநாட்டுக்கும் போகலாம்,
எந்தப் புத்தகத்தையும் நான் எழுதலாம். அதே நேரத்தில் நான் எழுதின
நூல்களுக்கு ஊக்கம் அளித்தவர் அவர்தான். கடைசியா நான் எழுதின

புத்தகங்களுக்கு கள ஆய்வுக்கு அவரும் கூட வந்து காரில் இருந்து பேப்பர் வாசித்து கொண்டிருப்பார். நான் போய் என் ஆய்வை செய்துட்டு வருவேன். அப்படி ஊக்கமும் அன்பும் இருந்தபடியால் எனக்கு மணவாழ்க்கையில் பெரிய முரண்பாடுகள் இருக்கவில்லை.

பெண்ணியவாதம் பற்றி பல்வேறு வகையான வரைவிலக்கணங்கள் உண்டு. உங்கள் எண்ணத்தில் பெண்ணியவாதம் என்றால் என்ன?

செல்வி: என்னுடைய பெண்ணியவாத கருத்து சோசலிச பெண்ணியவாதம். அது வர்க்கம், சாதி எல்லாம் அடித்தளத்தில் மாற வேண்டும். சாதி அடக்குமுறை என்பதிலிருந்து ஆண்களும் பெண்களும் விடுபட வேண்டும். வர்க்க நிலையில் ஆண்களையோ பெண்களையோ ஒடுக்குவது தடுக்கப்பட வேண்டும். அதுதான் சோசலிச பெண்ணியவாதத்தின் அர்த்தம். எல்லா மட்டத்திலும் சம உரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது. மார்க்சிசத்தில் பெண்ணியவாதம் ஒரு அலகு. ஆனால் அந்தப் பெண்ணியவாதத்தை ஸ்தாபிப்பது தான் பெண்ணியவாதிகளுக்கு பெரும் கஷ்டமாக இருந்தது. இன்று வரைக்கும் அந்தப் போராட்டம் தொடர்ந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. அவர்களை கொச்சைப்படுத்துவதும் அவர்களுக்கு எதிராக கதைப்பதும் அவர்கள் தமிழ் பண்பாட்டில் இருந்து விலகி நடக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு பாலியல் சுதந்திரம் தேவைப்படுகிறது. அப்படியான விமர்சனங்கள் இன்னும் முன்வைக்கப்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கு. அதற்கு எதிராக பெண்ணியவாதிகள் போராடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அப்படி பல மட்டங்களில் இன்னும் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இலங்கை ஒரு சிறிய நாடாக இருந்தாலும் பால்நிலை சமத்துவம் என்பது ஒரே மாதிரியாக இல்லை. வெவ்வேறு மத இன பொருளாதார காரணிகள் போன்றவை பால்நிலை சமத்துவத்தில் தாக்கம் செலுத்துகின்றனவா?

செல்வி: பொருளாதார அரசியல் நிலையில் வேறுபாடு இருப்பதாக எனக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் மதம் என்று எடுத்துக் கொண்டால்

மதங்களில் இருக்கும் கோட்பாடுகளுக்கு எதிராக செல்வதற்கு மதத்தில் பூரண நம்பிக்கை உள்ளவர்களுக்கு அவ்வளவு விருப்பமில்லை. திருமணமாகாத பெண்களை ஒரு மாதிரி பார்ப்பதும், திருமணமாகி குழந்தை கிடைக்காத பெண்களை ஒரு பெயரை சொல்லி அழைப்பதும், கணவனை இழந்தவர்கள் நகை போடக்கூடாது, பொட்டு வைக்கக் கூடாது என்ற சம்பிரதாயங்கள் பூரணமாக மாற்றம் அடையவில்லை என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். அந்த நிலையில் இதுகளுக்கு மதம் ஒரு அடிப்படையாக இருக்கின்றது. இப்ப பைபிள் என்ன சொல்லி இருக்கு குர்ஆனில் என்ன சொல்லி இருக்கு ஆறுமுகநாவலர் சைவசமய பெண்களைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார் இந்த நிலைப்பாட்டில் இருக்கும் மனப்பான்மை இன்னும் பல பெண்கள் மத்தியில் இருக்கிறது. இளம் சந்ததியினர் அதை ஒருவாறாக எதிர்கொண்டு நடக்கிறார்கள். கணவனை இழந்தவர்கள் பொட்டு வைக்கிறார்கள். ஆனால் மாமியாரோ பேத்தியாரோ அதற்கு எதிராகத்தான் பெரும்பாலும் இருக்கிறார்கள். அந்தவகையில் மதம் ஒரு கட்டுப்பாடாகத்தான் பெண் நிலைவாதத்துக்கு இருக்குது. அதையும் மீறி செயற்படும் பெண்களையும் சமுதாயம் பெரிதாக ஏற்றுக் கொள்வது இல்லை.

தமிழ் சமூகத்தில் பெண்ணியம் சார்ந்த கருத்துக்களின் செல்வாக்கு எவ்வாறு உள்ளது. பெண்ணியம் சார்ந்த அமைப்புகளின் செயற்பாடுகள் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளனவா?

செல்வி: எத்தனையோ பிற்போக்கான விடயங்களை அவை திருத்தியுள்ளன. யாழ்ப்பாண, மட்டக்களப்பு பெண்நிலைவாத இயக்கங்களோ கொழும்பில் உள்ள பெண்நிலைவாத இயக்கங்களோ எவ்வளவோ நன்மைகளை பெண்களுக்கு செய்துள்ளனர். பெண்களுக்கு எதிராக வன்முறை இடம்பெற்றபோது அந்த பெண்களை கூட்டிக்கொண்டு போய் தங்களுடைய வீடுகளில் வைத்திருந்து அப்படியான வேலைகள் நிறைய செய்திருக்கிறார்கள். தாக்கம் நிறைய இருக்குது. ஆனால் முக்கியமாக எல்லா மட்டத்திலும் அந்தத் தாக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது

என்று சொல்ல இயலாது.

எல்லாவற்றிலும் பூரணத்துவத்தை நாங்கள் காண முடியாது. எந்த விஷயத்தை எடுத்தாலும் குறைபாடுகளும் குறையும் இருக்கும் தான். ஆனால் அந்த குறைபாடுகளை மீறி நாங்கள் நடக்க வேண்டும் என்ற அடித்தள மனப்பக்குவம் எல்லா பெண் அமைப்புகளுக்கும் இருக்குது. அவர்களும் எத்தனையோ கஸ்டங்களை தாண்டித் தான் தங்களுடைய கருத்துக்களை பெறக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனபடியால் நாங்கள் அதை பெருசா குறைபாடு என்றோ அல்லது பற்றாக்குறை என்றோ அவர்களை குறைத்து மதிப்பிடக்கூடாது. அந்தக் குறைபாடுகளையும் பற்றாக் குறைகளையும் மீறித்தான் இப்பொழுது பெண் நிலைவாத அமைப்புகள் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றன.

தமிழ் சமூகத்தில் சாதியக் கட்டமைப்புகளில் எவ்வாறு பெண்ணிய விடயங்கள் ஆளுமை செலுத்துகின்றது?

செல்வி: பெருசாக நான் சொல்வதற்கு இல்லை. எந்த பெண்ணிலைவாத அமைப்புகளும் சாதிக் கட்டுப்பாட்டுக்கு எதிராக இயங்கினதாக எனக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் தங்களை சோசலிச பெண்ணியவாதிகள் என்று கூறிக் கொண்டவர்கள் தங்கள் மட்டத்தில் வர்க்கம் சாதி என்ற எல்லாத்தையும் ஒன்றாக தான் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் எந்தளவு தூரம் சாதிக் கட்டுப்பாட்டை உடைக்க வேண்டும் என்று நடவடிக்கைகள் எடுத்ததாக எனக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் தங்கள் தங்களுடைய அமைப்புகளில் அதை பார்க்காமல் விட்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் எடுத்து செய்கின்ற கருத்தரங்குகளில் அவர்கள் இதற்கு எதிராக பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நிரந்தரமான நிலைப்பாட்டை எடுத்து அதற்கேற்ப வழிவகைகளை வகுத்ததாக பெண்ணிலைவாதிகள் இருக்கவில்லை என்பதுதான் எனது கருத்து.

உங்களை ஈர்த்த உங்களில் ஆளுமை செலுத்திய பெண் ஆளுமை பற்றி பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

செல்வி: குமாரி ஜெயவர்த்தன, உமா சக்கரவர்த்தி, மங்கை, அமிர்த்தா சாச்சி அப்படியே எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள் எனக்கு சொல்லக் கூடியதாக. ஆனால் ஒரு ஆள் மட்டும் என்று சொல்ல மாட்டேன். இது பல பேர் என்னையும் ஆற்றுப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கருத்துகளோடு எனக்கும் புரண உடன்பாடு இருக்குது. அவர்களுடன் சேர்ந்து செயல்பட்ட அனுபவங்கள் உள்ளன. அப்படியான விடயங்கள் நிறைய உள்ளன.

ராதே கிருஷ்ணன் இலங்கைக்கு வந்திருக்கும்போது கூட என்னுடன் பல விடயங்களை விவாதித்தார். அவரும் என்னை நல்லா கவர்ந்தார். மங்கையும் இங்க வந்தால் என்னை சந்தித்து நிறைய விடயங்கள் கதைப்பார். அப்படி நிறைய பேருடன் என்னுடன் வளர்ச்சியும் வளர்ந்தது.

பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனத்தை நிறுவி

அதன் ஸ்தாபகராக இருக்கும் நீங்கள் அந்த அமைப்பை

உருவாக்கியதன் நோக்கம் என்ன? அந்த அமைப்பின் இலக்குகள் என்ன? அதை அடைந்துள்ளீர்களா?

செல்வி: அமைப்பை உருவாக்கியது நான் இல்லை. நான்கு ஐந்து பேர் சேர்ந்து தான் உருவாக்கினோம். நான் அவர்களோடு இணைந்தது பிற்காலத்தில் தான். இது “பெண்ணின் குரல்” என்று குமாரி ஜெயவர்த்தன, பேனடிக் சில்வா, ஹேமா குணதிலக்க அவர்களுடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் “பெண்ணின் குரல்” தமிழில் வெளிவந்த இதழில் பல பிழைகள் இருப்பதாக நான் கண்டேன். அவர்களுக்கு அதை எடுத்து கூறியபொழுது நீங்கள் அதை எழுட் பண்ண முடியுமா என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். அப்போ நான் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும் அதை போய் எழுட் பண்ண தொடங்கினேன். கொஞ்ச காலத்தில் என்னுடைய ஆங்கில ஆளுமையை அவர்கள் தெரிந்து கொண்டு “பெண்ணின் குரல்” ஆங்கில இதழான Voice Of Women என்ற இதழையும் நீங்கள் தான் எழுட் பண்ண வேண்டும் என்றார்கள். அப்படி, படிப்படியாக நான் அந்த

நிறுவனத்தில் ஈர்க்கப்பட்டு விட்டேன். பிறகு பெண்ணின் குரல் நிறுவனம் கருத்தியல் ரீதியில் பிளவுபட்டு விட்டது. அப்போது பேனடிஸ் சில்வா, குமாரி ஜெயவர்தன ஒரு பக்கம் ஹேமா குணதிலக்க இன்னொரு பக்கமும் போகும்போது எனக்கும் அந்த பிளவு தாக்கத்தை உண்டாக்கியது. அப்போது குமாரி ஜெயவர்த்தனா, பேனடிஸ் சில்வா ஆகியோர் என்னை தேர்ந்தெடுத்து நீங்கள் இந்த நிறுவனத்தை நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டதையடுத்துத்தான் பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனம் என்ற நிறுவனம் தொடங்கியது. அதனால் நான் தான் அதைத்தொடங்கியது என்று சொல்ல முடியாது. அவர்கள் ஆரம்பத்தில் பெண்கள் கல்வி நிறுவனம் என்று தான் தொடங்கினார்கள். பிறகு நான் அதை பொறுப்பெடுத்த போது பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனம் என்று மாற்றினேன். கடைசி வரைக்கும் அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பு இருந்து கொண்டே இருந்தது. பணிப்பாளராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அந்த பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன்.

இந்த அமைப்பை உருவாக்கியதன் நோக்கம் என்ன அந்த இலக்கை நீங்கள் அடைந்து விட்டீர்களா?

செல்வி: இக்கேள்வி கார்ள் மார்க்சை பார்த்து நீங்கள் விரும்பிய சோசலிச சமூதாயம் பூரணமாக தோன்றி விட்டதா என்று கேட்பதுபோல் இருக்கிறது. இலக்கை அடைய முடியாது. இது தொடர் போராட்டமாக தான் இருக்கும். ஒருக்கா ஓங்கி வளரும் ஒருக்கா அமர்ந்து போகும் அப்படி மாற்றங்களை கண்டு கொண்டதான் இருக்கலாம்.

பெண்களுக்கு சம சந்தர்ப்பம் எல்லா விடயங்களிலும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற ஆழ்ந்த கருத்தியலை வைத்துக் கொண்டதான் இந்த நிறுவனம் தொடங்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில் அறிவு பரிமாற்றம் முக்கியம் என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். அதனால்தான் நாங்கள் நூல்களை வெளியிட்டதோ பெண்ணிலை வாத கருத்துக்களை பரப்புவதற்கு இதழ்களை தோற்றுவித்ததோ எல்லாம் செய்தோம். எந்த சமூகத்தையும் அறிவுபூர்வமாக அணுக வேண்டும்.

சும்மா பெண்களுக்கு சமத்துவம் என்று சொல்லிப்போட்டு இருக்க இயலாது. அந்த சமத்துவ கோட்பாடுகள் என்ன? எங்கே அசமத்துவம் நிலவுகின்றன? என்பனவற்றை ஆய்வு மூலம் அணுகினால் தான் ஒரு உணர்வுபூர்வமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தலாம் என்பதினால் தான் நாங்கள் மற்ற நிறுவனங்களிலும் பார்க்க வேறுபட்ட ஒரு கருதுகோளை வைத்துக்கொண்டு தொடங்கினோம். அதே கருதுகோளை ஏனைய நிறுவனங்களும் பிற்காலத்தில் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார்கள். அவர்களும் எத்தனையோ நூல்களை வெளியிட்டார்கள் கருத்தரங்குகளை வைத்தார்கள். அந்தவகையில் பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனம் ஒரு முன்மாதிரி என்று சொல்லலாம். முதன்முதலாக பெண்ணின் குரலும் அதைத் தொடர்ந்து பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனமும் தான் இந்த அறிவுபூர்வமாக ஆய்வு முறையில் மக்களை அணுக வேண்டும் சமூகத்தை மாற்ற வேண்டும் என்றும் நம்நாட்டில் இயக்க ரீதியாக தொடங்கியது என்று நான் நம்புகிறேன். திருகோணமலையில் இருந்து பெண் சமத்துவம் பேணப்பட வேண்டுமென்றும் பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன.

15

ஏனென்றால் Voice of Women தான் முதன்முதலாக வெளிவந்த பெண்ணிலைவாத சஞ்சிகை என தற்போது கூறுகின்றார்கள். அதற்கு முதல் 'தமிழ் மகள்' என்ற இதழ் இருந்தது. அந்த காலகட்டத்தில் அது ஒரு பெரிய புரட்சியை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். ஆனால் வளர்ந்த காலத்தில் பெண்ணின் குரலுடைய கருத்தியல்கள் கொஞ்சம் புரணத்துவம் அடையக் கூடியதாக இருந்தது.

சமூக சேவகி மற்றும் பெண்ணியவாதியாக உங்களுடைய வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத சம்பவங்கள் ஏதும் கூற முடியுமா?

செல்வி: சமூக மாற்றத்தில் ஒரு பெரும் மாற்றமாக நான் கருதுவதைக் கீழே தருகிறேன். கொழும்பின் பிரமுகர்கள் வாழும் கொழும்பு 07 என்று வகுக்கப்பட்டதில் ஒரு பகுதியில் ஒரு சேரியும் இருந்தது. நான் கூறும் இந்த விடயம் கிட்டத்தட்ட 35 வருடங்களுக்கு முன் நடந்தது.

ஆனாலும் என் மனதில் ஆழப்பதிந்த ஒரு நினைவாக அது உள்ளது. அங்கு உடலை விற்று சம்பாத்தியம் தேடும் ஒரு சிறு பெண்கள் குழு இருப்பதாக அறிந்தோம். குமாரி ஜயவர்த்தனாவும் நானும் இந்த விடயத்தை அறிந்தபொழுது அதை எப்படி அணுகுவது, அதற்கு ஏதும் மாற்றுவழி சமைக்க முடியுமா என்று ஆலோசித்தோம். ஒரு நாளைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு காலைப் பொழுதில் அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றோம்.

எங்களைக் கண்டவர்களின் முகங்களில் திகிலும் பயமும் பிரதிபலித்தன. சேறும் சகதியுமாயிருந்த அவ்விடத்தை முழுங்கால்வரை தூக்கிப்பிடித்த சேலையுடனே நடந்து சென்றேன். அவர்களது பயத்தைப் போக்கி சில வார்த்தைகளைக் கூறி ஒரு சகஜ மனப்பான்மையை உருவாக்கினோம். தமிழ் சிங்களப் பெண்களாகவிருந்தவர்கள் மத்தியில் இன உணர்வுகளோ வித்தியாசங்களோ காணப்படவில்லை. வறுமை நிலையில் இனமத வேறுபாடுகள் அடங்கி வர்க்க ஒருமைப்பாடே அங்கு நிலவியதைக் கண்கூடாகக் கண்டோம்.

நான் தமிழில் உரையாட குமாரி ஜயவர்த்தனா சிங்களத்தில் உரையாடினார். எங்களுடைய உரையாடலை நாம் முன்பே தீர்மானித்தபடி ஓர் கேள்வியை அவர்களிடம் கேட்டோம். இத்தொழிலிருந்து விடுபட்டு வேறு தொழிலில் இணைய அவர்களுக்கு விருப்பமா என்ற கேள்வியுடன் எம் சந்திப்பு முடிந்தது. 20 வயதிலிருந்து 25-30 வயதிற்குட்பட்ட எட்டுப் பெண்கள் கேள்விக் குறிகள் மேவிய முகங்களுடன் எங்களைப் பார்த்து எங்களது நல்லெண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்ட மனோபாவத்துடன் விருப்பமே என்று பதிலளித்தனர்.

சமூகமயமாக்கலின் முதற்படி இது என்று நான் கருதுகின்றேன். அவர்களை ஒரு குறிப்பிட்ட திகதியில் எங்கள் நிறுவனத்திற்கு வந்து சந்திக்கச் சொல்லி சிரித்த முகத்துடனும் மிகுந்த எதிர்பார்ப்புடனும் விடைபெற்றோம். அவர்களும் வந்தார்கள். பல விடயங்களைக் கலந்துரையாடினோம். அவர்களுக்கு வேலைக்குகந்த பயிற்சி அளிக்க

அவர்களைப் பின்பு அழைத்து வீட்டுப் பணிப் பெண்களுக்குத் தேவையான வீட்டலுவல்களில் பயிற்சி அளித்தோம். மின்னுபகரணங்களை எப்படி உபயோகிப்பது (Grinder, Mixture, Polisher) என்பதை அவர்களுக்குப் புரிய வைத்தோம். அவர்களுக்கு Apron என்றழைக்கப்படும் மேலங்கிகளையும் வழங்கினோம். மனோரீதியில் அவர்களைக் கவரவும், உயர்த்தவும் பயனுள்ள மானிடராக அவர்கள் தங்களை உணர்ந்து கொள்ள நாம் எடுத்த உத்தி ஒன்று. சில புதிய உடைகளையும் கொடுத்து எங்களது தோழிகள் சிலரின் வீடுகளுக்கு அவர்களைப் பற்றிய உண்மைகளைக் கூறி பணிப்பெண்ணாக அனுப்பி வைத்தோம். இதற்கு முன் அவர்களை வைத்தியர் ஒருவரிடம் அழைத்துச் சென்று HIV போன்ற பாலியல் நோய் அவர்களை அணுகவில்லை என்பதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டோம். அவர்களைத் தெரிந்தோர் இல்லங்களுக்கு அனுப்பி வைத்ததற்கும் இவ்வேலையைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கும் முக்கிய காரணம் வீடுகள் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்பதே. அவர்களுக்கு வாழ்க்கையின் விமோசனத்திற்கு முதல்படியை அமைத்து அவர்களது முந்தைய தொழிலிலிருந்து அவர்களை விடுவித்ததும் ஒரு சிறு சமூக மாற்றம் என்று நாம் கருதலாம்.

மூன்றாம் பாலினம் தொடர்பில் இலங்கையில் விழிப்புணர்வு இல்லை என்ற கருத்தை எவ்வாறு பார்க்கின்றீர்கள்?

செல்வி: ஆம் அந்த விடயத்தில் போதிய விழிப்புணர்வு இல்லை. ஆனால் தற்போது ஓரளவு தாக்கம் அந்த விடயத்தில் ஏற்பட்டு கொண்டுதான் வருகிறது. இந்தியா போல இங்கு இன்னும் அந்த தாக்கம் ஏற்படவில்லை. அதற்கு காரணமும் அவர்களுடைய எண்ணிக்கை இங்கு மிக மிக குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. அதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் அதை பற்றி பெரிதாக கதைப்பவர்களோ எழுதுபவர்களோ கருத்தரங்குகளில் அதைப் பற்றி கதைப்பவர்களோ மிகவும் குறைவுதான்.

வாசிப்பின் மீது நீங்கள் தீராத காதல் கொண்டவர் என்ற வகையில்

இன்றைய இளம் தலைமுறையினர் வாசிப்பை நேசிக்கவில்லை என்பது தொடர்பில் நீங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள். இதனை எவ்வாறு மாற்றலாம் என்று நினைக்கின்றீர்கள்?

செல்வி: வாசிப்பு பழக்கம் பெண்களுக்கு மட்டும் இல்லை ஆண்களுக்கும் தான் சிறுவர்களுக்கும் தான் நல்லா குறைந்து விட்டது. அதற்கு ஒரு காரணம் இன்றைய சமூக வலைத்தளங்கள் மூலமாக ஆண்களும் பெண்களும் மாணவர்களும் அதிகமான ஈடுபாடு காட்டுவதனால் வாசிப்பு பழக்கம் குறைந்துவிட்டது.

எல்லாம் குறுகிய வட்டத்துக்குள் தான் அது இயங்குது. நீங்க அந்த மெசேஜ பார்த்தீர்கள் என்றால் You என்று எழுத மாட்டார்கள் U என்று ஒரு லெட்டரை தான் போடுவார்கள். எல்லாவற்றையும் குறுகி குறுக்கி பழகி வாசிப்பு பழக்கம் நன்றாக குறுகிவிட்டது. ஆனபடியால் அதற்கு காரணம் இதுதான் என்றாலும் அதை மாற்றக்கூடிய நிலையில் நாங்கள் இருக்கின்றோமா என்பது எனக்கு தெரியவில்லை. நான் யுனிவர்சிட்டியில் லெக்சர் பண்ணும் போது tutorial கொடுத்தா இன்டர்நெட்டில் இருந்து பார்த்து எடுத்து அப்படியே எழுதிக்கொண்டு வருவார்கள். அதை வாசித்து, தர்க்கித்து அதற்கு எதிராக கருத்துக்களை வைக்கிற பழக்கம் இல்லை. நான் இன்டர்நெட்டில் பார்த்தால் word to word அந்தக் கட்டுரை அப்படியே இருக்கும். அப்படியான அனுபவங்கள் எனக்கு நிறைய இருக்குது.

உங்களுடைய "நிவேதினி" சஞ்சிகை பற்றி கூற முடியுமா?

செல்வி: அது முதன் முதலில் வெளிவந்த ஆய்வு நிலை இதழ் என்று சொல்லலாம். அதுவும் எங்களுடைய பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனத்தின் கருத்தியலினுடைய நீட்சி தான். ஆய்வு நிலையில் கருத்தியல் ரீதியில் இப்ப பெண்ணிலைவாத முற்போக்கு கருத்துக்களை ஆய்வு நிலையில் வெளிக்கொணர்ந்த சஞ்சிகைகளில் நிவேதினி முன்னிலை வகிக்கிறதென்று கூறலாம்.

உங்களைக் கவர்ந்த தமிழ் பெண் எழுத்தாளர்கள் ஆக்கங்கள் பற்றி பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

செல்வி: பெரிதாக அது தொடர்பில் எனக்கு பாண்டித்தியம் இல்லை. ஆனால் சி.எஸ்.லக்ஷ்மி, பாமா, மங்கை போன்றவர்களது எழுத்தும், சிவரமணியின் கவிதைகளும் என்னை மிகவும் மிகவும் கவர்ந்தன.

ஊடகத்துறை சார்ந்த பெண்கள் பலர் பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாவதாக தெரிவிக்கின்றார்கள். இலங்கையின் 90வீதமான பெண்கள் போக்குவரத்தில் பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாகின்றார்கள். இது தொடர்பில் பெண்கள் அமைப்புகள் முன்னெடுத்த நடவடிக்கைகள் என்ன?

செல்வி: தனித்தனியே துறை சார்ந்த ரீதியில் இடம் பெறும் பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்தல்கள் தொடர்பில் பெண்ணிய அமைப்புகள் நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்ததாக எனக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் பொதுவாக பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்தலுக்கு எதிராக எத்தனையோ பெண்கள் குரல் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எத்தனையோ பேர் எழுதியுள்ளார்கள், வழக்குகள் சார்ந்து ஈடுபட்டுள்ளார்கள். பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு தங்குவதற்கு இடம் கொடுத்து அவர்களை பராமரித்து உதவி செய்துள்ளார்கள்.

பெரிய நிறுவனங்களில் முக்கியமான பொறுப்புகளில் பெண்கள் இருக்கும்போது அவர்கள் சந்திக்கக்கூடிய நெருக்கடிகள் எவை?

செல்வி: அது எத்தனையோ உள்ளன. யுனிவர்சிட்டியில் எல்லாம் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள் பேராசிரியர்கள் கூட தங்களுடைய மாணவர்களுக்கு பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்தல்களை கொடுப்பதாகவும் அவர்களுடைய அணுகுமுறைகளை மாணவிகள் எதிர்த்தால் அவர்களுக்கு புள்ளி குறைப்பதாகவும் பெரதெனிய யுனிவர்சிட்டியில் கவுன்சிலில் இருக்கும்போது எத்தனையோ முறைப்பாடுகள் வந்தன. கஷ்டங்களை பெண்கள் எல்லா நிலைகளிலும் அனுபவிக்கின்றார்கள்.

இலங்கையில் தகவல் அறியும் ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினராக இருந்த ஒரே ஒரு தமிழ் பெண் நீங்கள் தான். அந்த வகையில் தகவல் அறியும் சட்டம் எவ்வாறு பெண்களுக்கு

பயனுள்ளதாக இருந்தது என்று கூற முடியுமா?

செல்வி: தகவல் அறியும் சட்டம் என்பது பொதுவாக எல்லா தகவல்களையும் அறியக்கூடியதான ஒரு முறை தான். எந்த தகவலை கேட்டாலும் அதை எடுத்துக் கொடுக்கக்கூடிய பொறுப்பு கமிஷனுக்கு இருந்தது. யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து ஒரு விரிவுரையாளருக்கு எதிராக பாலியல் வன்முறை நடந்தது என்று சொல்லி தகவல் அறியும் உரிமை என்று வந்தது. அப்ப நாங்கள் அதுக்கேற்ற மாதிரி பதிலைக் கூறி அதை தகர்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிப் போட்டோம். அதற்கு பின் அவர்கள் அதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். அப்படி பிரத்தியேகமான விஷயத்தை அவர்கள் முன்னுக்கு கொண்டு வந்தால் தான் தகவல் அறியும் சட்டம் ஊடாக அதில் ஈடுபடலாம்.

தகவல் அறியும் ஆணைக்குழுவில் ஒரு பெண் உறுப்பினராக இருந்து சுதந்திரமாக உங்களுடைய செயல்பாடுகளையும் முன்னெடுக்கக் கூடியதாக இருந்ததா?

செல்வி: ஒரு அளவுக்கு சுதந்திரமாக செயல்பட கூடியதாக இருந்தது. ஒரே ஒரு முறைப்பாடு நான் முன் வைத்திருந்தேன். தமிழில் கொண்டு வரப்படும் முறைப்பாடுகளை கேட்பதற்கு நான் ஒரே ஆள் தான் இருந்தேன். அதே நேரத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளர் கூட இருக்கவில்லை. மற்றவர்களுக்கு அதை சொல்வதற்கு அப்ப நானே கேட்டு நானே மொழி பெயர்த்து சொல்ல வேண்டியிருந்தது. அதில் ஒரு குறைபாடு தமிழ் மொழிக்கு போதிய கரிசனை கொடுக்கவில்லை. சக உத்தியோகத்தர்களும் அதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். நான் இப்ப கமிஷனில் இல்லை. வெளியில் இருந்து தமிழர்கள் அழைப்பெடுத்து ஒரு விடயத்தை கேட்பது என்றால் அங்கு தமிழில் மறுபடியும் கூறுவதற்கு ஒருத்தரும் இல்லை.

பிரத்தியேகமான பெண்கள் பற்றிய விடயங்கள் கேள்வியாகக் கேட்கப்பட்டால் அவற்றிற்கு முன்னுரிமை கொடுப்போம்.

தமிழ்மொழியில் கேட்கப்படும் தொலைபேசி அழைப்புகளுக்கு பதில் கூறுவதற்கு தமிழ்மொழி தெரிந்த உத்தியோகத்தர் இவ் ஆணைக்குழுவில் இல்லை. அதே நேரம் தற்போது ஆணைக்குழுவில் தமிழ் பேசும் ஒரு அங்கத்தவரும் இல்லை. □□□

எனக்கு செல்வி திருச்சந்திரனை நீண்டகாலமாகத் தெரியும். அவருடைய பெண்கள் அமைப்பிலும் பணியாற்றி இருந்தேன். அவருடைய ஆளுமை, முகாமைத்துவத் திறன், நிர்வாகத் திறன், கதையாடும் ஆற்றல் என்னில் மிகுந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது. தன்னுடைய அழகுணர்வு சார்ந்த நிலைகளை கலாசார பண்புகளை விழுமியங்களை விட்டுக் கொடாமல் ஒரு இயல்பான தமிழ் பெண்ணாக பெண்ணியவாதியாக நான் அவரிடம் நிறையவே கற்றுக் கொண்டுள்ளேன். இந்த உரையாடலில் அவருடைய ஆளுமையை நான் முழுமையாக கொண்டு வந்தேன் என்று சொல்லிவிட முடியாது. இருந்தாலும் அவருடைய நேரம் மற்றும் வசதிகளைக் கருத்தில் கொண்டு இந்த உரையாடலை முடிக்க வேண்டியிருந்தது. இந்த உரையாடல் தொலைபேசியூடாகவும் மின் அஞ்சலூடாகவும் நடைபெற்றது. அவரது பதிவு இந்நூலில் இடம்பெற்றதில் மிகுந்த பெருமையடைகிறேன்.

**ஜெயா
மாணிக்கவாசகன்**

ஜெயா மிஸ் என்று கிளிநொச்சி கல்விச் சமூகத்தில் நன்கு அறியப்பட்ட ஜெயலட்சுமி மாணிக்கவாசகர் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் அறிமுகம் தேவைப்படாதவொரு அதிபர். 2009 யுத்தத்திற்குப் பின் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் மத்தியில் நூறுபேர் வரையான மாணவர்களுடன் ஆரம்பப் பாடசாலையாக ஒரு இடிந்துபோன கட்டடத்தில் உருவான பாடசாலை விவேகானந்தா வித்தியாலயம். அப்போது அப்பாடசாலையில் நிழலுக்குக் கூட ஒரு மரம் இருந்ததாக ஞாபகம் இல்லை. ஆனால் இன்று அப்பாடசாலைச் சூழல் சோலை வனமாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. தோட்டங்கள், கீரைத் தோட்டம், வாழைத்தோட்டம் மட்டுமல்ல மழை நீர் சேகரிப்பு, இயற்கை உரப்பாவனை என்று பல கோணங்களிலும் தனது நிர்வாக, முகாமைத்துவ முத்திரையைப் பதித்துள்ளார் ஜெயா மாணிக்கவாசகன்.

பாடசாலையின் நாற்பது வரையான ஆசிரியர்களில் இருவர் மட்டுமே ஆண் ஆசிரியர்கள் மற்றையவர்கள் அனைவருமே பெண்கள். பாடசாலையில் மரங்கள் மட்டும் செழித்து வளர்ந்து நிழல்தரவில்லை, அப்பாடசாலையின் மாணவர்கள் சாதனைக்கு மேல் சாதனைகள் செய்து எங்களாலும் முடியும் என்று தங்கள் கால்களில் நின்று சாதித்துக் காட்டி வருகின்றனர். இங்கு ஜெயா மாணிக்கவாசகர் என்ற ஒரு ஆளுமை இன்னும் பல பெண் ஆசிரிய ஆளுமைகளை உருவாக்கி சாதித்துக் காட்டி நிற்கின்றார்.

இதனை அரசும் கண்டு கொண்டதால் புதிய கல்வித்திட்டத்தை பரீட்சார்த்தமாக செயற்படுத்துவதற்காகவும் இப்பாடசாலை தெரிவு செய்யப்பட்டு இருந்தது. மேற்கொண்டு இந்த உரையாடலுக்குள் செல்வது பொருத்தமானதாக அமையும். நேர்காணல்...

நிங்கள் ஒரு கல்வியியலாளர் என்ற வகையில் இந்நேர்காணலை உங்கள் கல்விப்பின்னணியுடன் ஆரம்பிப்பது பொருத்தமாக அமையும் என நினைக்கிறேன். உங்கள் கல்விப் பின்னணி பற்றிய அறிமுகத்தை கூறுங்கள்?

ஜெயா: என்னுடைய சொந்த ஊர் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் முழங்காவில். நான் (30.8.1971) பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் அங்கேதான். எனது ஆரம்பக்கல்வியை முழங்காவில் ம.வியிலும் பின்னர் தரம் - 06 இல் இருந்து உயர்தரம் வரை யாழ்.இராமநாதன் கல்லூரியிலும் கற்றேன். தொடர்ந்து யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் எனது பட்டப்படிப்பை தொடர்ந்து வணிகமாணி பட்டதாரியானேன். தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் (NIE) பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமாவையும், யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகல்விமாணிப் பட்டத்தையும் முடித்துள்ளதுடன் இலங்கை அதிபர் சேவை தரம்-2இல் தற்பொழுது கடமையாற்றுகின்றேன்.

கல்வியை நிறைவுசெய்து ஆசிரியராக கிளி.முழங்காவில் ம.வியில் எனது தொழில் வாழ்வை ஆரம்பித்தேன். பின்னர் கிளி.நாச்சிக்குடா அ.மு.க பாடசாலையில் கடமை நிறைவேற்று அதிபராக எனது அதிபர் பணியை ஆரம்பித்து பின் கிளி.தமிழ்ச்சோலை வித்தியாலயத்தில் பணியாற்றி தற்போது கிளி.விவேகானந்த வித்தியாலய அதிபராக பணியாற்றுகின்றேன்.

உங்கள் நிர்வாகப் பொறுப்பில் விவேகானந்தா வித்தியாலயத்தை கிளிநொச்சியின் தனித்துவமான ஒரு பாடசாலையாக மாற்றியுள்ளீர்கள். உங்கள் வளர்ச்சியிலும் முன்னேற்றத்திலும் உங்கள் குடும்பத்தின் தாக்கம் எவ்வாறு அமைந்தது?

ஜெயா: என்னுடைய அப்பா ஒரு பிசினஸ் மேன். முழங்காவில் தான் எங்களுடைய சொந்த இடம் அப்பாவின் இடம். கிளிநொச்சியின் பாரம்பரிய இடமான வேரவில். அம்மா ஒரு குடும்ப தலைவி. நாங்கள் ஐந்து பேர் நான்தான் வீட்டில் மூத்தவர். எனக்கு மூன்று சகோதரிகளும் ஒரு சகோதரனும் என்னுடைய இரண்டு சகோதரிகள் ஆசிரியர்களாக இருக்கின்றனர். ஒருவர் தற்போது லண்டனில் இருக்கிறார். மற்றவர் கிளிநொச்சியில் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தம்பி வெளிநாட்டில் இருக்கிறார்.

எனக்கு ஒரு மகன். கணவர் 2007 ஆம் ஆண்டு அளவில் வெளிநாடு

சென்று அங்கு இருக்கிறார். எல்லோரும் எனக்கு தொழில் ரீதியில் ஆதரவாக இருக்கின்றனர். அப்பாவின் பெயர் ராமநாதன் அம்மாவின் பெயர் வள்ளிப்பிள்ளை. ரெண்டு பேருமே சமய ரீதியாக எங்களை அதிகம் வழிப்படுத்தினார்கள்.

சமூக விழுமியங்கள் கீழ்நிலைக்குச் சென்றுவிட்டது. பொருளாதாரம் அடிவயிற்றை நெருக்குகின்றது. கிளிநொச்சியின் கல்வி கடைநிலைக்குச் சென்றிருந்தது. ஒரு பாடசாலையின் அதிபராக கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் மாணவர்களின் எதிர்காலம் உங்கள் கரங்களில் தரப்பட்டுள்ளது. உங்கள் முதல் பணி எதுவாக அமையும்?

ஜெயா: பொருளாதாரப் பிரச்சினை மற்றது சமூக விழுமியங்கள் பின் தள்ளிப் போய் உள்ளது என்பது மோசமான நிலை என்பதை ஏற்றுக் கொண்டாலும் கல்வி கடை நிலைக்கு சென்றுள்ளது என்று எங்களால் சொல்ல இயலாது. ஆனால் நாங்கள் எதிர்பார்த்த அளவிலான வளர்ச்சி கல்வியில் கிடைக்கவில்லை என்று தான் சொல்லக் கூடியதாக இருக்கும்.

அதில் நிறையக் காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தும். என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் எங்களோட பாடசாலையில் கல்வியை விட்டு ஒன்றும் செய்ய இயலாது. கல்வியின் ஊடாக பொருளாதாரத்தையும் சமூக விழுமியங்களையும் ஒன்று சேர்த்து கொண்டு வர வேண்டும் என்பதுதான் உண்மையான தேவை. ஆனால் அதை பொதுநிலையில் இருந்து பார்த்தால் நாங்கள் அதைத் தவற விட்டு இயந்திரமயமாக போய்க்கொண்டிருக்கின்றோமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. அதிலிருந்து விலகி கல்வி எதைச் செய்ய வேண்டும் உண்மையில் அடிமட்டத்தில் பிள்ளைகளுக்கான பெற்றோருக்கான பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்வதற்கான ஒரு ஆலோசனையை வழங்க வேண்டியதும் பள்ளிக்கூடம் என்ற சமூக நிறுவனத்தின் பொறுப்புத்தான். அதே நேரம் சமூக விழுமியங்கள் எங்கு பாதிக்கப்படுகின்றன, சமூக விழுமியங்கள் அடிமட்டத்துக்கு போவதற்கு என்ன காரணங்கள் இருக்குது என்பதை கண்டறிந்து அதற்கு

மாற்றத்தைக் கொண்டு வர வேண்டிய பொறுப்பும் இதே சமூக அமைப்பான பள்ளிக்கூடங்களுடையது தான். இதைச் செய்ய வேண்டிய பெரிய பொறுப்பில் நாங்கள் இருக்கின்றோம் என்று தான் நான் நினைக்கின்றேன். அதனால் கடந்த காலங்களை விட 2009 யுத்தத்துக்கு பிறகு அதுவும் இப்பொழுது கொரோனாவுக்குப் பிறகு எங்களுடைய கல்விப்பணி என்பது மிகப்பெரிய பொறுப்பாக மாறியுள்ளது. அதை நாங்கள் உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும். நான் எங்களுடைய பாடசாலையில் கல்வியுடன் குடும்பம் சார் பொருளாதாரத்திலும் சமூக விழுமியங்களிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் திட்டங்களை மெல்ல மெல்ல ஆரம்பித்திருக்கின்றோம்.

சமூக, பொருளாதார, கல்வி என்ற இந்த மூன்று அம்சங்களையும் உங்களால் சமாள்தரமாகக் கொண்டு செல்வதில் ஒரு தாயாக, ஆசிரியராக, அதிபராக எவ்வாறான நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்கிறீர்கள்? அதாவது மோசமான பழக்கவழக்கங்களுடன் பசியோடு கற்க ஆர்வம் அற்று பாடசாலைக்கு வரும் பிள்ளைகளை எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகள் இல்லாமல் வரும் பிள்ளைகளை எவ்வாறு அணுகுகிறீர்கள்?

ஜெயா: சமூகத்தின் விழுமியங்கள் கீழ்நிலைக்குப் போகுது என்றால் அது ஒரு கோணத்தில் எங்களுக்கு என்று இருக்கின்ற கலாசார பாரம்பரியங்கள் அந்த விழுமியங்கள் பற்றி அறியாமல் இருப்பது, மறந்து போய் இருப்பது, அதைக் கைவிட்டு போறது என்பது ஒரு புறம். பொருளாதாரப் பிரச்சினை இன்னுமொரு புறம். மக்களை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் அந்த பொருளாதாரப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதில் பெற்றோர் அல்லது மக்கள் அதில் தங்களுடைய மனங்களை செலுத்திக் கொண்டிருக்கும்போது கல்வியில் காட்டுகின்ற அக்கறை என்பது அல்லது சமூகம் அந்த இளம் சிறார்களின் கல்வியில் காட்டுகின்ற அக்கறை உண்மையில் குறைவாகத்தான் உள்ளது.

ஆனால் கல்வியில் அக்கறை காட்டினால் தான் சமூக விழுமியங்கள் கீழ் நிலைக்கு செல்வதை தடுக்கலாம். பொருளாதாரத்தில்

முன்னேற்றத்தை கொண்டு வரலாம் என்பதற்காக நாங்கள் வெவ்வேறு கோணங்களிலும் உதாரணமாக ஒரு தாயாக நாங்கள் பார்க்கின்ற போது எங்களுடைய பிள்ளைகள் சார்ந்து எங்களுடைய செலவினங்களை நாங்கள் குறைக்கிறோம். சிக்கனமாக வாழ்தல் போன்ற பழக்கவழக்கங்களை பண்புகளை எங்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு சொல்லி கொடுக்க வேண்டி இருக்கிறது. அதேவேளை நாங்கள் எங்களுடைய பழக்கவழக்கங்களில் தனியொரு நபராக முன்னுதாரணமாக இருந்தால் தான். என்னைச் சூழ உள்ள பிள்ளைகள் அதனைக் கற்றுக்கொள்ளும்.

நான் ஒரு அம்மாவாக இருக்கலாம். ஆசிரியராக இருக்கலாம், அதிபராக இருக்கலாம். அதற்கு நான் என்னுடைய சமூக விழுமியத்தை உச்ச நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டும். நாங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும், எங்களுடைய வாழ்க்கை முறை எப்படி இருக்க வேண்டும், நாங்கள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று சொல்லி காலம் காலமாக நாங்கள் பின்பற்றி வந்ததிலிருந்து இப்ப இருக்கக்கூடிய நவீன யுகத்துக்கு அடிமையாக மாறாமல் முதலில் நாங்கள் இருந்து கொண்டு அதே வழியில் கணிசமானவர்களை சொந்த பிள்ளைகளாக இருக்கலாம் பாடசாலைப் பிள்ளைகளாக இருக்கலாம் ஆசிரியர்களாக இருக்கலாம் எல்லாரையும் வழிநடத்த வேண்டும் என்பதுதான் இன்றைய தேவை.

அதில் ஆரம்பத்தில் சில சில நெருக்கடிகள் வந்தாலும் கூட ஓரளவுக்கு நான் சொல்வதை சமூகத்தில் இருக்கும் பெற்றோர்கள் சரி எங்களுடைய பிள்ளைகள் சரி அல்லது ஆசிரியர்கள் சரி ஏற்றுக்கொண்டு நடக்கின்ற ஒரு மனப்பாங்கு காணப்படுவதாலும் இது எங்களுடைய எதிர்காலத்துக்கு நல்லது என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தும் வகையில் நடந்து கொள்வதாலும் மெல்ல மெல்ல இந்த மூன்றையும் சமாந்தரமாக நடத்திக் கொண்டு போவதில் நான் கொஞ்சம் வெற்றியடைந்திருக்கின்றேன் என்று தான் சொல்லுவேன். ஒரு 50 வீதமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றோம். இன்னும் 50வீதம் மாறுவதென்பது இன்னும் இருக்கும் காலங்களில் தான்

கடினமானதாக இருக்கும். ஆனாலும் நிச்சயமாக மாறும் என நான் நம்புகின்றேன்.

உண்மையில் சொல்லப்போனால் பிள்ளையின் பசி, பிள்ளையின் வருத்தம் இந்த இரண்டு விடயத்திலும் ஆசிரியர் அம்மாவாக மாற வேண்டும். ஏனென்று சொன்னால் பசியில் வரும் பிள்ளைக்கு முதல் சாப்பாடு, அதற்கு பிறகு தான் படிப்பு, பசி வந்தால் பத்தும் பறந்திடும். அப்படியான பிள்ளைகளை நாங்கள் இனங்கண்டு அவர்களுக்கு காலையில் உணவு வழங்கும் செயல்பாட்டை எங்களுடைய பாடசாலையில் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். எனவே பசியோடு எந்த பிள்ளையும் கற்கிற சூழலை நாங்கள் எங்களுடைய பாடசாலையில் வைத்திருக்கவில்லை. இதற்கு நாங்கள் அரச சார்பற்ற ரீதியான பங்களிப்புக்களுடன் எங்களுடைய இதே பிரதேசத்தில் இருக்கிற ஓரளவுக்கு வசதியானவர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களின் உதவிகளையும் பெற்றுக் கொண்டு அந்தப் பிள்ளைகளை நாங்கள் அணுகும் போது அந்த பிள்ளைகள் நம்பிக்கையோடு பாடசாலைக்கு வருகிறார்கள். இப்ப வரைக்கும் அப்படியான செயல்திட்டத்தை செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

விவேகானந்தா வித்தியாலயம் அமைந்துள்ள அம்பாள்குளம் ஒரு வளர்ச்சியடைந்த கிராமம் அல்ல. பெரும்பாலும் நாளாந்த கூலித் தொழிலாளர்களைக் கொண்ட கனவுகள் கலைந்து போன இடம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழர்களைக் கொண்ட கிராமம். அப்படிப்பட்ட ஒரு கஸ்டப் பிரதேசத்தில் உங்கள் சேவையை ஆரம்பித்த போது எவ்வாறான சவால்களை எதிர்கொண்டீர்கள்? ஒரு குறுகிய காலத்தில் அப்பாடசாலையை எவ்வாறு தரமுயர்த்தினீர்கள்?

ஜெயா: நீங்க சொன்ன இந்த விடயம் முற்று முழுதாக உண்மையானது. நான் இந்தப் பிரதேசத்திற்கு வருவதற்கு முதல் எனக்கு இந்த இடம் தெரியாது. ஆனால் நான் ஒவ்வொருத்தராக கதைத்தேன். நாங்கள் அக்டோபர் மாதம் 2010 ஆம் ஆண்டு பாடசாலை ஆரம்பிப்பதற்கு என்று வந்த பின்பு அக்டோபர் நவம்பர் டிசம்பர்... ஜனவரி தான் கற்றல் செயல்பாடுகளை ஆரம்பித்தோம்.

அதற்கு முதல் அந்த இரண்டு மாதமும் நான் நாளாந்தம் வந்து
ஆங்காங்கே அந்த மக்களுடன் கலந்துரையாடினேன்.

அப்படி கதைக்கும் போது அவர்களுடைய குடும்ப பின்னணி சூழல்
அவர்கள் 77, 83 பிற்பட்ட காலங்களில் அவர்களுடைய வாழ்க்கை
முறை அவர்களுடைய ஆசைகள் கனவுகள் எல்லாம் சிதைக்கப்பட்டது.
அந்த உரையாடல்கள் என்னுடைய மனதை மிகவும் பாதித்தது. நான்
வரும்போது மூன்று வருடத்தில் வேறு ஒரு பாடசாலைக்கு போக
வேண்டும் என்ற சிந்தனையில் தான் வந்தேன். ஆனால்
அவர்களுடன் கதைத்ததற்கு பிறகு எனக்குப்பட்டது இவர்களிடம்
நிறைய ஆசை இருக்குது. சாதிக்க வேண்டும் என்ற உள்ளார்ந்த
உணர்வு இருக்கு. அதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

உதாரணமாக ஒரு இளம் அம்மா 28 வயதை உடையவர் என்னுடன்
கதைக்கும் போது சொன்னார். டீச்சர் நாங்கள் சின்ன வயதில்
படிக்கும்போது எனக்கு டான்ஸ் என்றால் விருப்பம். நல்லா டான்ஸ்
செய்வேன். ஆனா நான் டான்ஸ் செய்வதென்று என்னை எடுத்துவிட்டு
பிறகு டீச்சர்ஸ் சொல்லுச்சினம் அந்தக் கொஸ்டியும்
தைக்கிறதுக்கு இவ்வளவு காசு கொண்டு வர வேண்டும் என்று. எங்கட
வீட்ட அம்மா கூலிக்குப் போனா. வீட்டுக்கே சாப்பாட்டு பிரச்சனை.
அதனால் நான் டான்ஸ் செய்றதுல இருந்தே விலகிட்டென்று.

இப்படி நிறைய கதைகளை நான் கேட்டேன். கேட்டா பிறகு தான் என்
மனசுக்குள்ள நான் நினைச்சேன் பிள்ளை ஒன்று எப்பவும் எப்படி
நினைக்கும் என்றால் தன்னை முன்னிலைப்படுத்த வேண்டும்
அல்லது நான் கணிப்பிற்குரியவராக மாற வேண்டும் என்று
எதிர்பார்க்கிறது. இது உளவியல் ரீதியான இயல்பு. அந்த
கணிப்பிற்குரியவராக மாறுவதற்கு அவர்களுக்கு தக்க சந்தர்ப்பம்
கிடைக்கவில்லை என்றால் ஏதோ ஒரு வகையில் கணிப்புக்குரியவராக
மாற முயல்வார்கள். அதுதான் உண்மையில் குழப்படிக்கார
பிள்ளையாக மாறுவதும் கூட.

இவர்கள் என்ன செய்திருந்தார்கள் என்றால் வேறு பாடசாலையில்

படிக்கும் போது தாங்கள் கணிப்புக்குரிய ஆட்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக பொருளாதார ரீதியான வலு இல்லாமல் இருக்கும்போது வேலி அடைக்கிறது வேலைகள் செய்வது அப்படியான விடயங்களில் ஈடுபட்டு ஆசிரியர்களுக்கு ஒத்தாசையை வழங்கி அதில் தங்களுடைய பொழுதைப் போக்காட்டி உண்மையில் பாடசாலைகளுக்கு உழைப்பை வழங்கிய பக்கபலமான மாணவர்களாக இவர்கள் இருந்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் தங்களுடைய திறமையை வெளிக்காட்டி மேடையில் பாராட்டு பெறுகின்ற மாணவர்களாக இவர்கள் இருக்கவில்லை.

அந்த ஆசைகளை எல்லாம் புதைச்சுட்டு ஒளல் உடன் தங்களுடைய படிப்பை நிப்பாட்டி சின்ன வயதிலேயே திருமணம் செய்து பிறகு பிள்ளைகள் இப்படி வந்த அந்த சூழலை நான் அறிந்து கொண்டேன். அதனால் நான் நினைத்தேன், இவர்களுடைய கனவுகளுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க ஏன் என்னால் முடியாது? நான் இவர்களுடன் இணைந்து ஏன் ஒரு மாற்றத்தை கொண்டு வர முடியாது? என்ற உணர்வு தான் உண்மையில் நான் இந்த பாடசாலையில் நின்று செய்ய வேண்டும் என்ற உணர்வை கொண்டு வந்தது.

ஆனால் ஆரம்ப காலத்தில் ஒரு சிலரை தவிர நிறைய பேர் என்னை புரிந்து கொள்ளவில்லை. உதாரணமாக பிந்தி வந்தவர்களை நான் மறிக்க வெளிக்கிடும் போது எப்படி இந்த பிள்ளையை மறிக்கலாம் என்று சண்டை பிடிச்ச சந்தர்ப்பம் கூட இருக்குது. ஆனால் அப்படி வந்து என்னுடன் கதைக்கும் போது நான் பொறுமையாக நிதானமாக பதில் சொல்லி இருக்கிறேன். நான் அவர்களுடன் கோபப்படவில்லை.

ஏனென்றால் என்னுடைய பாடசாலையில் பிள்ளையை அனுமதித்ததால், அந்த பிள்ளையின் பெற்றோர்கள் தானே அவர்கள். அந்த வகையில் என்கிட்ட உரிமையாக வந்து கேட்கிறார்கள் என்று நினைத்தேன். அவர்களுக்கு ஏன் நான் இதைச் செய்கிறேன், என்ன எதிர்பார்க்கிறேன், எப்படி வாழ வேண்டும் என்று அந்த மக்களுடன் இணைந்த ஒரு ஆளாகவே மாற்றிக் கதைத்து அன்பாக நான் அணுகிய போது, காலப்போக்கில் நிறைய மாற்றங்கள் வந்தன. உண்மையைச் சொல்லப்போனால் அந்த மாற்றம் நான் எது

சொன்னானும் எங்கட மிஸ் சரியா சொல்லுவா என்ற சூழலைக் கொண்டு வந்தது.

அந்த மனநிலையில் மாற்றங்களை கொண்டு வந்ததுடன் என்ன செய்தேன் என்றால் நம்பிக்கையைக் கட்டி எழுப்புவதற்கு விளையாட்டு துறை, ஸ்கொலர்ஷிப், ஓ எல் என்பவற்றில் கூடிய அளவு அக்கறையை செலுத்தி 2011 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்த பள்ளிக்கூடம் அந்தப் ஆண்டே பி.டி.எஸ்காட் டிஸ்ட்ரிக்ட் லெவலில் ஃபர்ஸ்ட் பிளேஸ் அடித்தது. மாவட்டத்தில் ஃபர்ஸ்ட் பிளேஸ் என்பதை மாவட்டம் பார்த்தது என்பதற்கு அப்பால் எங்கட கிராமத்தில் இருந்தவர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கை வந்தது. எங்கட பிள்ளைகளால் சாதிக்கலாம் எங்கட பிள்ளைகள் கெட்டிக்காரர் என்று. ஏனென்றால் அவர்களிடம் இருந்த பெரிய ஒரு மைனஸ் என்று நான் சொல்லக் கூடியது எங்கட பிள்ளைகள் படிக்க மாட்டினம், எங்கட பிள்ளைகளால் செய்ய இயலாது என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்ட பெற்றோராக இருந்த நிறையப் பேரை நான் கண்டேன்.

எனக்கு அது சரியான கஷ்டமாக இருந்தது. முதலில் அந்த பெற்றோரின் மனதை மாற்ற வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் விளையாட்டு துறையை தேர்ந்தெடுத்து பிடிஎஸ் கொர்ட் ஃபர்ஸ்ட் பிளேஸாக வந்தவுடன் நிறைய மாற்றம் வந்தது. அதே வருஷத்திலேயே ஒரு பிள்ளை ஸ்காலர்ஷிப் பாஸ் பண்ணினதும் எங்களுடைய பள்ளிக்கூடத்திலுயும் ஸ்காலர்ஷிப் பாஸ் பண்ணலாம் என்ற உணர்வு வந்துச்சு. அடுத்தது 2012 ஆம் ஆண்டு பெரிய ஒரு மாற்றம் என்னவென்றால் ஓஎல் 28 பிள்ளைகள் எடுத்தார்கள். அதில் 28 பேருமே கணித பாடம் சித்தியடைந்து கிளிநொச்சி மாவட்டத்திலேயே 100 வீத சித்தி என்ற பெரிய ஒரு சாதனையை நிகழ்த்தி வடக்கு மாகாணமே இப்படி ஒரு பள்ளிக்கூடம் என்று திரும்பி பார்க்க வைத்தார்கள். அதற்கு எங்களுடைய பள்ளிக்கூடத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்திருந்த பாலசுந்தரம் சார் என்பவர்தான் அந்த வகுப்பை நடத்தி அப்படி ஒரு சாதனையை படைப்பதற்கு

காரணமாக இருந்தவர். அதுக்குப் பிறகு பெற்றோர் பிள்ளைகள் எல்லாருக்கும் ஒரு நம்பிக்கை உருவாகிவிட்டது.

அதிபர் ஆசிரியரில் ஒரு சமூகம் நம்பிக்கை வைக்க வெளிக்கிட்டால் அதற்குப் பிறகு நாங்கள் பிள்ளைகளை கையாள்வது என்பது ஓரளவுக்கு இலகுவானதாக அமையும். அந்த நம்பிக்கையில் எங்களுக்கு நிறைந்த ஒத்துழைப்பை தருவார்கள். உண்மையில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் சாதிக்க வேண்டும் என்றால், அதிகாரிகள் அரசியல்வாதிகள் பக்கத்தில் என்பது அல்ல. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின் பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் மனம் ஒத்து நின்றால் ஆசிரியரும் அதிரும் இணைந்து செயல்பட்டால் சாதிக்கலாம். உண்மையில் அந்த இணைவு தான் இந்த சாதனைக்கு காரணமாக இருந்தது.

ஒரு பிள்ளையின் கல்வி முன்னேற்றம் என்பது ஒரு பாடசாலையால் மட்டும் அதாவது ஆசிரியரால் மட்டும் சாத்தியப்படக்கூடியதா? பெற்றோர்களின் சமூகத்தின் பொறுப்பென்ன? விவேகானந்தா வித்தியாலயத்தின் முன்னேற்றத்தில் மாணவர்களின் சக ஆசிரியர்களின் கல்வி அதிகாரிகளின் பெற்றோரின் சமூகத்தின் பங்களிப்புகளை மதிப்பீடு செய்ய முடியுமா? நீங்கள் இக்கேள்விக்கு சற்று வெளிப்படையாகவே பதிலளிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்?

ஜெயா: ஆசிரியரால் முடியும் ஆனால் ஆசிரியர் மட்டும் எதையும் செய்ய இயலாது. ஒரு ஆசிரியர் சேவை மனப்பான்மையுடன் அர்ப்பணிப்புடன் பிள்ளைகளுக்காக உழைக்கின்ற ஒரு ஆசிரியர் இருக்கின்றபோது அங்கு சாதனை நிகழ்த்தப்பட முடியும். ஆனால் அதற்கான ஒத்துழைப்பு பிள்ளைகளின் பக்கத்திலும் பெற்றோரின் பக்கத்திலும் இருக்க வேண்டும். அதிபர் மற்றும் சமூகத்தில் இருக்கின்ற ஏனையவர்கள் அதிகாரிகள் ஒத்துழைக்க வேண்டும். எங்களுடைய பாடசாலையை பொறுத்தவரைக்கும் ஆசிரியர்கள் அர்ப்பணிப்பான சேவையை வழங்குகின்ற போது பெற்றோரும் தங்களுடைய பங்களிப்பை வழங்குகின்றார்கள்.

ஆனால் எப்படி அந்த பெற்றோருடைய பங்களிப்பு இருக்கின்றது என்றால், பிள்ளையை பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒழுங்காக வர வைப்பதில் பெற்றோருடைய பங்கு முழுமையானது. ஆனால் அது மட்டும் போதாது. பிள்ளைக்கான கற்றல் சூழலை வீட்டில் ஏற்படுத்தி கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பும் பெற்றோருக்கு இருக்கு. பிள்ளை பள்ளிக்கூடத்திற்கு எட்டு மணிக்கு வந்து மாலை இரண்டு மணிக்கு வீடு திரும்பினால் அதற்குப் பிறகு தன்னுடைய நேரங்களை செலவிடுகிற இடம் வீடு. அந்த வகையில் அந்த வீடு பிள்ளைக்கான எல்லா விதமான வசதி வாய்ப்புகளையும் - நான் வசதி வாய்ப்பு என்று சொல்வது பிள்ளை கற்பதற்கான சூழல் - பிள்ளைக்கு வேறு விதமான நெருக்கடிகள் ஏற்படாத நிலைமை இவைகளை எல்லாம் வழங்க வேண்டிய பொறுப்பு பெற்றோருக்கு இருக்கு.

அதேவேளை சமூகமும் பிள்ளை வீட்டில் இருந்து பாடசாலைக்கு வந்து பாடசாலையிலிருந்து திரும்பிப் போகின்ற பொழுது பிள்ளைக்கு பாதுகாப்பை வழங்க வேண்டும். பிள்ளையின் பழக்கவழக்கங்களை அதாவது பிள்ளை வழியில் ஒரு பொருத்தமற்ற நடவடிக்கைகள் ஈடுபடுகின்றது அல்லது பொருத்தமற்ற நபர்களுடன் தொடர்பில் உள்ளது அல்லது பொருத்தமற்ற செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுகின்றது என்றால் அதைக் கண்காணிக்க வேண்டிய பொறுப்பு சமூகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு நபருக்கும் உண்டு. அந்த சமூகம் தன்னுடைய பங்களிப்பை செய்ய வேண்டும்.

அதேநேரம் அதிகாரிகளை பொறுத்த வரைக்கும் அவர்கள் குறை காண்பவர்களாக இல்லாமல் வழிப்படுத்துகின்றவர்களாக நல்ல விடயங்களுக்கு எங்களை பாராட்டுகின்றவர்களாக எங்களுக்கு தேவையான உதவிகளை செய்கின்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். இப்படி எல்லாம் இணைந்தால் தான் பாடசாலை வெற்றியாக இயங்க முடியும்.

ஆசிரியத் தொழில் பெரும்பாலும் பெண்களுக்கான ஒரு தொழிலாக இருந்தாலும் தலைமைப்பொறுப்புகள்

ஆண்களிடமே இன்றும் உள்ளது என்று சொல்வது பொருத்தமானதாக இருக்குமா? ஏனெனில் கிளிநொச்சியின் முன்னணிப் பாடசாலைகளில் பெண்கள் அதிபர்களாக உள்ளனர்? போருக்குப் பின்னான தமிழ் கல்விச் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை என்ன?

ஜெயா: ஆசிரியர் தொழிலில் பெருமளவு பெண்கள் இருக்கின்றார்கள் என்பது உண்மைதான். குறிப்பிட்ட சதவீதம் தான் ஆண்கள் இருக்கின்றார்கள். நல்ல ஆசிரியர்களாக இரு பகுதியினரும் செயற்படுகின்றார்கள். அதை வெறுமனே பெண்கள் தான் என்று நாங்கள் சொல்ல இயலாது. ஆரம்பக் கல்வியில் கூடிய அளவுக்கு பெண்களின் தேவை குறிப்பாக தரம் ஒன்று இரண்டு தரங்களில் இருப்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும் அது ஆண்கள் பெண்கள் என்பதற்கு அப்பால் அர்ப்பணிப்பான மனப்பாங்கு தான் உண்மையில் அதில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றது. கிளிநொச்சி மாவட்டத்தை பொருத்தவரைக்கும் பல முன்னணி பாடசாலைகளில் பெண்கள் அதிபர்களாக இருக்கின்றமை உண்மை என்பதுடன் அநேகமான அச்சிவ்மென்டை காட்டுகின்ற பாடசாலைகளாக பெண்களை தலைவர்களாக கொண்ட பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. இதற்கு காரணம் என்று சொல்லப் போவது சில வேளைகளில் இன்றைய சூழ்நிலைகளில் ஆண்கள் வேறு செயல்பாடுகளில்... அவர்களுடைய வெளிச்செயற்பாடுகள் அதிகமாக இருக்கின்றமை போன்ற காரணிகளா அல்லது என்ன என்று எனக்கு அதை மதிப்பிடத் தெரியவில்லை.

ஆனால் பெண்களை பொறுத்தவரைக்கும் எந்த ஒரு சவாலையும் எதிர்கொண்டு அர்ப்பணிப்பாக செய்ய முற்படுகின்ற போது அந்தப் பாடசாலை முன்னேற்றம் அடையும். அந்த வகையில் அவ்வாறான அர்ப்பணிப்பான உணர்வு உள்ளவர்கள் அதிபர்களாக வந்தால் அந்த பாடசாலை முன்னேற்றம் அடைகின்றது என்பதுதான் என்னால் சொல்லக் கூடியதாக இருக்கும்.

போருக்கு பிறகு பெண்களின் நிலைமையை சொல்ல போகும் போது

தமிழ் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலைமையைப் பற்றிச் சொல்ல சற்று கவலையானதாகத் தான் இருக்கின்றது. ஏனென்றால் குறிப்பிட்ட சதவீதத்தினர் பெண்களுக்கு என்று இருந்த தனித்துவத்தை இழந்து விட்டார்களா? அல்லது இயல்பாகவே எங்களுடைய தமிழ் பெண்கள் கலாசாரம், எங்களுடைய பண்பு பாரம்பரியத்தை தவற விட்டு விட்டார்களா? என்கின்ற அளவுக்கு 2009 முதல் இருந்த பெண்களின் வாழ்வியல் நிலை இப்போது குறைந்து கொண்டு வந்திருக்கின்றது என்பதுதான் தனிப்பட்ட ரீதியில் என்னுடைய மதிப்பீடு. என்னதான் இவ்வளவு மாற்றங்கள் வந்தாலும் எங்களுடைய பாரம்பரியங்களை எங்களுடைய பண்பாடுகளை தவறவிடாமல் அடுத்த சந்ததிக்கு கொண்டு செல்கின்ற ஒரு பெரிய பொறுப்பு தாய்க்கு பெண்களுக்கு இருக்கின்றது என்றுதான் நான் நினைக்கின்றேன். அந்த வகையில் அந்த பொறுப்பு கொஞ்சம் குறைந்து விட்டது போல் எனக்கு தோன்றுகிறது.

கிளிநொச்சி கல்விச் சமூகத்தில் நீங்கள் ஒரு முக்கியமான ஆளுமை. நீங்கள் இந்நிலையை இருபத்தி நான்கு மணித்தியாலத்தில் அடைந்திடவில்லை. ஒரு இளம் மாணவியாக நீங்கள் உங்கள் தலைமைத்துவ பண்பை எப்போது இனம் கண்டுகொண்டீர்கள். அதை எப்படி வளர்த்துக்கொண்டீர்கள்?

ஜெயா: என்னை பற்றி சொல்லும் போது... முழுங்காவில் என்பது கிளிநொச்சியில் ஒரு மூலையில் இருக்கின்ற சின்ன கிராமம். இங்கு தரம் ஐந்து வரைக்கும் தான் நான் படித்தேன். நான் படிக்கின்ற ஆரம்ப நாட்களிலேயே வெறுமனே இருவர் மட்டுமே படிப்பித்த ஒரு பாடசாலை. ஒரு இஸ்லாமியர் தான் அதிபராக அங்கிருந்தார். அவரிடம் தான் தரம் ஐந்து வரை நான் படித்தேன். அவருடைய வழிப்படுத்தல் சிறுவயதிலேயே எனக்கு தலைமைத்துவத்தைக் கற்றுத் தந்தது. இயல்பாக நான் பேச்சு, நாடகம் அவ்வாறானவற்றில் ஈடுபாடு உள்ள ஒருவராக இருந்தேன்.

என்னுடைய குடும்பமும் அதற்கு நிறைய ஆதரவு தந்தார்கள்.

அவர்கள் சாதாரணமான விவசாயிகளாக அப்பா ஒரு சாதாரண வியாபாரியாக இருந்தார். பொருளாதார ரீதியாக நான் பெரிய அளவில் கஷ்டப்பட்டேன் என்று சொல்ல மாட்டேன். ஏனென்றால் சிறிய வயதிலேயே எனக்கான சூழலை ஏற்படுத்தி தந்தார்கள். அந்தச் சூழலில் நான் தனித்துவமாக எனது கிராமத்தில் சின்ன வயசுலையே சிறப்பாக படித்து நல்லா இருந்ததால் எந்த ஒரு விடயத்தையும் என்னுடைய தலைமைத்துவத்தின் கீழ் செய்வதற்கான ஒரு வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்தது.

அதற்கு பிற்பாடு ஆறாம் வகுப்பில் என்னுடைய கல்வியை ராமநாதன் கல்லூரியில் தொடர முற்பட்ட போது அது ஒரு பெண்கள் கல்லூரி. விடுதியில் தான் தங்கி வளர்ந்தேன். எல்லாமே நாங்கள் தான் செய்ய வேண்டும். உதாரணமாக இரண்டு மாடி கட்டிடத்தில் ஒடுமாற்ற வேண்டும் என்றால் கூட எந்த வேலையும் பெண் பிள்ளைகள் செய்ய மாட்டேன் என்று இருக்கக் கூடாது. நாங்கள் படித்த காலம் இந்தியாவில் இருந்தும் தென்னிலங்கையில் இருந்தும் சிங்கள பிள்ளைகளும் ஒன்றாக சேர்ந்து ஹாஸ்டலில் தங்கி இருந்து படித்த காலம். எனவே நாங்கள் எல்லோரும் இன சமூக வேறுபாடு இல்லாமல் ஒற்றுமையாக இணைந்து எங்களுடைய கல்வியை தொடரும்போது எங்களுடைய ஆசிரியர்கள் எல்லா துறையிலும் எங்களை வழிப்படுத்தினார்கள்.

உண்மையில் ஒரு கிராமத்தில் இருந்து போன நான் எட்டாம் வகுப்பிலேயே ப்ரிபெக்டாக தெரிவு செய்யப்பட்டேன். ஹாஸ்டல் ப்ரிபெக்டாக (prefect) தெரிவு செய்யப்பட்டேன். பின்னர் ஏ.எல்.அது சரியான போட்டி இருந்தது. அந்தப் போட்டியின் மத்தியிலும் டாக்டர் இன்ஜினியர்ஸ் பிள்ளைகள் இருந்த போதும் சீனியர் ப்ரிபெக்டாகவும் நான் தான் தெரிவு செய்யப்பட்டேன்.

என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் எல்லாரோடையும் இணைந்து செயல்படுற இயல்பை சின்ன வயதில் இருந்தே வளர்த்திருந்தேன். யாருடனும் பொறாமையாக கதைத்து சண்டை போடுற இயல்பு சின்ன

வயசிலேயே என்னிடம் இருந்தது இல்லை. கடவுள் பக்தியும் அதிகம் மனசாட்சிக்கு பயப்படுகிறது. சின்ன வயசிலேயே எனக்கு நிறைய வாசிக்கிற பழக்கம் இருந்தது இப்ப வரைக்கும் அது தொடருது. எங்கட ஸ்கூல்லையும் நாங்கள் முழு நேரமும் லைப்ரரியை பயன்படுத்த முடியும். அப்படியாக வாசிப்பிலும் நான் வழிப்படுத்தப்பட்டு வந்தனான் என்று தான் சொல்லலாம்.

மற்றது எல்லாரும் இயலாது என்று சொல்லுறதை நான் ஏன் சவாலாக எடுக்கக் கூடாது என்று நினைப்பேன். உதாரணமாக நான் அம்பாள்குளத்தில் விவேகானந்தாவை தொடங்க வரும் போது இது வேஸ்ட் என்று சொன்ன இடத்தில் தான் நான் சாதித்துக் காட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தேன். சில பாடசாலைகள் தங்களுடைய பேர்ச்சுடேஜ் குறைவுக்கு அம்பாள்குளத்தில் இருந்து வாற பிள்ளைகள் தான் காரணம் என்ற ஒரு கதை இருக்கிறது என்று அந்த மக்கள் கவலையோடு சொல்லும்போது, இல்லை அந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டும். அப்படியாக இயலாது என்றால் அதை சவாலாக செய்து காட்ட வேண்டும் என்ற உணர்வு இப்ப வரைக்கும் என்னிடம் இருக்கின்றது.

நிச்சயமாக ஒரு பெண்ணாக நீங்கள் நிறைந்த சவால்களை எதிர்கொண்டிருப்பீர்கள்? மனைவியாக தாயாக குடும்பத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றி ஒரு அதிபராக ஆயிரம் வரையான மாணவர்களின் தேவையை எவ்வாறு நிறைவேற்றுகிறீர்கள்?

ஜெயா: என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் சராசரிக்கும் அப்பால் நிறைந்த சவால்களை எதிர்கொண்டிருக்கின்றேன். அது ஒவ்வொரு விதமாக போராட்டத்துக்கு முன்னால், போராட்ட காலங்கள், போராட்ட காலத்துக்கு பின்பாக என்று சொல்லிச் சொல்ல முடியாத நிறைந்த சவால்களை எதிர்கொண்டாலும் அந்த சவால்களை எதிர்கொண்டு நான் தொழிலை முன்னேற்றுவதற்கு என்னுடைய கணவர் நிறைய சப்போர்ட் ஆக இருந்தார். நான் சாதிக்க வேண்டும் என்பதில் என்னுடைய பெற்றோர்களும் அதேபோன்று என்னுடைய கணவரும்

மிகுந்த உறுதியாகவும் ஆதரவாகவும் இருந்தார்கள். எப்ப எல்லாம் நான் சேர்ந்து போனாலும் உங்களால் இயலும் நீங்கள் இதை செய்ய வேண்டும் உங்களுக்கு பெரிய பொறுப்பு இருக்குது அப்படி என்று சொல்லி எனக்கு சப்போர்ட் தந்தார் என் கணவர். குடும்பம் சார்ந்து எனக்கு பெரிய ஒத்துழைப்பு இருந்தது. அது எனது தந்தையாக இருந்தாலும், கணவனாக இருந்தாலும், மகனாக இருந்தாலும். பிரண்ட்ஸ் எனக்கு நிறைய ஒத்துழைப்பை வழங்கினார்கள். கிளிநொச்சியில் என்னுடன் படித்தவர்கள் என்பது குறைவு. ஒரு சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் வெளியில் இருப்பவர்களும் எனக்கு நிறைய சப்போர்ட் தந்தார்கள்.

மற்றது என்னிடம் இயல்பாக ஒரு திட்டமிடல் இருந்தது. எல்லாத்துக்கும் குறிப்பிட்ட நேரத்தை ஒதுக்குவேன். ஒரு இடத்துக்கு போக வேண்டும் என்றால் அதற்குப் போவேன். சந்தோஷமான துக்கமான நிகழ்வுகள் என்றால் அதுக்காக டைம் ஒதுக்குவேன். அதே நேரம் என்னுடைய தொழிலிலும் என்ன வேலை நான் செய்ய வேண்டும் என்று டைம் எல்லாம் பிரித்து நான் செய்வேன். அப்படி நான் செய்து கொண்டு போகும்போது திட்டமிட்ட வகையில் வேலை செய்வது எனக்கு பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை.

ஆனால் சமூகத்தின் சில விமர்சன கருத்துக்கள் குறிப்பாக என்னோட வேலை செய்வது கஷ்டம். அப்படி என்பதால் புதிய ஆசிரியர்கள் எங்களுடைய பாடசாலைக்கு வரத் தயங்குவார்கள். ஏனென்றால் அங்க போனால் வேலை செய்ய வேண்டும். “அவா சரியான ஸ்ட்ரிக்ட்” என்ற ஒரு கருத்து இப்ப வரைக்கும் வெளியில் நிலவிக் கொண்டுதான் இருக்கு. ஆனா பிறகு ஸ்கூல் வந்ததுக்கு பிறகு திரும்பிப் போக விருப்பம் இல்லாமல் அழுவினம். மற்றது சமூக ஊடகங்களில் சாதனங்களில் அதிக நேரத்தை செலவிடாததாலும் நான் என்னுடைய நேரத்தை மிச்சப்படுத்தி வேலை செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இளவயதுத் திருமணங்கள், பருவ வயதினர் மத்தியில் பாலியல் தூண்டல் செயற்பாடுகள், சமூக விழுமியத்திற்கு அப்பாலான பழக்க

வழக்கங்கள் மிகவும் அதிகரித்துள்ளன. இதற்கான அடிப்படைக் காரணம் என்ன? இதனை எவ்வாறு நீங்கள் எதிர்கொள்கின்றீர்கள்?

ஜெயா: இது ஒரு ஆபத்தான நிலைமை. உண்மையில் எனக்கும் எங்களைப் போல் இருக்கின்ற கல்வியியலாளர் இருக்கலாம் சமூக ஆர்வலர்களாக இருக்கலாம் எல்லோரும் இப்ப எதிர்கொள்கின்ற மிகப்பெரிய பிரச்சினை. நான் இதை வித்தியாசமான ஒரு கோணத்தில் தான் பார்க்கிறேன். எப்படி என்று சொன்னால் இதனுடன் போதைப் பொருள் பாவனையையும் சேர்க்கலாமா என்று எனக்கு தெரியவில்லை. இது கிட்டத்தட்ட ஒரு நோய். எப்படி ஒரு வருத்தம் வந்ததும் நாங்கள் அவர்களை காப்பாற்ற வேண்டி இருக்கின்றதோ, அதே போலத் தான் இந்த இளவயது பிள்ளைகளையும் காப்பாற்ற வேண்டிய தேவை எங்களுக்கு இருக்கின்றது. இது திருமணமாக இருக்கலாம் அல்லது இவ்வாறான நடத்தைக் கோலங்களாக இருக்கலாம்.

இவற்றுக்கான காரணமாக இருப்பது இந்த பிள்ளைகளுக்கான சாதகமான சூழல் எங்கேயும் காணப்படவில்லை. வீட்டுக்கு வெளியில் ரோட்டில் இல்லை. அயலில் இல்லை. பாடசாலைக்கு போனால் சில வேளைகளில் பாடசாலைகளிலும் இல்லை. எல்லா இடத்திலும் பிள்ளைகள் எதை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமோ அதை விட எதைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடாதோ அதைக் கொடுக்கிற சூழல்தான் அதிகமாக இருக்குது. வீட்டில் அவர்கள் பார்க்கும் தொலைக்காட்சி தொடக்கம் வழியில் ரோட்டில் போகும்போது அவர்கள் பார்க்கும் விடயங்கள் வரை சிலவேளைகளில் பாடசாலைகளில் கூட.

அனேகமாக பாடசாலைக் கல்வித் திட்டத்தில் கூட எட்டு பாடங்களையும் படிப்பிக்கிறது. ஏனென்றால் ஒரு பாடசாலையை மதிப்பிடுவது எப்படி என்றால், என்ன ரிசல்ட் என்பதை வைத்து தான். அந்த ரிசல்ட்டை காட்ட வேண்டும் என்பதற்காக எங்கட ஆசிரியர்களும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்கு வரலாற்று கதைகளை சொல்வதில்லை. நல்ல பழக்கவழக்கங்களை பற்றி

கதைப்பதில்லை. நாங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை பற்றி கதைப்பதில்லை. வீட்டிலும் கூட்டு குடும்ப வாழ்க்கை முறை இல்லாமல் போய்விட்டது. பேரன் பேத்தி என்று கதை சொன்ன காலம், நிலாவைக் காட்டி சோறு தின்ற காலம் போய் போனை கொடுத்துவிட்டு சோற்றை கொடுக்கிற காலம் இருக்கிறது. பிள்ளைகள் அதற்குள்ளேயே ஆழ்ந்து கொண்டு போறது. இப்படியான சூழல் பெரிய அளவில் பிரச்சினையாக இருக்கின்றது.

ஆனால் இது தொடருமாக இருந்தால் மிகப்பெரிய ஒரு ஆபத்தை எங்களுடைய தமிழ் சமூகம் எதிர்கொள்ளும் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன்.

இதற்குப் பிரதானமாக நாங்கள் செய்ய வேண்டியது பெற்றோருக்கான விழிப்புணர்வு மிக அவசியம் வீடுகளில் ஃபோனையும் தொடர்களையும் தவிர்த்து நல்ல விடயங்களை பிள்ளைகள் பார்ப்பதற்கான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். பாடசாலைகளில் பாடங்களை மட்டும் படிப்பிக்கும் நிலைமையிலிருந்து கொஞ்சம் விலகி சமூக விழுமியங்கள் கலாசார பண்பாடுகளுக்காகவும் எங்களுடைய நேரத்தை செலவிட்டு அந்த பிள்ளைகளை கல்விக்கு அப்பால் நல்ல பிரஜைகளாகவும் உருவாக்க வேண்டும்.

இல்லையென்றால் என்ன நடக்குது என்றால் இந்த இளவயது திருமணங்கள் பெரிய அளவில் சமூக சீரழிவுகளை ஏற்படுத்தும் ஒன்றாக மாறுகிறது. சிறிய வயதில் திருமணம் செய்துவிட்டு குழந்தைகள் அதன் பின்னர் அவர்களுக்குள் குடும்ப பிரச்சினைகள் பிரிவு. இதனால் இந்த பிள்ளைகள் பேரன்பேத்தியிடம் இருந்து வளர்கின்றனர். அவர்களுக்கு பிள்ளைகளின் கேட்டலில் கவனமின்மை. இதனால் இந்த பிள்ளைகள் கல்வியில் மிகவும் பின்னடைவான நிலை. பாடசாலைகள் நிறைய பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கின்றன. சில வேளைகளில் பொருத்தமற்ற நடத்தை கோலங்களை வெளிப்படுத்தும் ஆட்களாக இருக்கின்றார்கள். இது பாடசாலைகளில் நாங்களும் கூட எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினையாகத்

தான் இருக்கின்றது. இதை மாற்றுவதற்கு தனியே ஒரு நபரால் முடியாது. எல்லோரும் இணைந்து ஏதாவது சிறப்பான வேலை திட்டத்தின் ஊடாக செயல்படுத்த வேண்டும்.

இதில் நான் சொல்லக்கூடியது அனேகமான தரப்பில் அறிக்கைபடுத்துதலும் மற்றவர்களை திருப்திபடுத்துவதற்காக கூட்டங்கள், விழிப்புணர்வுகள் அதை வைத்துவிட்டு போட்டோஸ் எடுத்து அறிக்கைபடுத்துவது. ஆனால் உண்மையாக விளைவு இருக்கின்றதா என்பதை பார்த்து மதிப்பிடுகின்ற சூழல். கண்காணிக்கின்ற சூழல் இல்லாமல் இருப்பது பெரியதோரு குறைபாடு என்றதான் நான் சொல்லுவேன்.

பாலியல் சமத்துவம். பாலியல் கல்வி ஆகியவை பற்றிய உங்களுடைய நிலைப்பாடு என்ன? இவற்றுக்காக பல்வேறு அமைப்புகள் குறிப்பாக பெண்கள் அமைப்புகள் இயங்கி வருகின்றன. பாலியல் சமத்துவம் என்ற விடயத்தில் இப்பெண்கள் அமைப்புகள் பற்றிய உங்களுடைய மதிப்பீடு என்ன?

ஜெயா: பாலியல் கல்வி பாலியல் சமத்துவம் என்பது உண்மையில் தேவையான ஒன்று. பிள்ளை நேய பாடசாலை தொடர்பில் யுனிசெப்பின் செயல்பாடுகளில் கட்டாயமாக பாலியல் சமத்துவம் உள்வாங்கப்பட்டு உள்ளது. உதாரணமாக ஒரு பாடசாலையில் விளையாட்டு என்றால் கூட ஆண்களுக்கு ஒரு விளையாட்டு என்றால் பெண்களுக்கு ஒரு விளையாட்டு என்று பாலியல் சமத்துவம் பேணப்பட வேண்டும் என்பது கொள்கை ரீதியாக இருக்கிறது. செயற்பாட்டு ரீதியாகவும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது. பொதுவாக பாடசாலைகளில் பாலியல் சமத்துவம் இயல்பாகவே அனேகமான செயற்பாடுகளில் வித்தியாசமன்றி நடைபெறுகின்றது என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் எங்களுடைய பாடசாலைகளில் அவ்வாறான ஒரு நிலை முற்றுமுழுதாகவே காணப்படுகின்றது.

மற்றது பாலியல் கல்வி என்ற விடயத்தில் இன்னும் எங்களுடைய பிரதேசத்தில் விழிப்புணர்வு காணாது. அது ஏதோ பேசப்படாத

பேசப்படக் கூடாத ஒரு பொருளாக அதனை கருதுகின்ற நிலை உள்ளது. வீட்டிலும் பெற்றோர் பிள்ளைகளுடன் அது தொடர்பில் கலந்துரையாடாத ஒரு நிலை இருக்கின்றது. பாலியல் கல்வி என்பது கல்வி என்று ஒரு பாடமாக இல்லாமல் ஆங்காங்கே கதைக்கின்ற போது பேசுகின்ற அந்த விடயங்கள் பிள்ளைகளைச் சென்றடைந்து, பிள்ளைகள் எவ்வாறு வாழ வேண்டும், எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்ற விடயங்கள் சொல்லப்பட்டால் நல்லம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இது தொடர்பாக பெண்கள் அமைப்புக்கள் நிறைய விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சிகளை முன்னெடுக்கிறார்கள். இந்த பெண்கள் அமைப்புக்களின் செயற்பாடு தொடர்பாக உங்கள் கருத்தென்ன?

ஜெயா: அவர்கள் செய்கின்றார்கள். ஆனால் எந்த அளவுக்கு... வெளிப்படையான செயல்பாடுகளாக அவை இருக்கின்றன ஆனால் அந்த விழிப்புணர்வு செயற்பாடு தேவையான ஆட்களுக்கு செய்யப்படுகிறதா என்பதும் செய்ய வேண்டிய இடத்துக்கு சரியாக சென்றடைகிறதா என்பதும் கேள்விக்குரியது. ஏனென்றால் பொதுவாக விழிப்புணர்வு செயற்பாடு என்பது 50 பேரையோ 100 பேரையோ கூப்பிட்டு வைத்து செய்து போகின்ற ஒன்றாக இருக்குது. சில வேளைகளில் அது தேவைப்படுவது ஒரு 15 பேருக்காக இருக்கலாம். பெண்கள் அமைப்புகள் இயங்குகின்றன. திருப்தி இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் பூரண திருப்தி என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்குப்படவில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் நிறைய செயல்பட வேண்டி இருக்கின்றது. அவர்களுக்கு இடையில் இருக்கும் முரண்பாடுகளும் இதில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றது போல தெரிகிறது.

வேலியே பயிரை மேய்வது போல். பாடசாலைகளும் கல்வி நிறுவனங்களும் கல்வி வழங்குபவர்களுமே எம்மாணவியர்களுக்கு ஆபத்தாகிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. பாடசாலைகள் பல்கலைக்கழகங்கள் உட்பட்ட கல்விச்சூழலில் மாணவிகளுக்கு ஆபத்தானவையாக

மாறியுள்ளது. கல்வியின் பங்குதாரர்களான மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், கல்விச் சமூகத்தினர், பெற்றோர், சமூகம் இதனை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது?

ஜெயா: இதில் எல்லாரும் கவனம் எடுக்க வேண்டிய தேவை உள்ளது. ஏனென்று சொன்னால் பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்படுவது என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சினை. இதில் இண்டு தேவை உள்ளது. ஒன்று அவர்களுக்கு சட்ட நடவடிக்கை என்பது மெதுவாக நடக்குது. மற்றது மன்னிக்கப்படும் ஒரு விடயமாக இது போயிட்டு இருக்கு. இறுக்கமான தண்டனைகள் இருக்கின்ற போதுதான் இவ்வாறான குற்றச்செயல்கள் குறைவடையும் என்பது என்னுடைய நிச்சயமான ஒரு நிலைப்பாடு. மற்றது இப்படி பாலியல் ரீதியான பிரச்சினைகள் இருக்க... ஒரு இடத்தில் ஒரு ஆள் பிரச்சினைப்பட்டால் அவரை எடுத்து இன்னும் ஒரு மாவட்டத்துக்கு மாற்றும் செயற்பாடுகளை விடுத்து அவர்கள் உடனடியாக வேலையில் இருந்து நீக்கப்படுதல் போன்ற செயற்பாடுகள் இருக்க வேண்டும்.

இந்த விஷயத்தில் கட்டுப்பாடுகள் இறுக்கமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் எங்களுடைய நாட்டில் சட்டங்கள் சாதகமாக இல்லாமையால் பிள்ளைகள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். மற்றது பாடசாலைகளில் வெளியிடங்களில் அவ்வாறான செயற்பாடுகள் நடக்கும் போது அது தொடர்பில் மெருகூட்டப்பட்டு பெரிதுபடுத்தப்பட்டு கதைக்கப்படும் சூழலும் கஷ்டமானதாக இருக்கின்றது. ஏனென்றால் இப்படி நடப்பது மொத்தத்தில் இரண்டு வீதமாக இருக்கலாம் ஆனால் அது இருபது வீதமாக கதைக்கப்படும் சூழலும் உள்ளது.

அடுத்தது இப்படியான நிலைமை வெளியில் உருவாகுவதற்கு என்ன காரணமாக இருக்கின்றது. பிள்ளைகள் அழகாக இருக்க விரும்புவதில் தப்பில்லை. ஆனால் கவர்ச்சியாக இருக்க விரும்பும் சூழலும் சில வேளைகளில் அவர்களுக்கே நெருக்கீட்டை ஏற்படுத்தும் ஒன்றாக முடிந்து விடும். போதைப்பொருள் பாவனையும் இதில் சிக்கலை கொடுக்கின்றது. இவையெல்லாம் இணைந்து தான் இந்த

பிரச்சினையை கொண்டு வந்திருக்கிறது.

இதற்கான தீர்வு என்பது சாதாரண மட்டத்தில் இல்லை. ஒவ்வொருவரும் மனசாட்சிக்கு உட்பட்டு தன்னுடைய தாயாக சகோதரியாக பெண்களை நினைக்கிற ஒரு சூழல், பிள்ளைகளை நினைக்கிற ஒரு சூழல் உருவாகினால் தான் சாத்தியம்.

இன்றும் கிளிநொச்சி மாணவர்கள் மத்தியில் கல்வி தொடர்பான விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டுவிட்டதாகச் சொல்லிவிட முடியாது.

பாடசாலைகளில் இடைவிலகல்கள் கணிசமான அளவில் உள்ளது.

மாணவர்கள் க.பொ.த சாதாரண தரத்துடனேயே

கல்வியை இடைநிறுத்துகின்றனர். க.பொ.த உயர்தரத்தில் கற்கின்ற

மாணவர்களும் பெரும்பாலும் கலைத்துறை சார்ந்த பாடங்களையே

தெரிவு செய்கின்றனர். கலைத்துறை சார்ந்த பாடங்கள் கீழானவை

என்றோ அவை அவசியமற்றவை என்றோ நான் கருதவில்லை.

கலைத்துறை சார்ந்த பாடங்கள் மிக அவசியமானவை. அவை

எம்வாழ்வை வளப்படுத்தும் மனிதனை மனிதனாக்கும். ஆனால்

எம்மாணவர்கள் இப்பாடங்களை தெரிவு செய்வது அத்துறைசார்ந்த

ஆர்வத்தால் அல்ல. இப்பாடங்களை கற்றால் இலகுவில்

சித்தியடையலாம் இலகுவாக பல்கலைக்கழகம் நுழையலாம். அங்கும்

ஒரு சான்றிதழ் கிடைக்கும். அதனை வைத்துக்கொண்டு ஆசிரியத்

தொழிலை எடுக்கலாம் என்பதற்காகவே. அடிப்படையில் இதுவொரு

மிகத் தவறான போக்கு என நான் கருதுகிறேன். இதனைப் பற்றிய

உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன? இப்பிரச்சினையை கல்விச் சூழகம்

எவ்வாறு எதிர்கொள்ள வேண்டும் என நினைக்கிறீர்கள்?

ஜெயா: அது உண்மை தான். ஆனால் உயிரியல், கணித பாடங்களை

படிக்கவெளிக்கிடும் போது பிள்ளைகளுக்கு இருக்கின்ற செலவினம்

கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கின்றது. கலை, வர்த்தக பாடங்கள் என்றால்

ஓரளவு குறைந்த செலவுடன் தங்களுடைய படிப்பை தொடரலாம் என்று

நினைக்கின்றார்கள். வீட்டு சூழலும் ஒரு காரணம். மற்றது

எங்களுடைய பிரதேசத்தில் கணித விஞ்ஞான பாடங்களில் அடிப்படை

அறிவு குறைவாக உள்ளமையால் தாங்கள் தோற்று விடுவோம் என்ற உணர்வும் கலைத்துறையில் மூன்று பாடங்களில் சித்தி ஆவது எடுத்துப்போயிடலாம் என்ற ஒரு நிலைமை இதில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றது.

தொழில் வாய்ப்புகளில் சாதாரணமாக நாங்கள் பார்க்கும் போது ஏ எல். ஓ எல் மூன்று பாட சித்தி என்று பார்க்கும்போது பிள்ளைகள் இன்னும் சுய தொழிலாளர்களாக முயற்சியாளர்களாக உருவாகுவது என்பதை விட, ஒரு அரசாங்க வேலை, அந்த மாயை அல்லது அந்த நிலையில் இருந்து நாங்கள் யாரும் விலகவில்லை. அந்தப் போக்கு காணப்படுவதால் தான் பிள்ளைகளும் 3 பாஸ் என்பதை மட்டும் பார்க்கிறார்கள்.

மற்றது கிளிநொச்சி மாவட்ட மாணவர்களின் இடைவிலகல் என்ற பட்சத்தில் சில வேளைகளில் மாணவர்களுடன் கதைக்கும் போது அவர்கள் ஒன்பதாம் ஆண்டுக்கு பிற்பாடு சில தொழில்களில் ஈடுபட்டவுடன் அதில் கூடுதலாக ஈடுபட்டு ஓ.எல் ஒரு கடமைக்கு வந்து படித்து போட்டு தாங்கள் தொழிலுக்கு போறது என்ற நிலை உள்ளது. உயர்தரத்துக்கு போன பிறகும் சிறிய சிறிய தொழில்களில் ஈடுபட்டு தங்களுடைய படிப்பை இடையில் விட்டுப்போகின்ற சூழல் காணப்படுகிறது.

ஆனால் அந்த தொழிலுக்கு போயிட்டு நிரந்தரமாக இருப்பார்களா என்றால் அதுவும் இல்லை மாறிக்கொண்டே இருப்பார்கள்.

உழைப்பை சிறுவயதிலேயே முக்கியத்துவப்படுத்தும் சூழலும் அண்மைக்காலத்தில் அதிகரித்துள்ளது. அதிலும் உழைத்து வீட்டுக்கு கொண்டு போகின்றார்கள் என்பது குறைவு. இது தொடர்பில் பெற்றோர் தான் கூடின அக்கறை செலுத்த வேண்டும். பெற்றோரும் தங்களுடைய சொல்லை பிள்ளைகள் கேட்பதில்லை என்றே சொல்கிறார்கள். அதற்கான காரணமும் பிள்ளைகளுக்கும் பெற்றோருக்குமான தொடர்பாடல் சரியாகக் குறைந்துவிட்டமையே. பெற்றோர் போனோடு இருக்கும் நேரத்தை விட பிள்ளைகளோடு

கதைக்கும் நேரம் குறைவாக உள்ளமையும் இந்த நிலைமைக்கு காரணம்.

கலைத்துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் உயர்தரத்தில் இவர்கள் தமிழ், சமயம், நாடகமும் அரங்கியலும் போன்ற பாடங்களையே தெரிவு செய்கிறார்கள். ஏன் ஆங்கிலத்தை ஒரு பாடமாக தெரிவு செய்ய முன்வருவதில்லை?

இங்கிலீஷ் எடுக்க வேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு ஓ.எல் வரைக்கும் இங்கிலீஷ் நல்ல அறிவு இருக்க வேண்டும். அந்த இங்கிலீஷ் அறிவு அந்த பாடசாலைகளில் எந்தளவு தூரம் கொடுக்கப்படுகிறது? அனேகமாக பார்த்தால் இங்கிலீஷ் நல்ல ரிசல்ட் எடுக்கிற பிள்ளைகள் எல்லாம் கணித விஞ்ஞான துறைகளுக்குள் போய்விடுவார்கள். குறைய ரிசல்ட் அடுத்து கலைத்துறையில் கற்கும் பிள்ளைகளின் இங்கிலீஷ் ரிசல்ட் 'எஸ்' ஆகவோ 'சி' ஆகவோ தான் பெரும்பாலும் இருக்குது.

ஓ எல் இங்கிலீஷில் எஸ் அல்லது சி எடுத்த பிள்ளை ஏ எல் இல் இங்கிலீஷ் எடுப்பதற்கான சூழலும் இல்லை. அது தொடர்பான விழிப்புணர்வும் குறைவுதான்.

பாடத் தேர்வு வழிகாட்டல், தொழில் வழிகாட்டல் என்றால் சேர்த்து வைத்து எல்லாருக்கும் ஒன்றாக ஒரு விழிப்புணர்வு கருத்தரங்கை வைத்துவிட்டு போவோம். ஒரு பிள்ளை கேள்வி கேட்டால் அதற்கு தனித்து வழிகாட்டும் ஒரு சூழல் எங்கட பிரதேசத்தில் இல்லை. மற்றது அவ்வளவு தூரம் இங்கிலீஷை எடுத்து படிப்பிக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியதாகத்தான் உள்ளனர். அதுவும் பிள்ளைக்கு பாடத் தெரிவின் போது தொடர்ந்து படிப்பதற்கு தடையாக இருக்கிறது. பிள்ளை ஒன்றும் செய்யமுடியாது அதுவும் ஒரு பிரச்சினைதான்.

கிளிநொச்சியின் கல்விச் சமூகத்தினர் இந்த விடயம் தொடர்பில் எந்தவிதமான நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளார்கள்?

ஜெயா: பிள்ளைகளுக்கு உதவி செய்வதற்கு என்று இருக்கும் சூழல். நீங்கள் கேட்கிற மாதிரி இங்கிலீஷ் எடுத்தால் என்ன, அந்தப் பிள்ளைக்கு எதிர்காலத்துக்கு அதற்கு வழி காட்டுவது என்ற அந்தப் பக்கம் குறைவாகத்தான் இங்கே உள்ளது. என்னுடைய கல்விச் சூழல் கம் இன்னமும் ஆழமான ஈடுபாட்டை அதில் காட்டவில்லை. மேலேழுந்த வாரியான ஈடுபாட்டுடன் தான் செயற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

எமது இளம் சமுதாயம் இன்னும் சவால்களை எதிர்கொள்ளத் தயாராக இல்லை என்று கூறுகிறீர்களா? அவ்வாறெனின் இதனை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது?

ஜெயா: ஆம். மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. தற்கொலைகள் இதனால்தான் அதிகரித்துள்ளன. அத்தோடு தற்கொலை மனப்பாங்குடன் இருப்பதற்கும் பல்வேறுவிதமான உள நெருக்கீடுகள் இருப்பதற்கும் சவால்களை எதிர்கொள்கிற அளவுக்கு எங்களுடைய பிள்ளைகளிடம் ஆற்றல் இல்லாமையே காரணம்.

பாடசாலையில் உளவியல் ரீதியான பல்வேறு சின்ன சின்ன செயற்பாடுகளை காலத்துக்கு காலம் அறிமுகப்படுத்துவார்கள். ஆனால் அது ஒரு தொடர் முயற்சியான செயற்பாடாக இருந்ததில்லை. குறிப்பாக சொல்லப்போனால் எங்களுடைய பாடசாலை என்றால் 818 பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே உளவள ரீதியான சேவை நிறைய தேவைப்பட்டாலும் ஒரு கவுன்சிலிங் ஆசிரியர் கூட இல்லாத நிலை, அந்த விடயத்தை நாங்களே கையாள வேண்டிய நிலைமையில் தான் இருக்கிறோம். எங்கட மாவட்டத்தில் தேவையான கவுன்சிலிங் டீச்சர்ஸ் இல்லை. அது ஒரு பெரிய பிரச்சினை.

இக்குறுகிய நேர்காணலில் பல்வேறு விடயங்களையும் பற்றி உரையாடி உள்ளோம். ஆனால் எல்லாவற்றையும் முழுமையாகப் பேசினோம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. நாம் தவறவிட்ட ஆனால் முக்கியமாகப் பேசப்பட வேண்டும் என்று நீங்கள் எதையாவது கருதினால் அதனைப் பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள்?

ஜெயா: வறுமை என்பதை விட ஒப்பீட்டு வறுமை தான் எங்கட பிரதேசத்தில் அதிகமாக காணப்படுகிறது. ஏனென்றால் 2009க்கு முதல் இருந்த உழைப்பை விட இப்போது ஓரளவு வருமானம் ஈட்டுகினம். ஆனால் என்ன நடக்குது என்றால் உதாரணமாக என்னுடைய வீட்டில் ஒரு மேசை இருக்கிறது. பக்கத்து வீட்டில் விலை கூடிய இன்னும் வடிவான மேசை இருக்கின்றது என்றால் நான் அதை மாதிரி வாங்க வேண்டும் என்பதற்காக லீசிங்கில் அதை வாங்க முற்படுவேன். வாங்கிட்டு என்னுடைய சம்பளத்தில் அதற்கு கொடுக்கிறேன். இந்த மாதிரி மோட்டார் பைக், போன் எதுவாக இருந்தாலும் எங்களுடைய வருமானத்தின் பெரும் பகுதி இப்படியான ஆடம்பர பொருட்களுக்கு போய்க் கொண்டிருக்கும் போது தங்களுடைய வீட்டுக்கான பிள்ளைகளுக்கான செலவை சரியாக கொடுக்க முடியாமல் திண்டாடும் சூழல். அதனால் இருவரும் கடுமையான வேலைக்குப் போகும் சூழல் எல்லாம் இருக்குது என்பது அவதானிக்க கூடிய விடயமாக உள்ளது.

குறிப்பிட்ட உழைப்பில் சேமித்து வாழும் அந்தப் பண்பு இப்ப இருப்பவர்களிடம் குறிப்பாக பெற்றோரிடம் சரியான குறைவாக உள்ளது. அதனால் பிள்ளைகளிடமும் அந்த சூழல் இல்லாத நிலை காணப்படுகிறது. என்னுடைய பள்ளிக்கூடச் சூழலை வைத்து பார்க்கும் போது நான் சொல்லக்கூடியது எவ்வளவு காசை உழைத்தாலும் அதை செலவிடும் ஒரு சூழல் தான் வறுமைக்குக் காரணம் என்று நான் 90% சொல்லுவேன்.

அதேபோல என்னுடைய மனப்பாங்கு மாற வேண்டும். எங்களுடைய பெரிய பிரச்சினை வெளிநாட்டில் உள்ளவர்களை நம்பி வாழ முற்படுவது. அப்படி அல்லாமல் எங்களுடைய உழைப்பில் நாங்கள் வாழ வேண்டும் என்பதை எதிர்கால சந்ததிக்கு கட்டாயம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த செயற்பாடுகளை பாடசாலைகள் முன்னெடுக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இறுதியாக மாணவிகளுக்கு தாய்மாருக்கு என்ன சொல்ல

விரும்புகின்றீர்கள்? மாணவர்களுக்கு தந்தையருக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகின்றீர்கள். ஆசிரியர்களாக வர விரும்புவர்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகின்றீர்கள்?

ஜெயா: தாய்மார் பிள்ளைகளுக்கு முன்னுதாரணமாக இருக்க வேண்டும். மாணவிகளைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பொம்பள பிள்ளை எத்தனை ஆண்களுக்கு நடுவிலும் துணிச்சலான ஒருவராக வளர வேண்டும். கண்ணீரால் மற்றவர்களை இரங்க வைக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை முழுமையாக பெண்களிடமிருந்து அகற்றப்பட வேண்டும்.

எந்த ஒரு பிரச்சினையின் மத்தியிலும் துணிச்சலாக வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ளும் வகையில் ஒரு மாணவி இருக்க வேண்டும் அல்லது ஒரு அம்மா இருக்க வேண்டும். குடும்பத்தில் நடக்கிற எந்த ஒரு பிரச்சினையையும் எதிர்கொண்டு தீர்வை நோக்கி நகர்த்தக்கூடிய ஆளாக இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் பெண்களின் கைகளில் தான் உலகத்தின் எதிர்காலமே இருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

மாணவர்களைப் பொறுத்த வரைக்கும் தந்தையர்களை பொறுத்த வரைக்கும் அவர்கள் தங்களுடைய குடும்பத்தை பற்றி சிந்தித்து தங்களுடைய பிள்ளைகள் அவர்களுடைய எதிர்காலம் பற்றி சிந்தித்து குடும்பத்துக்காக தங்களை அர்ப்பணிக்கின்ற மனப்பாங்கு அவர்களுக்கு உருவாக வேண்டும். சில இடங்களில் அது குறைவாக இருக்கின்றது. மாணவர்களைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவர்கள் தான் எப்படி வாழ வேண்டும், எப்படி வாழக்கூடாது எவ்வாறான தெளிவைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டும்.

ஆசிரியர் தொழிலைப் பொறுத்த வரைக்கும் என்ன நடக்குது என்றால் நிறைய பேர் நினைக்கிறார்கள் இது நிறைய லீவு உள்ள வேலை என்று. ஒன்றரை மணியுடன் முடிந்து விடும். ஆசிரியர் தொழிலுக்கு போனா நல்லது என்று. ஆனால் உண்மையில் ஆசிரியர்களுக்கு பாடசாலை 1:30க்கு நிறைவடைவதற்கான காரணம் மீதம் இருக்கும்

நேரத்தில் மாணவர்களுக்கான பாடங்களை எடுப்பதற்கு தயார் செய்வதற்கு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். ஆனால் அதற்கு பயன்படுத்தாமல் முன்னாயத்தமற்ற கற்பித்தல் பிள்ளைகளின் கல்வியில் பெரிய அளவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.

ஏனைய தொழில்கள் போல அல்லாமல் ஆசிரியர் தொழிலுக்கு வருகின்ற ஒருவர் தன்னுடைய அர்ப்பணிப்பான சேவையை முழுமையாக வழங்க தயாராக இருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது விடயம் ஆசிரியர் தொழிலுக்கு வரும் ஒருவர் முன்னுதாரணமானவராக இருக்க வேண்டும். அது நேர முகாமைத்துவம் தன்னுடைய தோற்றம் தன்னுடைய கடமை உணர்வு எல்லாவற்றிலும் முன்னுதாரணமானவர்களாக இருக்க வேண்டும். நடை, உடை, பாவனை, விருப்பு வெறுப்பு என்பவற்றுக்கு அப்பால் தன்னை பிள்ளை பின்பற்ற போகின்றது என்பதை உணர்ந்து அதற்குரிய வகையில் தன்னை அர்ப்பணிக்க தயாரா என்ற கேள்வி கேட்டு ஆசிரியர் தொழிலுக்கு வருவது எப்பொழுதும் பொருத்தமாக இருக்கும். ஏனென்றால் தவறான நடத்தைக் கோலங்களையுடைய ஆசிரியராக இருக்கும் போது அவர்களை பின்பற்றுகின்ற மாணவர்களும் அவ்வாறான நடத்தைக் கோலங்களை பிரதிபலித்து எதிர்காலத்தில் சமூகத்துக்கு பொருத்தமற்றவர்களாக உருவாகின்றார்கள். ஏனென்றால் இன்று நிறைய இடங்களில் அவ்வாறான சம்பவங்கள் நடைபெறுகின்றன.

மற்றது ஆசிரியர்கள் எப்போதும் ஆசிரியர்களாக வந்ததன் பின்பு தன்னுடைய சந்தோஷம் தன்னுடைய தொழில் ரீதியான விருத்தி என்பது, தான் எடுக்கிற ரிசல்ட் என்று நினைக்க கூடாது. தன்னுடைய பிள்ளை எடுக்கின்ற ரிசல்ட் என்று நினைத்தால் அவர்கள் தங்களுடைய தொழிலில் நிறைய சாதிப்பார்கள்.

இப்ப பார்த்தீர்கள் என்றால் ஒரு ஆசிரியர் டிகிரி முடித்துவிட்டார் செகண்ட் டிகிரி முடித்துவிட்டார் என்ற வாழ்த்துக்களை காண முடிகின்றது. ஆனால் ஒரு ஆசிரியரிடம் படித்த இத்தனை

பிள்ளை இந்த அளவு ரிசல்ட் எடுத்திருக்கு. இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறது என்று சொல்கிற அளவுக்கு வாறது குறைவாக உள்ளதால் ஆசிரியர்கள் தாங்கள் கற்பதில் காட்டும் ஆர்வத்தை பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையில் காட்டுவதில்லை. மற்றது வெற்றியாளர்களுக்கு உரிமை கோரும் ஆசிரியர்களாக இல்லாமல் குறைந்த ரிசல்ட் எடுத்த பிள்ளைக்கும் நானே பொறுப்பு என்று நினைக்கின்ற மனநிலையுடன் ஆசிரியர் இருந்தா எந்தப் பிள்ளையையும் பெயில் ஆகிற நிலைமைக்கு விடமாட்டார். எதிர்கால சந்ததி என்பது என்னதான் எத்தனை கல்வியியலாளர்கள் இருந்தாலும் ஆசிரியரும் அதிபரும் நினைக்காத வரை பிள்ளைகள் பாவம்.

பிள்ளைகளையும் பெற்றோரையும் குற்றம் சுமத்துவதிலிருந்து ஆசிரியர்கள் மாற வேண்டிய தேவை உள்ளது. ஏனென்றால் அவர்களை மாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அதிபர் ஆசிரியரிடம் தான் இருக்கின்றது. □□□

அதிபர் ஜெயா மாணிக்க வாசகருக்கும் எனக்குமான உறவு நான் கிளிநொச்சி மண்ணுக்கு இரண்டாவது தடவையாக புலம்பெயர்ந்தது முதல் உருவானது. கணணித் தொழில்நுட்பம் தையல் பயிற்சிகளை வழங்கும் விற்பில் எய்ட் நிறுவனத்தின் இயக்குநராக ஜனவரி 2021 முதல் இருக்கும் நான் ஆலோசனைகளுக்கு அவரையே முதலில் தொடர்புகொள்வேன். மேலும் எமது நிறுவனத்தில் கற்கின்ற மாணவர்களில் கணிசமான பங்கினர் விவேகானந்தா வித்தியாலயத்திலிருந்தே வருகின்றனர். அதனாலும் இந்த உறவு சற்று வலுவானதாகவுள்ளது. ஜெயா மாணிக்கவாசகருடைய நிர்வாகத் திறன், முகாமைத்துவத் திறன், அவருடைய ஆளுமையை விவேகானந்தா வித்தியாலயம் பறைசாற்றி நிற்கின்றது. அவரிடம் எனக்கு எப்போதுமே தனிப்பட்ட மரியாதையும் நேசமுமுண்டு. இந்த உரையாடலை தொலைபேசியூடாகவும் மின் அஞ்சலூடாகவும் மேற்கொண்டு இருந்தேன். கடினமான வேலைப்பழுவின் மத்தியிலும் எனக்கு நேரத்தை ஒதுக்கி இந்த

உரையாடலை மிகக் காத்திரமாகத் தந்திருக்கின்றார். இது ஒரு பாடசாலை பற்றியதோ அல்லது ஒரு மாவட்டத்தின் கல்விச் சூழல் பற்றியதோ அல்ல. இந்த உரையாடலை வாசிக்கின்ற ஒவ்வொருவரும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் கல்விநிலை பற்றியும் அதனை எவ்வாறு மாற்றியமைக்கலாம் என்ற முடிவுக்கும் வரமுடியும். இந்த உரையாடலை இந்நூலில் பதிவு செய்தமை இந்நூலினை இன்னமும் வலுப்படுத்தியுள்ளது என்று உணர்கின்றேன்.

தாமரைச்செல்வி

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தாமரைச்செல்வி என்ற பெயரிலே அறியப்பட்ட இவரின் இயற்பெயர் ரதிதேவி. ரதிதேவி இவர் 1953 ஆம் ஆண்டு 08ஆம் மாதம் 04ஆம் திகதி கிளிநொச்சி பரந்தன் குமரபுரத்தில் பிறந்தார். விவசாயத்தை பின்புலமாகக் கொண்ட இவரின் தந்தையான சுப்பிரமணியம் தென்மராட்சி சரசாலையையும், தாயார் இராசம்மா தென்மராட்சி மட்டுவிலையும் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர்கள். இவர் தான் வாழ்ந்த சமூகம் தொடர்பான யதார்த்தத்தை எழுத்தின் வர்ணனையினூடாக எழுது கண்முன் கொண்டு வருகிறார்.

இவரின் “இன்னொரு பக்கம்” என்ற சிறுகதை இலங்கை கல்வி அமைச்சின் தமிழ்மொழிக்கான 11ஆம் ஆண்டு பாடத்திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளதுடன் “பசி” என்ற சிறுகதை தமிழ்நாடு கல்வி அமைச்சின் 11ஆம் ஆண்டு பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை இலங்கையர்களான எமக்குப் பெருமை .

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக, கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் இறுதி ஆண்டு ஆய்வுக்காக இவரின் ஆக்கங்களை ஆய்வு செய்துள்ளனர். தாமரைச் செல்வியின் “இடைவெளி”, “வாழ்க்கை” ஆகிய சிறுகதைகள் பேராசிரியர் சிவசேகரம் அவர்களால் “The Gap”, “The Life” ஆகிய பெயர்களில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. திரு. ஏ.ஜே.கனகரட்ணா அவர்களால் “பாதை” என்ற சிறுகதை “The Rugged Path” என்ற பெயரிலும், திரு.பெ. இராஜசிங்கம் அவர்களால் “முகமற்றவர்கள்” என்ற சிறுகதை “Faceless people” என்ற பெயரிலும் திரு.கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்களால் “எங்கேயும் எப்போதும்” என்ற சிறுகதை “The Inevitable” என்ற பெயரிலும் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அத்துடன் திருமதி ஜெயசித்ரா அவர்களால் தாமரைச் செல்வியின் “ஒரு மழைக்கால இரவு” என்ற சிறுகதையும், திருமதி பெ. அனுராதா ஜெயசிங்க அவர்களால் வன்னியாச்சி என்ற சிறுகதையும், பேராசிரியர் பியசீலி விஜயமான அவர்களால் “வாழ்க்கை” என்ற சிறுகதையும் சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. “ஒட்டம்” என்ற

சிறுகதை எல்வின் மாசிலாமணி அவர்களால் ஜேர்மன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

“பசி” என்ற சிறுகதை தமிழ்நாடு இமயவரமன் அவர்களால் குறும் படமாகத் தயாரிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. இப்படம் இலண்டன் விம்பம் குறும்பட விழாவில் காட்சிப்படுத்தப்பட்ட போது பார்வையாளர்கள் விருதை பெற்றுக்கொண்டது. “இடைவெளி”, “பாதணி”, “சாம்பல் மேடு”, “பாதை”, “வாழ்க்கை” ஆகிய சிறுகதைகள் குறும்படங்களாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஓவியம் வரைவதிலும் தனது முத்திரையை பதித்துள்ள தாமரைச் செல்வி வீரகேசரி, தினகரன், சுடர், ஈழநாடு, ஜீவநதி, தமிழ்நாட்டில் இருந்து வெளிவரும் குங்குமம் ஆகியவற்றில் வெளிவந்த இவரின் ஆக்கங்களுக்கு தானே ஓவியம் வரைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வளவு சிறப்புக்களை தன்னகத்தே கொண்ட தாமரைச்செல்வியுடன் ஒரு நேர்காணல்:

உங்களின் பெற்றோர் தென்மராட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள். அப்படியிருக்க கிளிநொச்சியில் உங்கள் குடியேற்றம் புற்றிச் சொல்லுங்கள்?

தாமரைச்செல்வி: 1948ஆம் ஆண்டளவில் எனது தந்தையார் அவரின் சகோதரர்களுடன் கிளிநொச்சிக்கு வந்தார். அந்த சூழலில் எனது தந்தையாருக்கு குடியேற்றத் திட்டத்தில் காணிகள் கிடைத்தன. அப்போது இப்பிரதேசம் காடுகளாக இருந்தது. அவர்கள் இங்கு வந்து காடுகளை வெட்டி துப்பரவாக்கினர். கிளிநொச்சி நகரம் மீளக்கட்டமைக்கப்பட்ட நகரமாகும். போர் தொடங்கிய காலத்தில் அழிந்து பின் மீள கட்டமைக்கப்பட்டு மீண்டெழுந்தது. ஆனையிறவு முகாம் அருகில் இருந்ததால் அது யுத்தத்தின் கோர முகங்களை தாங்கிய ஒரு நகரமாக எம்முன் காணப்பட்டது. இரானுவ நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்படும் போது கிளிநொச்சி நகரம் துடைத்தெடுக்கப்பட்டது போன்ற ஒரு ஞாபகம். கிளிநொச்சி நகரம் “அழிவதும் மீளெழுவதுமான நகரம்” எனச் சொல்வார்கள். சிறுவயதில்

இருந்து இந்த நகரத்தின் வளர்ச்சியை பார்த்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

கிளிநொச்சி பரந்தன்: குமரபுரம் மக்களின் சமூக பொருளாதார பழக்கவழக்கங்கள் எவ்வாறிருந்தது?

தாமரைச்செல்வி: குமரபுரம், பரந்தனை பொறுத்தவரையில் இங்கு விவசாயம் தான் முக்கியமான தொழில். இங்கு மக்கள் பல பிரதேசங்களிலிருந்து வந்து குடியேறியுள்ளார்கள். அவர்கள் விவசாயம் மட்டுமல்லாமல் சீமெந்து வேலை, தச்சு வேலை என பிற தொழில்களிலும் அத்துடன் கலைகலாசார நிகழ்வுகளிலும் பலர் ஈடுபட்டு வந்தார்கள். எமது கிராமத்தில் ஒரு அண்ணாவியார் இருந்தவர். அவரும் அவரின் பிள்ளைகளுமே கலையை வளர்க்கக் காரணமாக இருந்தனர். காத்தவராயன் கூத்து ஆகியவற்றை மேடையேற்றவும் இவரே காரணம். பத்துறை சார்ந்த மக்கள் இருப்பதனால் விவசாயத்துடன் கலையும் வளர்ந்துள்ள கிராமமாக இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

நீங்கள் குறிப்பிடும் அண்ணாவியாரைப் பற்றி குறிப்பிட முடியுமா?

தாமரைச்செல்வி: அவரின் பெயர் நடராஜா பாகவதர். அவர் ஆரம்ப காலத்தில் எமது கிராமத்தில் உள்ள இளைஞர்களைச் சேர்த்து காத்தவராயன் கூத்து மற்றும் நாடகம் என்பன செய்வதுடன் நன்றாகப் பாடுவார். அவரின் பிள்ளைகள் ஆர்மோனியம், மிருதங்கம் போன்றவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். எமது கோயில்களில் அவர்களின் கூத்து நடக்கும், பாட்டு நடக்கும். இக்கிராமத்தில் கலை வளர்வதற்கு அவர்கள் காரணமாக இருந்தனர். மூன்று தலைமுறையாக அவர்கள் கலையை வளர்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். பாகவதர் தொடக்கி வைத்ததை அவரின் குடும்பம் அழியாமல் பாதுகாத்து வருகின்றமை உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயம். அந்தக்காலத்தில் கலை வளர நடராஜா பாகவதர் நிறையச் செய்துள்ளார்.

அவரைத் தவிர வேறு யாராவது பெயர் குறிப்பிடக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்களா?

தாமரைச்செல்வி: ஆம். எமது அயல் கிராமமான குஞ்சிபுரந்தனைச் சேர்ந்த செல்லத்துரை அண்ணாவியார் என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவருடைய கலைசார் செயற்பாடுகள் இப்பவும் இடம்பெற்று வருகின்றன. எமது பக்கத்துக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நாட்டுப்புறக் கலைகளை வளர்த்து அதே துறையில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

குமரபுரம் கிராமத்தின் சமூக பழக்கவழக்கங்கள் தொடர்பாக கூறவும்?

தாமரைச்செல்வி: சமூகம் சார்ந்த செயற்பாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது சமூகத்தில் இருக்கும் மனிதர்களின் கடமையாகும். எமது கிராமம் நான்கு பகுதியிலும் வந்து குடியேறிய மக்களைக் கொண்டது. சொந்த பந்தங்கள் இல்லாமல் வேற வேற இடம், வேற வேற இனம் ஆகையினால் யார் வந்தாலும் சாதி, மதம் இங்கு பார்க்கப்படவில்லை என்பது எமது கிராமத்தின் முக்கியமான விடயம். யார் எவர் எனக் கேட்பதில்லை. ஆரம்ப காலங்களிலிருந்து இப்போது வரை எல்லோரும் சொந்தங்கள் போல் பழகிவருகின்றோம்.

எல்லா மக்களும் வந்து குடியேறும் போது கஷ்டப்பட்ட மக்களும் வருவார்கள். அப்படி இருக்கும் போது இங்குள்ள முக்கியமான சமூகப் பழக்கம் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். திருமண வீடுகளை போல் மரண வீடு திட்டமிட்டு நடைபெறுவதில்லை.

1960 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியின் ஆரம்பத்திலேயே எனது ஐயா ஏழைக் குடும்பமொன்றில் மரண வீடு ஒன்று நடந்தால் போறவர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து காசு போட்டு அதை நடத்த வேண்டும் என்ற திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். இன்று வரை அந்த சமூக வழக்கம் நடைமுறையில் உள்ளது. ஒரு ரூபாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த செயற்பாடு இன்று நூறு, ஐந்நூறு ஆகி அந்தப் பழக்கம் வளர்ச்சியடைந்தாலும் இன்றும் விட்டுப்போகாமல் இருக்கிறது. 1996

ஆம் ஆண்டு இடம்பெயர்வின் போது ஊர் ஊராய் சிதறிப் போயிருந்த போது கூட எமது கிராமத்து மக்கள் இதனைக் கடைப்பிடித்தனர். இடம்பெயர்ந்து எங்கு போய் நாம் இருந்தாலும் எமது கிராமத்து மக்கள் மரணம் ஒன்று நிகழ்ந்துள்ளது என்று கேள்விப்பட்டால் வந்து காசு போட்டு செய்திருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே நாம் ஆரம்பித்த ஒரு விடயம் கஷ்டப்பட்ட காலம் வரை தொடர்ந்திருக்கிறது என்பது பெரிய விடயம்.

உங்களின் பெற்றோர் பற்றி தெரிவித்தீர்கள் அதற்கு முதல் சந்ததியினர் அதாவது உங்களின் தாத்தா பாட்டி தொடர்பாகவும் உங்களின் உறவுகள் தொடர்பாகவும் பகிர்ந்துகொள்ள முடியுமா?

தாமரைச்செல்வி: அவர்கள் மட்டுவில் சரசாலையைச் சேர்ந்தவர்கள். அது ஒரு அழகான கிராமம். வாழையடி வாழையாக அவர்கள் குடியிருந்து வந்த கிராமம். சூதுவாது தெரியாதவர்கள். எல்லோரும் சொந்தக்காரர்கள். சொந்தம் பந்தம் என உதவி செய்யும் ஒரு வழக்கம் அங்கு இருந்தது. ஒரு நிகழ்வு குடும்பத்தில் நிகழும் போது எல்லோரும் கூடி வருவது பார்ப்பதற்கு மனதிற்கு சந்தோஷமாக இருக்கும். அவர்கள் குடும்ப ஒற்றுமைக்கும், குடும்ப நிகழ்வுகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். கோயில் திருவிழா என்றால் எல்லோரும் இணைந்து நிற்பார்கள். அங்கு அப்போது ஏற்றத்தாழ்வு பார்க்கப்படவில்லை. அதனை எனது தாய் தந்தையர் பெருமையாகச் சொல்வார்கள். அதனை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் “பச்சை வயல் கனவு நாவலை” புனைந்தேன். அந்த கிராமத்து வாழ்க்கை எனக்குத் தெரியாது. நான் அந்தக் கிராமத்தில் வாழவில்லை. ஆனாலும் இங்கு வந்த பின்னரும் அந்த கிராமத்தில் இருக்கும் எமது உறவினர் சொந்தங்களை பார்க்க அழைத்துச் சென்று அவர்களுடன் எம்மை உறவாடச் செய்தனர் எங்கள் பெற்றோர்.

அதனால் தான் இன்றும் எனது ஐயா, அம்மாவின் கிராமம் மட்டுவில் சரசாலையில் உள்ள எங்கள் உறவுகளை சொந்தம் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். எனது நூல் வெளியீட்டு விழாவில் கூட

மட்டுவிலில் இருந்து நிறைய பேர் வந்திருந்தார்கள். அந்த உறவுகளை இன்னும் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறோம். கிராமத்து மக்களின் வாழ்க்கைக்கும் நகரப்புற மக்களின் வாழ்க்கைக்கும் வித்தியாசம் உள்ளது. படிப்பு வசதி எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தாலும் அடிப்படை உறவுகளை மதிக்கும் தன்மை கிராமப்புற மக்களிடம் உள்ளது.

உங்கள் உடன் பிறப்புக்கள், உங்கள் இளமைக்காலக் கல்வி, திருமண உறவு பற்றி?

தாமரைச்செல்வி: நாங்கள் 11 பேர் அதில் நான் மூத்தவள். 8 பெண்களும் 3 ஆண்களும் அடங்குவர். அவர்களும் இந்த கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். ஆனால் கல்விக்காக நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரியின் விடுதியில் தங்கிப் படித்தோம். தம்பிகளும் யாழ் இந்து கல்லூரி, மத்திய கல்லூரியில் கல்வி கற்றனர்.

ஐந்தாம் வகுப்பு வரை எமது கிராமத்தில் உள்ள பரந்தன் அ.த.க பாடசாலையில் கற்றேன். அப்போது இந்து மகாவித்தியாலயம் இருக்கவில்லை. நான் ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போது எங்களது தமிழ் ஆசிரியராக வை.நடராசா அவர்கள் இருந்தார். அவர் தான் எனக்கு முதன்முதலாக கதைப் புத்தகம் தந்து படிக்க வைத்தார். சகுந்தலை சரிதை, வியாசர் விருந்து, சக்கரவர்த்தி திருமகள் போன்ற புத்தகங்களை நான் ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போதே வாசித்துள்ளேன். வாசிப்புப் பழக்கத்தை எனக்குள் தூண்டியவர் அவரே. நான் இப்போதும் அவரைப்பற்றி நினைப்பேன். வாசிப்புப் பற்றி தெரியாத காலம் அது. எனது பெற்றோருக்கும் பெரிய ஆர்வம் இருக்கவில்லை. அவரின் ஊக்கத்தினால் தான் வாசிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் எனக்குள் ஏற்பட்டது. அதன் பின் நான் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் சாதாரணதரம் வரை எனது கல்வியைத் தொடர்ந்தேன். அங்குள்ள ஆசிரியர்களும் எனக்கு நல்ல உற்சாகத்தைக் கொடுத்தனர். ஒன்பதாம், பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போது திருமதி முத்துத்தம்பி (இவர் ஒரு பண்டிதரின் மகளாவார்) தான் அடுத்தகட்ட வாசிப்புக்கு என்னை

கூட்டிச்சென்றவர். எனது தமிழ் ஆர்வத்தை மேலும் தூண்டும் வகையில் நான் என்ன வாசிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி என்னை மேலும் வாசிக்கச்செய்தவர். அவரும் எனக்கு சிறந்த ஊக்குவிப்பாக இருந்தவர்.

எனது திருமணம் 1974ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. எனது கணவரின் பெயர் கந்தசாமி. அவர் வடமராட்சியில் பிறந்து வரணியில் தான் வாழ்ந்தவர். கொழும்பு திறைசேரி, இரயில்வே துறைகளில் வேலை செய்தார். எம் பெண் பிள்ளைகள் இருவரும் வைத்தியக் கலாநிதிகள்.

நீங்கள் கிளிநொச்சியில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்று கற்றுள்ளீர்கள். அந்தக் காலகட்டத்தில் உங்கள் தலைமுறையினர் எதிர்கொண்ட கல்விசார் பிரச்சினைகள் என்ன?

தாமரைச்செல்வி: அக்காலகட்டத்தில் கிளிநொச்சியில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை மற்றும் பாடசாலைக் கட்டட வசதியின்மை காணப்பட்டன. காரணம், கிளிநொச்சியில் கிராமங்கள் உருவாக்கப்பட்ட போதுதான் பாடசாலைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. சின்னவயசில் ஒரேயொரு கட்டடம் தான் இருந்தது. பிள்ளைகள் கூடினால் மரத்திற்கு கீழ் இருந்து கற்க வேண்டிய நிலை இருந்தது. ஆசிரியர்களும் குறைவாகவே காணப்பட்டனர். இதற்குக் காரணம் அக்காலப் பகுதியில் கிளிநொச்சியில் படித்து உத்தியோகம் செய்யும் ஆசிரியர்கள் என்று யாரும் வரத் தொடங்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்துதான் ஆசிரியர்கள் வரவேண்டும். கிளிநொச்சி ஒரு காடு என்றும் காட்டுக்குள் இருந்து யாரும் வேலை செய்ய முடியாதென்று கூறி யாரும் வருவதில்லை. இதனால் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை காணப்பட்டது. சின்ன வயதில் வித்தியாசம் தெரியவில்லை. ஆனால் இப்போது யோசிக்க தெரிகிறது. காலப்போக்கில் கட்டடங்கள் வரவர ஆசிரியர்கள் வரவர இங்கு படித்த பிள்ளைகள் ஆசிரியர்களாக உருவாகத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அக்காலத்தில் பத்தாம் வகுப்பு படித்து முடித்தாலே ஆசிரியர் வேலை கிடைக்கும். அப்படி எங்கள் மண்ணில் இருந்து பிரதேசத்தில் இருந்து ஆசிரியர்களாக வரத் தொடங்க

காலப்போக்கில் கல்வியியல் வளர்ச்சிகள் அதிகரித்துள்ளன. ஆரம்ப காலத்தில் இங்கு நிலவிய ஆசிரியர் பற்றாக்குறை காரணமாக ஏற்கனவே கல்வி வளர்ச்சி பெற்ற யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்று படித்தனர்.

கிளிநொச்சி ஒரு விவசாய பூமி. கிளிநொச்சி மாவட்ட மக்கள் விவசாயத்தை மட்டுமே நம்பித்தான் வாழ்ந்தார்களா? அதன் வளர்ச்சிப் போக்கு எப்படி அமைந்தது?

தாமரைச்செல்வி: அனேகமான மக்கள் விவசாயத்தை நம்பி வாழ்ந்தவர்கள் தான். அதில் இரு பிரிவுகள் இருந்தன. ஒரு பகுதி மக்கள் விவசாயம் செய்பவர்களாகவும் மற்ற பகுதி மக்கள் விவசாயம் செய்பவர்களுக்கு உதவியாளர்களாகவும் இரு பிரிவினர் இருந்தனர். அவற்றைவிட வியாபாரம் செய்யும் மக்களும் படிப்படியாக வரத்தொடங்கினர். பின் இங்கு கச்சேரி, வைத்தியசாலை, பாடசாலை என அமைக்கப்பட்ட பின் உத்தியோகத்தார்களும் உருவாகினர். கிளிநொச்சியின் சமூக கட்டமைப்பு உத்தியோகத்தார்கள், விவசாயிகள், கூலி வேலை செய்பவர்கள் அதாவது, தச்சு வேலை, சீமெந்து வேலை என தொழில்துறை சார்ந்த ஊழியர்கள் என எல்லோரையும் சேர்த்ததாக இயக்கத் தொடங்கியது.

கிளிநொச்சியில் இருக்கும் பல பிரதேசங்கள் குடியேற்றத் திட்டம்தான். பூர்வீகமான இடங்கள் குறைவு. பூநகரி, கண்டாவளை என்பன பூர்வீகப் பிரதேசங்களாக இருந்துள்ளது. குமரபுரம், பரந்தன் போன்ற கிளிநொச்சி நகரை அண்டிய பிரதேசங்கள் குடியேற்றத் திட்டம்தான். அவ்வாறான குடியேற்றத் திட்டங்கள் என வரும்போது பல இடங்களில் இருந்து வந்து குடியேறியவர்களின் உழைப்பில்தான் இந்த பிரதேசத்தின் வளர்ச்சி அமைந்துள்ளது.

வளர்ச்சி எனப் பார்க்கும் போது, எதுவுமே செயற்பட தொடங்கிய பின் அதன் விளைவுகள் வர கொஞ்சக்காலம் செல்லும். அந்த மாதிரிதான் இங்கும். இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் உழைத்து பாடுபட்டு வசதிகளைத் தேடி அந்த வசதிகள் மூலம் வாழ்க்கையை வளப்படுத்தி

கொண்டவர்கள். கிளிநொச்சி நகரத்தின் வளர்ச்சிக்கும் மக்களின் வளர்ச்சிக்கும் தொடர்பு இருக்கிறது.

கிளிநொச்சியில் இருக்கும் எங்களுக்கு இயற்கை தந்த கொடை இரணைமடுகுளம். இரணைமடு குளம் கிளிநொச்சியில் இருந்ததால்தான் விவசாயத்திற்கான ஒரு நம்பிக்கையும் எதிர்காலத்திற்கான ஒரு நம்பிக்கையும் வந்தது. படிப்படியான கிளிநொச்சியின் வளர்ச்சி உழைப்பாளிகளின் வளர்ச்சியில் தங்கியிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில் போர் வரத் தொடங்கி விட்டது. போரின் ஆரம்ப காலம் வரைக்கும் கிளிநொச்சியின் வளர்ச்சி என்பது உயர்ந்துகொண்டு தான் இருந்தது. “போர் தின்ற நிலம்” என எமது வன்னி பிரதேசத்தைச் சொல்லலாம். இந்த போரால் வன்னிப் பிரதேசத்தின் கட்டடங்கள் சிதைந்தன. வாழ்க்கை சிதைந்தது என எல்லாம் நடந்திருக்கிறது. வளர்ச்சி என்று பார்க்கும் போது போரால் அழிவுபெற்ற நகரம் இன்று மீள் எழும்பி வந்திருக்கிறது.

இன்று எல்லா நிர்வாகமும் ஒரு கட்டடமைப்பிற்குள் வந்துவிட்டது. முன்னர் அவ்வாறு இல்லை. நிர்வாக நடவடிக்கைகள் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது இடம்பெயர்வுகள் வரும். அப்போது நிர்வாக நடவடிக்கைகள் வேறு இடத்துக்கு மாற்றப்பட்டு நடைபெறும். நிலைமை சற்று சுமுகமாக திரும்ப வந்து தமது கட்டுமானத்தை பழைய இடத்தில் ஆரம்பிக்கும். திரும்ப அது சிதைவுறும். இவ்வாறு தான் இவ்வளவு காலமும் இருந்திருக்கிறது. தற்போது இன்னொரு பரிமாணத்திற்கு போயிருக்கிறது. இனிமேல் காலம்தான் சொல்ல வேண்டும் கிளிநொச்சியின் வளர்ச்சியை.

சுமுக ரீதியாக கிளிநொச்சியில் யுத்தத்தின் தாக்கம், பெண்கள் குறிப்பாக விதவைகளின் வாழ்க்கை எவ்வாறு உள்ளது? அதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

தாமரைச்செல்வி: உண்மையில் இந்தப் போரால் பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் என்றால் பெண்களும் குழந்தைகளும் தான் என்று எல்லோரும் சொல்வார்கள். குடும்பத் தலைவனை இழக்கும்

போது குடும்பத்தின் முழுச் சுமையையும் அந்த பெண்தான் சுமக்க வேண்டும். ஆனால் பல குடும்பங்களில் கணவன்மார் இருந்தும் அந்த குடும்பத்தை சுமப்பவர்களாக பெண்களே இருக்கிறார்கள். ஆனால் கணவரை இழந்த வீடுகளில் இருக்கும் பெண்களின் சுமை அதிகம்.

வாழ்க்கையோடு போராடும் வல்லமையும் பல பெண்களுக்கு இருக்கிறது. போரின் விளைவுகளுக்கு பின்னால் பெண்களின் தைரியமும் அவர்கள் எதிர்கொண்டு அதிலிருந்து தங்களை மீட்டெடுக்கும் திறமையும் இருக்கிற பெண்கள் வாழ்க்கையை சுகமாக கொண்டு போகிறார்கள். அப்படிதான் பார்க்கிறேன். இந்த சமூகம் வந்து பாதிக்கப்பட்ட நலிந்த பெண்களுக்குத்தானே தண்டனை கொடுக்கும். அந்த வகையில் அந்தப் பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு வாழ்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

உங்கள் எழுத்துக்கள் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டன. எவ்வாறு நீங்கள் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தீர்கள்? உங்கள் எழுத்து அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள்?

தாமரைச்செல்வி: 1973ஆம் ஆண்டு நான் எழுதத் தொடங்கினேன். அதற்கு முதல் யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் படிக்கும் போது நாடக மன்றத்துக்கு சின்னச் சின்ன நாடகங்கள் கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். 73ஆம் ஆண்டு வானொலிக்கு எழுதத் தொடங்கினேன். வானொலி நிகழ்ச்சி பூவும் பொட்டும், மங்கையர் மஞ்சரி, வாலிபர் வட்டம், ஒலி மஞ்சரி, இசையும் கதையும் என்று வானொலி நிகழ்ச்சி எழுதத் தொடங்கியதோடுதான் நான் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தேன். 1974ஆம் ஆண்டில் இருந்து பத்திரிகைகளுக்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும் எழுதத் தொடங்கினேன்.

எங்கள் குடும்பத்தில் நண்பர்களோ உறவினரோ எழுத்துத்துறையில் இருக்கவில்லை. எனது பெற்றோருக்கும் எழுத்து பற்றி இலக்கியம் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. அவர்களுக்கு அந்த சூழலும் இருக்கவில்லை. எனக்கே எப்படி வந்ததென்று எனக்குத் தெரியாது.

ஒரு வேளை வாசிப்பு எனக்கு இருந்தபடியால் வாசிப்பில் இருந்த ஆர்வம்தான் என்னை எழுதத் தூண்டியதோ தெரியாது. முதல் தடவையாக நான் எழுதிய போது எனது பெற்றோருக்கு எழுத்தைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாத போதும் மகள் என்னவோ எழுதுகிறாள் என்ற விதத்தில் எனக்கு ஆதரவு தந்தார்கள். நான் எழுதுவதைப் பார்ப்பார்கள். வானொலியில் வந்தால் கேட்பார்கள். பத்திரிகையில் வந்தால் வாசிப்பார்கள். இப்படியெல்லாம் எழுதுகிறாயே பத்திரிகை எல்லாம் போடுகிறதே என்று அவர்களுக்கு ஒரு சந்தோஷம். சரி நீ எழுது நீ நன்றாகத்தான் எழுதுகிறாய் என்று ஊக்கம் தந்தார்கள். இலக்கியம் பற்றி எதுவுமே தெரியாமல் ஆதரவு தந்தவர்கள் அவர்கள். எனது தம்பி தங்கைகள் வாசிக்க பழகினார்கள் அவர்களும் நன்றாக வாசிப்பார்கள். அவர்களும் சிலபேர் கவிதை எழுதுவார்கள் சிறுகதைகளையும் சிலபேர் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் இலக்கிய ஆர்வம் இருந்தது. அதனால் நான் எழுதுவதை அவர்களும் ஊக்குவிப்பார்கள். எனது குடும்பச் சூழல் எனது எழுத்துக்கு ஆதரவாக இருந்ததால் தான் என்னால் தொடர்ந்து எழுதக்கூடியதாக இருந்தது.

கூடுதலான பெண்கள் எழுத்துத்துறையில் இருந்தாலும் திருமணத்திற்கு பின்னர் ஒரு இடைவெளி வரும். சிலர் எழுத்துத்துறையை விட்டு விலகியும் உள்ளனர். உங்களைப் பொறுத்தவரையில் உங்களின் கணவர் என்ன மாதிரியான ஒத்துழைப்பை உங்களுடைய எழுத்துத்துறை சார்ந்து வழங்கினார்?

தாமரைச்செல்வி: 1973ஆம் ஆண்டு நான் எழுதத் தொடங்கினேன். 1974ஆம் ஆண்டு எனக்கு திருமணம் நடந்தது. எனது கணவரும் நன்றாக வாசிப்பார். அவரும் சில சிறுகதைகள் வீரகேசரியில் எழுதியிருக்கிறார். வரணியூர் சி.கந்தசாமி என்ற பெயரில். வானொலி நிகழ்ச்சிகளில் கவிதை எழுதியிருக்கிறார். ஒரு கவிதை ஒலி மஞ்சரியில் வாசித்தும் உள்ளார். இலக்கிய ஆர்வமுள்ளவர் என்பதால் எனது எழுத்துக்கு மிகுந்த ஆதரவு தந்தார். பின்னர் அவர் எழுதாமல்

விட்டாலும் என்னை எழுத வைத்தவர். நான் எழுதுவதை வாசித்து அது தொடர்பாக இரண்டு பேரும் கதைப்போம். சிலது சரியில்லை என்று சொல்லி திருப்பி எழுத வைத்துள்ளார். அது எனக்கு முக்கியமான பலம். பல பெண்கள் எழுதிக்கொண்டு வந்து காணாமலும் போய்விட்டார்கள். அவர்களுடைய குடும்பச் சூழல்தான் காரணம். நல்லவேளை அவ்வாறு எனக்கு அமையாததினால் இன்று வரைக்கும் எழுதிகொண்டிருக்கிறேன். பெற்றோர், சகோதரர்கள், கணவர், பிள்ளைகள், மருமக்கள் என்று இவர்களின் ஆதரவால் தொடர்ந்து எழுதுகிறேன். பல பெண்கள் எழுதாமல் விடுவது கவலைக்குரிய விடயம்தான். அது அவர்களுடைய சூழல்.

உங்களின் படைப்புக்களில் உங்கள் கணவரை கூடுதலாக கவர்ந்த படைப்பு எது?

தாமரைச்செல்வி: அப்படிச் சொல்ல முடியாது. என்னால் எழுதப்பட்ட அனைத்து கதைகளும் அவர் படித்து விமர்சனம் செய்து எழுதப்பட்ட கதைகள்தான்.

உங்களின் படைப்புக்கான கருவை நீங்கள் எப்படித் தெரிவு செய்கிறீர்கள்? அதாவது உங்கள் கதைகள் கற்பனைக் கதைகளா? அல்லது உண்மைச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டதா?

தாமரைச்செல்வி: எப்பவுமே நாங்கள் உண்மையைத்தான் எழுத வேண்டும். எங்களைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறதோ அதனால் ஏற்படும் பாதிப்பு எங்கள் மனதில் வரும்போதுதான் நாங்கள் எழுதத் தொடங்குகிறோம். ஒரு சம்பவமோ தனிமனித நடத்தைகளோ எங்கள் மனதில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் போது அதை நாங்கள் கதையாக எழுத வேண்டுமென்ற ஒரு பதபதப்பு ஏற்படும். உண்மையான விடயத்தை தான் எழுதுகிறோம். உண்மையில் அவர்களின் பெயரைப் போட்டு சம்பவத்தை எழுதுவதில்லை. அத்துடன் கொஞ்சம் கற்பனை கலந்துதான் அதனை எழுதுகிறோம். எதுவுமே தனி கற்பனையாக எழுத இயலாது. எழுதவும் முடியாது. உண்மையான சம்பவங்களை நாங்கள் எழுதும்போது கொஞ்சம் கலைத்துவத்துடன் கற்பனை கலந்து

அழகியல் சேர்த்து எழுதுகிறோம். அதுதான் உண்மை.

உங்கள் சிறுகதைகளில் ஒவ்வொரு ஊர் பற்றியும் அவற்றுக்கான வர்ணனை கொடுத்துள்ளீர்கள். அந்த இடங்களுக்குச் சென்று அவை தொடர்பான தேடலின் ஊடாக இந்த வர்ணனைகளை வழங்குகிறீர்களா? அல்லது உங்கள் ஆழ்மனதில் உள்ள அனுபவப் பதிவின் வெளிப்பாடா? அல்லது கொஞ்சம் கற்பனை கொஞ்சம் உண்மை ...?

தாமரைச்செல்வி: அனேகமான இடங்கள் எனக்கு பரீட்சையமானவை. என்னைச் சுற்றியிருக்கும் கிராமங்கள் பற்றி நான் அறிந்தது, பார்த்தது. நான் போய் பழகிய கிராமங்களை வைத்தும் நான் எழுதியிருக்கிறேன். சிலது எனக்கு பரீட்சையமில்லாததுதான். நோர்வே ஒஸ்லோவை வைத்து ஒரு சிறுகதை எழுதினேன். அதேபோல் ஒரு சிறுகதை ஜேர்மனியை வைத்து எழுதினேன். மற்றுமொரு சிறுகதை வியட்நாமின் பிரச்சினையை வைத்து எழுதினேன். அப்படி அருமையாய் நான் அறியாததையும் வைத்து சில கதைகள் எழுதியுள்ளேன். அவை சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொருவருடனும் அந்த இடத்தைப் பற்றி கதைத்து அறிந்து பின்னர் எழுதி அவர்களுக்கு அதனைக் காட்டி அது சரியாக எழுதப்பட்டுள்ளதா என உறுதிப்படுத்திய பின்னர் வெளிவந்திருக்கிறது. அனேகமானவை நான் பார்த்து பழகிய இடங்கள்தான். கொடும்பு, யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு ஆகிய நான் அறிந்த இடங்களில்தான் நான் அனேகமான கதைகள் எழுதியிருக்கிறேன்.

“அப்ப என்ற நூறு ரூபா காசு” என்பது வன்னியாச்சி கதையின் முடிவு. நூறு ரூபா காசு என்ற ஏக்கத்துடனே கதை முடிகிறது. இம் முடிவு வாசகர் மத்தியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதற்கான முடிவா?

தாமரைச்செல்வி: அப்படி நான் நினைக்கவில்லை. 83 வயது மூதாட்டிக்கு பசியைவிட வேறு எதுவுமே அந்தக் கணம் பெரிதாகத் தெரியாது. அந்த மனுசி வீடு போய்ச்சி வாசல் போய்ச்சி, வீட்டில்

இருக்கும் பொருள் எல்லாம் போய்ச்சு ஆனால் அந்தக் கிழவி
அதைப்பற்றி நினைக்கவில்லை. வீடு வாசல் எத்தனை இலட்சம்
பெறுமதியானது ஆனால் அந்த கிழவிக்கு அந்த நேரம்
ஐந்தாறு இறாத்தல் பாண் வாங்குவதற்கு அந்த 100 ரூபா தான்
பெரிதாக தெரிகிறது. அந்த இடத்தில் அவாவுக்கு அதுதான் பெரிது. இது
வந்து அனுதாபத்திற்காகவோ எதற்காகவோ நான் எழுதவில்லை.
அந்த நேரம் அந்த கிழவிக்கு அந்த காசு பெரிசு. அதைத்தான் நான்
அதில் எழுதினேன்.

அது பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். ஏனென்றால் அந்த சூழலிலிருக்கும்
எவருக்கும் அதைப் பார்க்கும் போது பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். அது
உண்மைத்தன்மையுள்ள விடயம். அது யதார்த்தம்.

உங்களின் சிறுகதைகளின் தலைப்புக்கள்

வித்தியாசமானதாக இருக்கிறதே? உதாரணமாக "சிறையின் நிழல்".
இவ்வாறான சிறுகதைகளின் தலைப்புக்களில் ஏதாவது உள்ளோக்கம்
உள்ளதா?

தாமரைச்செல்வி: ஒரு கதையை எழுதிக்கொண்டு வரும் போது
தலைப்பும் வரும். "சிறை நிழல்" என்று சொல்கிறீர்கள். சிறையின்
நிழல் சிறையுடன் போவதில்லை. அது தொடர்ந்த
வண்ணமே இருக்கும். சிறையில் இருந்து வரும் ஒருவருக்கு பின்
விளைவுகள் என்று ஒன்று இருக்கும். அந்த பின் விளைவுகளால்
மனப் பேதலிப்பை சிறை தந்த நிழல் என்பதற்காகவே சிறை நிழல் என
தலைப்பிடப்பட்டது. அப்படி கதைக்கான கருத்துக்காகவே ஒவ்வொரு
தலைப்பும் நான் போட்டிருக்கிறேன். அழுவதற்கு நேரமில்லை என்று
சொன்னால் அழுவதற்கு நேரமில்லை என்பது சாதாரண ஒரு
சொற்றொடர். அதுவே ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையில்
நடைபெறுமானால் அது அவனை மட்டுமல்லாது அவனை
படிக்கிறவர்களுக்கும் பாதிப்பு வரும். அவனுடைய மனைவி செத்து
போயிருக்கிறாள் என்றால் அவனுக்கு அழுவதற்கு கூட அவனுக்கு
நேரமில்லை. அடுத்த ஷெல் அடியில் அவன் உடனே இடம்பெயர்வு

பிள்ளைகளை கொண்டு போக வேண்டும் என்று அடுத்த சிந்தனை வந்தவுடன்.... அப்படியான சூழல்தான் எமது சமூகம் இருந்திருக்கிறது. அதனால் தான் அந்தத் தலைப்புக்கள் கதையோட்டத்திற்கு ஏற்றபடிதான் வரும். அதனை நான் வலிந்து திணித்து வைப்பதில்லை. கதையோட்டத்திற்கு தகுந்தாற்போல் வைக்கிறது.

உங்களது படைப்புக்களால் உங்களுக்கு ஏதாவது அழுத்தங்கள் ஏற்பட்டதா?

தாமரைச்செல்வி: எனக்கு இதுவரை அப்படி எதுவும் ஏற்படவில்லை. உங்களின் படைப்புக்கள் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தை மட்டுமே வைத்து புனையப்பட்டவை என்ற கருத்துள்ளதே? இது தொடர்பான உங்கள் கருத்தென்ன?

தாமரைச்செல்வி: என்னைச் சுற்றியுள்ள உலகம் இந்த கிளிநொச்சி மாவட்டம் தான். நான் பிறந்தது வளர்ந்தது வாழ்ந்தது எல்லாமே இந்த மாவட்டத்தில் தான். இந்த மாவட்டத்தின் மக்களைப் பற்றியும், இந்த மாவட்டத்தின் மண்ணின் பிரச்சினை பற்றித்தான் எனக்கு கூடுதலாகத் தெரியும். அதனால் இந்த மண்ணை வைத்து எழுதுவது தவிர்க்க முடியாததாக இருக்கிறது.

உங்கள் அனுபவங்கள் எல்லாவற்றையும் உங்களின் படைப்புக்கள் ஊடாக வெளிக்கொண்டு வந்துவிட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறீர்களா?

தாமரைச்செல்வி: இல்லை. தொடர் சமூகத்தில் இருக்கும் வாழ்க்கையை முழுமையாக கொண்டு வர முடியாது. என்னால் மட்டுமல்ல எந்த படைப்பாளியினாலும் இயலாது. எந்த படைப்பாளியாலும் இந்த சமூகத்தைப் பற்றி முழுமையாக எழுதிவிட்டதாக சொல்ல முடியாது. இந்த சமூகத்தை வைத்து எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் எத்தனையோ எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து நானும் எழுதியிருக்கிறேன். என்னால் முழுமையாக எழுதியதாக சொல்ல முடியாது. என்னால் முடிந்தளவு

எழுதியிருக்கிறேன்.

உங்களின் அடுத்த படைப்பை எப்பொழுது எதிர்பார்க்கலாம்?

தாமரைச்செல்வி: இப்பொழுதுதான் உயிர்வாசம் நாவல் வெளிவந்துள்ளது. அது இரண்டரை வருட உழைப்பு. அது கொஞ்சம் எனக்கு அப்பாற்பட்ட களம். வன்னிப் போர் 2009ஆம் ஆண்டு முடிந்த பிறகு ஒரு கட்டம் எப்படி அமைந்தது என்றால் படகில் அவுஸ்திரேலியா தேசம் நோக்கி புறப்பட்ட மனிதர்கள். அது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக அந்த நேரம் வந்தது. அவர்களைக் கொண்டுபோய் கிறிஸ்மஸ் தீவில் வைத்திருந்து, அங்கிருந்து அவுஸ்திரேலியாவிற்குள் எடுக்க இயலாமல் இருந்து, எடுத்தவர்களுக்கும் அங்கு வாழ வழியில்லாமல் இருக்கிற பெரிய ஒரு தொடர் பிரச்சினை, அந்த படகு மனிதர்களுக்கு இருக்கும். அந்த மனிதர்களை அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் போது அவர்களின் கஷ்டங்களை பார்க்கும் போது அவர்களைப் பற்றி நிச்சயமாக பதிவு செய்ய வேண்டும் என நினைத்தேன். அதனால்தான் இந்த நாவலை நான் எழுதத் தொடங்கினேன். அப்போது அவர்களை நேரில் சந்தித்து கதைத்து பேசி அவர்களின் கதைகளை கேட்டு ஒரு தவம் போல் நான் எழுதினேன். அந்த நூல் இப்பொழுதுதான் வெளிவந்துள்ளது. அடுத்த படைப்புப் பற்றி இனித்தான் யோசிக்க வேண்டும்.

நீங்கள் உங்கள் படைப்புகள் தொடர்பில் வாசகர் விமர்சனம் பற்றி கவனம் செலுத்துகிறீர்களா? அல்லது வாசகர்களுடைய விமர்சனம் உங்கள் படைப்புகளில் எவ்வாறான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது?

தாமரைச்செல்வி: ஓரளவு அப்படியான விடயங்களில் கவனம் செலுத்தத்தான் வேண்டும். ஒரு வாசகன் ஒரு படைப்பை வாசித்துவிட்டு தங்களது கருத்தைச் சொல்லும் போது நாங்கள் அதனை அங்கீகரிக்கலாம். ஒவ்வொரு படைப்பும் வாசகர்களுக்கும் மக்களுக்குமானது. என்னுடைய கதைகளை படித்துவிட்டு அனேகம்பேர் சொல்லும் கருத்துக்களை நான் கவனத்திற்கு எடுக்கிறேன்.

உங்களுடன் சமகாலத்தில் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றி ... ?

தாமரைச்செல்வி: ஆரம்ப காலங்களில் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் எழுதியவர் என்று சொல்வதானால் பரந்தன் கலை புஷ்பா என்ற ஒருவர் எழுதினார். நல்லூரில் இருந்து கவிப்பிரியா எழுதினார். ஆனால் குறைவாகவே பெண் எழுத்தாளர்கள் இருந்தார்கள். சிறுகதைகள் என்று அவர்கள் தொடர்ந்து எழுதவில்லை.

1996ஆம் ஆண்டு இடப்பெயர்வுக்கு பிறகான காலப்பகுதியில் நிறைய பெண் எழுத்தாளர்கள் உருவாகினர். 1996ஆம் ஆண்டு இடப்பெயர்வுக்கு பிறகு ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் எழுதியுள்ளார். அவர் இங்கு வந்த பின்னர் நிறைய நல்ல சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். சமீபத்தில் அவர் “புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” என்ற நாவலையும் வெளியிட்டுள்ளார். இடப்பெயர்வுக்கு பின்னரான காலத்தில் இங்கு நிறைய பெண்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

என்ன தான் பெண் கல்வி வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது என்று சொன்னாலும் எழுத்துத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் பெண்களின் பிரவேசம் குறைவாகவே உள்ளது. அது தொடர்பாக நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

தாமரைச்செல்வி: ஒரு காலகட்டத்தில் அவ்வாறு இருந்ததுதான். ஆண்களுடன் ஒப்பிடும் போது அது குறைவாக இருக்கலாம். ஆனால் நிறைய பெண்கள் தற்பொழுது எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சமீபகாலத்திலும் நிறைய பெண் எழுத்தாளர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சில பெண்கள் தொடர்ச்சியாக எழுதுவதென்பது கேள்விக் குறிதான்.

எழுத்துத்துறையைப் பொறுத்தமட்டில் பெண்கள் எல்லாத் தளத்திலும் எழுதுவது குறைவு. குறிப்பிட்ட தளத்தில் மட்டுமே தங்களது கதைகளையோ கருத்துக்களையோ முன் வைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்?

தாமரைச்செல்வி: குறிப்பிட்ட தளம் என்று சொல்ல முடியாது. எல்லா எழுத்தாளர்களையும் அப்படிச் சொல்ல முடியாது. சில பெண் எழுத்தாளர்கள் சமூகத்தை சாடி எழுதினாலும் அதே நேரம் பெண்களின் அக மன உணர்வுகள் புறத் தாக்கங்கள், பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை பல பெண் எழுத்தாளர்கள் எழுதியுள்ளனர். அவர்களின் எல்லை விரிந்துதான் இருக்கிறது.

பெண்களின் இன்றைய நிலையை நீங்கள் எவ்வாறு பார்க்கிறீர்கள்?

தாமரைச்செல்வி: பெண்களின் இன்றைய நிலை அதாவது, நான் முதலே சொன்னது போல இந்தச் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை கவனத்துக்குரியதாக வேண்டியுள்ளது. கணவன்மார் உள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்களே நிறைய பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கிறார்கள். அதேவேளை கணவனை இழந்த பெண்கள் இன்னொருவிதமான பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கிறார்கள். உண்மையில் தங்களது பெறுமதி தெரியாமலே எவ்வளவோ பெண்கள் இருக்கிறார்கள். தைரியமாக எத்தனையோ பெண்கள் குடும்பத்தை நடத்துபவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் சமீபகாலமாக அதாவது போருக்கு பின்னர் பல பெண்கள் தைரியமாக வாழ்க்கையை எதிர்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கான பிரச்சினைகளையும் சமூகம்தான் கொடுக்கிறது. ஆனால் ஆண்களின் பார்வையில் பெண்கள் தொடர்பான புரிந்துணர்வு பல ஆண்களுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் சில ஆண்களுக்கு அவ்வாறு இல்லாததால் அந்தப் பெண் மேலும் நெருக்கடியை எதிர்நோக்க வேண்டியதாயும் இருக்கிறது.

உங்களின் அனேகமான கதைகள் ஆணின் கண்ணோட்டத்திலேயே உள்ளது. இது தொடர்பான உங்கள் கருத்தென்ன?

தாமரைச்செல்வி: பொதுவாகவே என்னுடைய எழுத்துக்களில் ஆண் பார்வையோடு எழுதுகின்ற விடயங்களும் இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு ஆணின் பார்வை பெண்களின் நிலையை எப்படி பார்க்கிறது என்றுதான் நான் எழுதுகிறேன். ஆணின் பார்வையில் ஒரு பெண் மதிக்கப்படுவதாகவும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட தன்மையில் அவளை

இருக்கிறார்கள். அங்கேயும் தமிழ் அமைப்புக்கள், இலக்கிய அமைப்புக்கள் எல்லாத்தையும் உருவாக்கி அடுத்த தலைமுறைக்கு தமிழ் கலாசாரம் போக வேண்டுமென்று நினைக்கின்ற எத்தனையோ பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படி பார்க்கும் போது நாகரீகத்தில் மாற்றம் அடைந்து எமது ஊரை மறந்து வாழ்பவர்கள் என்று நான் யாரையும் சந்திக்கவில்லை. இங்குள்ள மக்களின் வாழ்வாதாரத்திற்காக கவலைப்பட்டு இங்குள்ள உறவுகளை மதித்து இன்னொரு தேசம் போனாலும் தங்களது ஊர்வாசத்துடன் வாழ்பவர்கள்தான் அனேகம் பேர்.

கேள்வி - நீங்கள் எழுதிய சிறுகதைகள், கவிதைகள், நாவல்கள் எல்லாமே நூலாக வெளிவந்துள்ளனவா? தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளனவா?

தாமரைச்செல்வி: ஆம். அனேகமாக எல்லாம் நூல்களாக வந்து விட்டன. ஆனால் ஆரம்ப காலத்தில் சிறுகதைளாக எழுதியவை அழிந்து போய்விட்டன. போர்க்கால நடவடிக்கையால் எங்கள் வீட்டில் வைத்து சேர்த்தது முதல் அழிந்து, பிறகு சேர்த்தது பிறகு அழிந்து, இறுதியாக சேர்த்தது போர்க்காலச் சூழலால் அழிந்துவிட்டது. அதனால் பழைய சிறுகதைகள் எல்லாம் கையில் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. என்னிடம் இருந்த 37 சிறுகதைகளை ஆவணப்படுத்தி வன்னியாச்சி என்று தொகுத்திருக்கிறேன். எழுதிய நாவல்களும் தொகுத்து புத்தகமாக போட்டிருக்கிறேன். ஒரு பத்து புத்தகம் வந்திருக்கிறது.

ஈழத்தமிழலையில் சமீபகால இலக்கிய செயற்பாடுகள் பற்றி உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

தாமரைச்செல்வி: சமீபகால இலக்கிய முயற்சி இன்னொரு பரிமாணத்திற்கு வந்துள்ளது என்று சொல்லலாம். முன்பிருந்த எழுத்துக்களின் வீரத்தை விட இப்பவுள்ள இளம் தலைமுறை படைப்பாளிகள் எழுத்துகள் நவீனத்தன்மை நவீன போக்கு அவர்களின் எழுத்து நடையிலும் கருத்துருவாக்கத்திலும் சரி

அந்தளவையும் பொறுத்துக்கொண்டு அப்படிப்பட்ட கணவனுடன் ஒத்துப் போகவேண்டும். காரணம் என்னவென்றால் அவனிடம் இருந்துதான் அவளுக்கு வாழ்வாதாரம் வர வேண்டும். ஆனால் இன்னொரு மாற்றத்திற்கு உள்ளான பெண் எப்படி யோசிப்பாள்? அவளுக்கு வருமானம் இருந்தால் அவனுக்கு அடிபணிந்து போகத் தேவையில்லை. தன்குழந்தையை தானே வளர்த்துக்கொண்டு தன் வாழ்க்கையை தைரியமாக இந்த சமூகத்தில் எதிர்கொள்வாள்.

அப்படி பார்க்கும் போது பெண்ணுக்கு கல்வி அறிவும் தைரியமும் தன்னம்பிக்கையும் முக்கியம். எத்தனையோ படித்த பெண்களே வாழ்க்கையில் மனம் குழம்பி நிற்பதை பார்த்திருக்கிறோம். படிப்பு மட்டும் போதாது படிப்புடன் தைரியம் தன்னம்பிக்கை வேண்டும். அப்படியான பெண்கள் வாழ்க்கையை வெற்றிக்கொள்வார்கள். அது கணவன் நல்லவனோ கெட்டவனோ அவர்கள் இரண்டையும் ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்வார்கள்.

அதேவேளை எத்தனையோ ஆண்கள் பெண்களை மதிப்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். நடுத்தர வர்க்கத்திற்கு கீழ் உள்ள பெண்கள் துன்பப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பார்கள். அவர்களை நாங்கள் தைரியம் உள்ளவர்களாகவும் தன்னம்பிக்கை உள்ளவர்களாகவும் மாற்றும் ஒரு சமூக அமைப்பு வேணும். அப்போதுதான் இந்தப் பெண்கள் தங்களளவில் வாழ்க்கையை கொண்டு போகலாமென நினைக்கிறேன்.

புலம்பெயர்ந்த தேசமான அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் தமிழ் பெண்கள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

தாமரைச்செல்வி: இலங்கையிலிருந்து அவுஸ்திரேலியாவில் திருமணமாகி அங்கு வசிக்கிற பெண்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்னும் ஊரை நேசித்து வசிப்பவர்களாகவும், தமிழை நேசிப்பவர்களாகவும், தமிழ் அமைப்புக்களை நடத்துபவர்களாகவும் தமிழ் பாடசாலைகளில் தங்களின் நேரத்தை செலவழித்து பணம் கூட பெற்றுக்கொள்ளாமல் கல்வி கற்றுக்கொடுப்பவர்களாகவும்

வெளிக்காட்டுவதாலும் பெண்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன்.

ஒரு பெண்ணை இப்படி இரு அப்படி இரு என்று சொல்லி வளர்க்கின்ற இந்த சமூகம் ஒரு ஆணை சொல்லி வளர்ப்பதில்லை. ஒரு ஆணையும் சின்ன வயதில் இருந்து நீ பெண்களை மதிக்கக் கற்றுக்கொள் என்று ஆண் குழந்தையை சொல்லி வளர்ப்பதில்லை. ஆனால் கொஞ்சம் கொஞ்சம் சமகாலத்தில் சில மாற்றங்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

ஒரு ஆண் பெண்ணை மதிக்க கற்றிருந்தவனாக இருந்தால் பல பிரச்சினைகள் பெண்களுக்கு வருவதில்லை. பல பெண்களின் பிரச்சினையை அவர்களும் பகிர்ந்து கொண்டால் பெண்களுக்கு இழி நிலை வராது. ஆனால் பல பெண்கள் வாழ்க்கையோடு எப்படி போராடுகிறார்கள் என்றால் ஒரு ஆணின் துணையில்லாமல் அவனின் ஆதரவு இல்லாமல் தனித்தே பெண்கள் எதிர்நோக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அது மாற்றப்பட வேண்டும்.

மற்றது பெண்கள் எப்போதும் தாங்கள் தைரியமாக இருப்பதற்கு கல்வி முக்கியம். சமீபகாலத்தில் பெண்களின் கல்வி முன்னேற்றத்தில் பெரிய முன்னேற்றம் இருக்கிறது. சமீபகாலத்தில் பார்த்தால் ஆண் குழந்தைகளை விட பெண் குழந்தைகள் தான் அதிக சதவீதம் படிக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். பெண்கள் கல்வியில் முன்னேற வேண்டும். கல்வி அவர்களுக்கு தைரியத்தை கொடுக்கும். ஒருவரை சார்ந்திருக்க வேண்டிய தேவை வராது. அவர்கள் வந்து தாங்கள் உத்தியோகம் பார்த்து கல்வியில் ஒரு வருமானம் எடுப்பவராக இருந்தால் ஒரு கொடுமைக்காரக் கணவனை சார்ந்திருக்க தேவையில்லை. பல பிரச்சினை எப்படி வருகிறதென்றால். பல குடும்பங்களில் பெண் ஆணை சார்ந்திருக்க வேண்டிய நிலைதான் உள்ளது. பெண்ணுக்கு படிப்பறிவு இல்லை. வருமானம் ஈட்ட முடியாது. ஆண் என்ன செய்தாலும் பொறுத்துப் போக வேண்டும். அவளின் மன வலி எப்படி இருக்கும்?

காணப்படுவதை பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இப்போதைய எழுத்து வந்து ஒரு சமூகத்தை ஆழமான பார்வையாகவும் சமூகத்தில் வாழ்பவர்கள் பற்றியொரு விவரணம் மாதிரியான ஒரு வெளிப்பாடுகளையும் கொண்டிருப்பதாகத்தான் எனக்கு தோன்றுகிறது. எழுத்து நடையும் இன்னுமொரு வளர்ச்சியான காலகட்டத்திற்கு போயிருக்கிறது. ஒரு படைப்பாளியின் எழுத்து நடைதான் ஒரு கதையை நகர்த்திச் செல்லும். அது வாசிப்புக்கு உகந்ததாகக் கொண்டு போகும். அந்த நடை வந்து இப்பொழுது எழுதுகின்ற பலபேரிடம் ஒரு வித்தியாசமாகவும் வாசிப்பதற்கு ஆர்வமூட்டுவதாகவும் இருக்கிறது. கதை சொல்லும் தன்மையிலும் சரி எழுதுகின்ற வடிவத்திலும் புதியதொரு பரிமாணத்திலும் வெளிக்கொண்டு வருவதை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

இப்பொழுதுள்ள இளம் தலைமுறையிடம் வாசிப்பு பழக்கம் குறைந்துள்ளது என்ற குற்றச்சாட்டு உள்ளதே?

தாமரைச்செல்வி: அதில் கொஞ்சம் உண்மையும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஏனென்றால் சமீபகாலங்களில் தொலைக்காட்சிகளின் ஆதிக்கம், முகநூல்களின் பரீட்சயம், வலைத்தளங்களின் ஆட்சி எல்லாம் இளைய தலைமுறைக்கு மேலதிக கவனங்களை கொடுக்கின்றது. அந்தக்காலத்தில் வாசிப்பு மட்டும்தான். மிஞ்சிப் போனால் ஒரு வானொலி கேட்க முடியும். தொலைக்காட்சிகளும் செய்தி பார்ப்பதற்காகத்தான். ஆரம்பகாலங்களில் பெரிய பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சிகளை கொண்டிருப்பதில்லை. காலப்போக்கில் இது மாற்றம் அடைந்து இவற்றின் ஆதிக்கம் வந்ததால் வாசிப்புப் பழக்கம் குறைகிறது. இவற்றினால் வாசிப்பதற்குரிய காலங்கள் இல்லை. வாசிக்கவும் பொறுமையும் இல்லை இப்போதைய வாசகர்களுக்கு. ஆனாலும் அதையும் தாண்டி வாசிப்பை ஒரு வேட்கையாகக் கொண்டிருக்கும் வாசகர்களும் இந்த இளம் தலைமுறையில் இருப்பதை நாங்கள் பார்க்கிறோம். அவர்களுடான இந்த வாசிப்பால் சமீபகால இலக்கியப் பகிர்தல் நடைபெற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆனாலும் குறைவுதான். அதை மாற்ற வேண்டும்.

வாசிப்பு என்பது மனிதனை வளப்படுத்தும். அவனுக்கு காலங்களை அடையாளப்படுத்தும். அவன் வாசிப்பின் மூலம் தெரிந்து கொள்கிற எத்தனையோ விடயங்கள் அவனுக்கு அனுசரணையாகவும் அனுகூலமாகவும் ஒரு தன்னம்பிக்கை தருவதாகவும் இருக்கும். அதனால் இளம் சமூகத்தினர் வாசிக்க வேண்டும். வாசிக்கும் ஒரு இளம் தலைமுறை உருவாக்கப்பட வேண்டும். இன்னும் செம்மைப்படுத்த வேண்டும். □□□

தாமரைச்செல்வியுடனான இந்த இலக்கிய உரையாடல் பதிவு எனக் கொரு இலக்கிய அனுபவம். சமுத்திரம் கடந்து சென்ற பின்னும் இன்னும் தன்னை கிளிநொச்சி மண்ணில் இருந்து பிரியாமல் தனது இலக்கியத்தினூடாக கிளிநொச்சி மண்ணின் வாசனையை உலகெங்கும் பரப்பி வருகின்றார். நான் கிளிநொச்சிக்கு யுத்தத்திற்கு முன் 1980களின் பிற்பகுதியில் புலம்பெயர்ந்து இருந்தாலும் மீண்டும் தலை நகருக்கு புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தவன். மீண்டும் கிளிநொச்சி மண்ணுக்கு 2017இல் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிறேன். எனக்கும் கிளிநொச்சிக்குமான உறவு என்னவோ விட்டகுறை தொட்ட குறையாகத் தொடர்கின்றது. தாமரைச்செல்வியின் இந்நேர்காணலுடாக கிளிநொச்சியின் ஆறுபது ஆண்டு வளர்ச்சியை அதன் இலக்கியத்தை முகர்ந்தது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. அவர் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து இலங்கை வந்திருந்த போது நேரில் சந்தித்து இப்பதிவை மேற்கொண்டிருந்தேன். இந்நேர்காணலானது நூலகம் நிறுவனத்திற்காக சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பதிவு செய்யப்பட்டு பின் மீளவும் மீளவும் அதற்கூடாகப் பயணித்து புதிய விடயங்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. தாமரைச்செல்லி கிளிநொச்சி மண் கண்டவொரு சிறந்த பெண் ஆளுமையென்பதில் யாருக்கும் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது. அவரை இந்நூலில் பதிவு செய்ய முடிந்தமை இம்மண்ணில் தற்போது வாழும் எனக்கு மிகுந்த மனத்திருப்தியைத் தந்திருக்கின்றது.

**பிரேமளா
சிவசேகரம்**

பிரேமளா சிவசேகரம் (1942.04.21) யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒல்லாந்தர் கட்டிய கோட்டையில் இரண்டாம் உலகப்போர்க் காலத்திற் பிறந்தார். அவர் இலங்கையின் முதலாவது பெண் பொறியியலாளர் என்பது பெருமைக்குரிய விடயம். அவரின் தந்தையார் சிவப்பிரகாசபிள்ளை, தாயார் லீலாமணி. பிரமன், பிரதாப் எனும் இரு சகோதரர்களுடன் பிறந்த பிரேமளா, வீட்டில் கடைக்குட்டி. அவரது பெற்றோர் இருவரும் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்தவர்கள். தந்தை கொழும்புத் துறைமுகத்தில் குடிசார் பொறியியலாளராகக் கடமையாற்றினார். யாழ்ப்பாணம் நல்லூரில் அமைந்துள்ள சட்டநாதர் கோயில் பிரேமளாவின் தந்தைவழிப் பாட்டனரான சிவப்பிரகாசபிள்ளை அவர்களாற் புதுப்பிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இரண்டாம் உலகப் போரின் போது திருகோணமலை, கொழும்புத் துறைமுகங்கள் மீது ஜப்பானியர் குண்டு வீசியதாற் பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் கொழும்பையும் திருகோணமலையையும் நீங்கு மாறு அரசாங்கம் அறிவுறுத்தியது. அவரின் தாயார் இடம்பெயர்ந்து, யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் வந்திருந்த யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதிபதியான தன் தாய் மாமன் வீட்டிற்குச் சென்றார். பிரேமளா அங்கேயே பிறந்தார். பிறந்து மூன்று மாதங்களில் கொழும்புக்கு மீண்ட குடும்பத்தினர் பின்னர் தொடர்ந்து கொழும்பில் வசித்தனர்.

கொள்ளப்பிட்டியில் பிரேமளா சிவசேகரம் தற்போது வதியும் வீட்டை, 1952ஆம் ஆண்டு கட்டி, அதிற் குடியமர்ந்தனர். அவ் வீட்டைக் கட்டிய கதை சுவாரசியமானது. அவரின் தாயாருக்குச் சதுரக் கட்டப் பயிற்சிப் புத்தகத்தை வரைதலுக்குப் பாவிக்கும் முறை கற்பிக்கப்பட்டது. அவர் பாதத்தின் நீளத்தை 1 அடியாகக் கொண்டு அளவெடுத்து வீட்டின் தள வரைபடத்தைக் கீறினார். தாயாரின் வரைபடத்தைப் பாவித்தே கொள்ளப்பிட்டியில் வீடு கட்டப்பட்டது. தாயார் சாதாரண தரம் வரையே கற்றவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏர்னஸ்ட் டி சில்வா மாவத்தை (முன்பு மலர் வீதி) கொழும்பு 07 என்ற முகவரியில் உள்ள கிறிஸ்தவ மிஷனரி சங்கக் கொழும்பு மகளிர்

கல்லூரியில் தரம் ஒன்று முதல் தரம் 11 வரை ஆங்கில மொழி மூலங் கல்வி பயின்றார். 1960ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியற் கல்வியைத் தொடங்கினார். இன்றும் கூட வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளிலேயே பெண்கள் கணித, பொறியியல் துறையில் நுழைவது அசாதாரணமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. இலங்கையில் அவ்வேளை பெண்கள் பொறியியல் துறையைத் தெரிவது யாரும் நினைத்தும் பாராதது என்பதால் பல்கலைக்கழகப் பொறியியற் பீடத்தில் இணைவதைப் பலரும் தடுத்தனர். அவர்களின் எதிர்ப்புக்கு நடுவிலேயே நாட்டின் ஒரே பல்கலைக்கழகமான இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பொறியியற் பீடத்தில் அவர் இணைந்தமை நோக்கத்தக்கது. கொழும்பு-3 இல் இருந்த பொறியியற் பீடத்தின் கற்கை நெறியில் உலோக வேலை, தச்சு வேலை, உருக்கொட்டல், கடைசலி வேலை போன்ற பணிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

சிறுவயதிலேயே கர்நாடக சங்கீதத்திலும் பரத நாட்டியத்திலும் மணிப்புரி நடனத்திலும் மேற்கத்திய இசையிலும் நடனத்திலும் அவர் மிக ஈடுபாடு காட்டியதால் அவரின் தாயார், தனது இசை நாட்டத்தால், மகள் இசைத்துறையிற் புகுவதை விரும்பினார். மேற்கத்திய பலே நடனத்தை 8 வயது வரை பழகிய இவர் பியானோவும் பழகியுள்ளார். பொறியியற் பீடத்தில் 1950களின் பிற்பகுதியில் வருகைதரு விரிவுரையாளராயிருந்த திரு வெங்கடேஷ்வரனின் பாரியார் திருமதி பத்மா வெங்கடேஷ்வரனிடம் சில ஆண்டுகள் வீணை பயின்றார்.

அவரின் தந்தையார் பொறியியற் பீடத்தில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிய போதும், பொறியியற் பீடத்தில் 60 ஆண்டுகளிடையே தனியொரு பெண்ணாக அவர் படிப்பதைச் சுற்றத்தினர் சிலர் கேலி செய்தனர். எனினும், சக மாணவர்கள் தன்னை மிக மரியாதையாக நடத்தியதாக அவர் தெரிவித்தார். அக்காலத்தில் இன்று போற் கீழ்த்தரமான பகிடிவதை இல்லை என்பதையும் பெருமையாகப் பகிர்ந்தார்.

1964ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் முதற் பெண் பொறியலாளராகப் பட்டம் பெற்ற பிரேமளா சிவப்பிரகாசபிள்ளை, 1965ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசாங்க பல்கலைக்கழகப் புலமைப்பரிசில் பெற்று, பிரித்தானியாவின் ஒக்ஸ்ஃபோர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் கற்கையை மேற்கொண்டு 1969இல் கலாநிதி பட்டம் பெற்றார். ஒக்ஸ்ஃபோர்ட் பல்கலைக்கழகப் பட்டப்பின் கற்கையின் போது கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த சர்வதேசப் பெண் பொறியியலாளர் மாநாட்டிற் பங்கேற்க பிரேமளாவுக்கு வாய்ப்புக் கிட்டியது. “எதிர்வரும் நூற்றாண்டில் பெண் பொறியியலாளர்களின் பணி” என்ற தொனிப் பொருளில் நடந்த அம்மாநாட்டின் அமர்வொன்றின் தலைவியாகப் பிரேமளா இருந்தார். மூன்று வருடங்கள் முடிந்து ஆய்வறிக்கை சமர்ப்பிக்கும் தருவாயில் பொதுக் கட்டட அமைச்சில் கட்டமைப்புப் பொறியியலாளராகப் பணியாற்ற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவ்வேலை தனக்குச் செயன்முறைத் தொழில் அனுபவம் தந்ததாக அவர் தெரிவித்தார்.

பிரேமளா 1968ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 21ஆம் திகதி சிவசேகரத்தைத் திருமணம் செய்தார். பேராசிரியர் சிவசேகரமும் ஒரு பொறியியலாளர் ஆவார். பிரேமளா—சிவசேகரம் தம்பதியினரின் ஒரே மகனான சிவசேகரம் மணிமாறன் தற்போது பிரஸல்ஸில் விஞ்ஞான ஆய்வு ஆலோசக அதிகாரியாகவுள்ளார்.

1970ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்து கண்டியில் உள்ள கட்டடத் திணைக்களத்தில் இணைந்து தனது பழைய பணியிற் தொடர்ந்தார். அவருடைய அப்போதைய சம்பளம் 500 ரூபா. 1970இல் அவரின் கட்டல் அமைவிட மேற்பார்வைப் பயிற்சிக் காலத்திலேயே மாத்தளை மருத்துவமனைக்கு ஓர் களஞ்சியசாலை அமைக்கப்பட்டதுடன் டெலிகொம் நிறுவனத்தின் பல மாடிக் கட்டடங்களும் கட்டப்பட்டன. ஆண் பொறியியலாளர்கள் சிலர் செய்யப் பின்னிற்ற பணிகளையும் பிரேமளா தயங்காமல் பொறுப்பேற்றார்.

1971ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் அரசு கட்டடத் திணைக்களத்திற்

பதவியேற்ற அவர் திணைக்களத்தின் கட்டுமானப் பொறியியலாளராகவும் 1978ஆம் ஆண்டில் கட்டடத் திணைக்களத்தின் பிரதம கட்டுமானப் பொறியியலாளராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். ஒரு பெண்ணை அப்பதவிக்கு நியமித்த முதற் தடவை அதுவாகும்.

பிரேமளாவின் தலைமையில் நிதானித்து நிர்மாணித்த கட்டிடங்களில் தேசிய நூலகம், தேசிய ஆவணக் காப்பகம், காவல் துறைத் தலைமையகம், மாளிகாவத்தை கட்டடங்கள், காலி கராப்பிட்டிய மருத்துவமனை என்பன அடங்கும். அத்தோடு, கொரிய நிறுவனமொன்று செத்சிரிபாய கட்டடத்தை அமைத்த போதும் ஐக்கிய இராச்சிய நிறுவனமொன்று இசுருபாயவை அமைத்த போதும் பிரேமளா அவற்றின் கண்காணிப்புக் குழுச் செயலாளராக இயங்கியமை கூறத்தக்கது.

1984ஆம் ஆண்டு மேற்கிந்தியத் தீவான பாபெடொஸ் நாட்டில் பொதுநலவாயச் செயலக ஆலோசக கட்டமைப்புப் பொறியியலாளராகப் (Commonwealth Secretariat Consultant Structural Engineer) பதவியேற்று அந்நாட்டின் கல்விச் செயற்றிட்டத்திற் பணியாற்றிய பின் 1988ஆம் ஆண்டு மீண்டும் இலண்டன் சென்று முகாமை விஞ்ஞானத் துறையிலும் பட்டப்பின் படிப்பை முடித்து அங்கு கட்டமைப்புப் பொறியியலாளராகப் பணியாற்றித் தன் மகன் மேற்படிப்பை முடித்த தோடு, 1997ஆம் ஆண்டு நாடு திரும்பினார்.

மேலும் கூறத்தக்கவாறு, USAID, SDGAP ஆகிய நிறுவனங்கள் Celebrating Sri Lankan Women Changemakers (மாற்றங்கொணர்ந்த இலங்கை மகளிரைக் கொண்டாடல்) எனும் ஆவணப்படுத்தலைப் பாராளுமன்றத்திற் காட்சிப்படுத்தினர். அதிற் பிரேமளாவின் புகைப்படத்தையும் பணி விவரங்களையும் காட்சிப்படுத்தியமை சிறப்பானதாகும்.

மேலும், 1976ஆம் ஆண்டு முதல் 1979ஆம் ஆண்டு வரை, இலங்கைப் பொறியியலாளர் நிறுவனத்தின் 'தி என்ஜினியர்' (The Engineer) சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகச் செயற்பட்டதோடு, 2006ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பொறியியலாளர் நிறுவனத்தின் 100ஆம் ஆண்டு விழாவைச் சிறப்பிக்க 'இலங்கையிற் பொறியியலின்

வரலாறு' (History of Engineering in Sri Lanka) என்ற பெறுமதிமிக்க பொறியியல் வரலாற்று நூலையும் அவர் எழுதினார்.

1997ஆம் ஆண்டு முதல் 2007 வரை இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராக கடமையாற்றிய பிரேமளா தட்டிடப் பொறியியல், கட்டமைப்புப் பொறியியல் என்பவற்றைக் கற்றித்தார். இத் துறைகள் சார்ந்த திறந்த பல்கலைக்கழக நூல்களின் குறைபாடுகளைக் களையுமாறு அவர் அந் நூல்களைத் திருத்தி மீள் எழுதினார். பின்னர் அளவுக் கணக்கெடுப்பு (Quantity Surveying) நூலொன்றையும் ஆக்கினார். பல ஆளுமைகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட இவ் 2007ஆம் ஆண்டு திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்பும் அப் பல்கலைக்கழகத்துக்கும் இலங்கைப் பொறியியலாளர் நிறுவனத்துக்கும் தனது சேவையைச் சில ஆண்டுகள் முன்பு வரை பலவாறும் தொடர்ந்தார்.

தேசிய பொறியியல் தொழில்நுட்ப மரபுரிமைக் காட்சியகம் 26 ஜூன் 2013 அன்று திறக்கப்பட்டது. இதில் இலங்கையின் புராதன உலக பாரம்பரியத் தலங்களான புராதன நீர்ப்பாசன முறைகள், ஜெதாவன ஸ்தூபம் (Stupa of Jetawana), சிகிரியா உலகில் வேறெங்குமில்லாத தொழில் நுட்பமுறையிற் பருவப்பெயுச்சிக் காற்றால் இயங்கும் எஃகு உலை உட்பட்ட ஐந்து முக்கிய பொறியியல் சாதனைகளை இக் காட்சியகம் கொண்டுள்ளது. இவற்றில் IESL குழுவில் இருந்த கலாநிதி பிரேமளா சிவசேகரம் காற்றால் இயங்கும் உலைகளின் விளக்க மாதிரியுருவையும் வீடியோவையும் ஆக்கும் பணிக்குத் தலைமை தாங்கினார். □□□

பேராசிரியர் சிவசேகரம், பிரேமளா சிவசேகரம் ஆகியோருக்கும் எனக்குமான உறவு எனது கணவர் சிவஜோதிக்குடானது. இவர்கள் உறவு இலக்கியம் சார்ந்ததாக இருந்தாலும், அவர்களின் கணினியில் ஏதாவது கோளாறு வந்துவிட்டால் ஜோதி அதனை சரிபார்க்கும் வரை வேறு யாரையும் கூப்பிடாமல் காத்திருப்பார்கள். கணினி சரிபார்க்கப் போகும் சந்தர்ப்பங்களில் என்னையும் அவர்கள் வீட்டுக்கு கூட்டிச் செல்வது வழக்கம். சிவசேகரம் சேருடன் இலக்கியம், நாடகம் சார்ந்து

ஒன்றாக பயணித்தார் ஜோதி. அதேவேளை பிரேமளா சிவசேகரம் அவர்களுடன் சிவசேகரம் சேருடனான நட்பும் அதனையும் தாண்டி திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் ஊடான நட்பாக இருந்தது. எல்லோருடனும் பணிவுடனும் அன்புடனும் பழகுவதால் ஜோதியின் நட்பு வட்டம் பெரிதாகவே இருந்தது.

பேராசிரியர் சசிகலா குகமூர்த்தி யாழ்ப்பாணம் நல்லூரில் 1958.03.09 இல் பிறந்து வளர்ந்த கல்வியியலாளர். இவரது தந்தை நல்லூர் நாயன்மார்கட்டு சுந்தரம்பிள்ளை பாலசிங்கம் தாயார் பத்மாவதி கதிரித்தம்பி. பாடசாலைக் கல்வியை ஆரம்ப வகுப்பு முதல் பல் கலைக்கழக புகழக வகுப்பு வரை யாழ்ப்பாணம் வேம்படி மகளிர் உயர்தரப் பாடசாலையில் கற்று 1977 ஆம் ஆண்டு பேராசிரியப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவானார். 1981 ஆம் ஆண்டு புவியியலில் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்தைப் பெற்ற இவர் இதற்காக “யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பனை வளத்தின் செல்வாக்கு” என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக் கட்டுரையொன்றை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு சமர்ப்பித்தார்.

1982 ஆம் ஆண்டில் கொழும்பு நல்லாயன் தனியார் பாடசாலையில் பட்டதாரி ஆசிரியராக சேவையாற்றுகையில் 1984 இல் இலங்கை ஆசிரியர் சேவைக்கு தெரிவாகி கொழும்பில் விவேகானந்தா வித்தியாலயம், இராமநாதன் இந்துமகளிர் கல்லூரியிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் வேம்படி மகளிர் உயர்தரப் பாடசாலை மற்றும் யாழ் இந்துமகளிர் கல்லூரியிலும் சேவையாற்றினார்.

ஆசிரியர் சேவையில் தன்னுடைய வாண்மைத்துவத்தை மேம்படுத்தும் நோக்கில் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில்பட்ட மேற்கல்வி டிப்ளோமா கற்கை நெறியை 1993 இல் பூரணப்படுத்தி இதற்காக “சமூக நகர்வில் சமூகக்கல்விசார் எண்ணக்கருக்களின் தாக்கம்” என்ற தலைப்பில் ஆய்வு அறிக்கை ஒன்றை சமர்ப்பித்து தங்கப்பதக்கத்தைப் பெற்றதுடன் கல்வியில் முதுதத்துவமாணி பட்டத்திற்காக ‘யாழ்ப்பாணத் துப் பெண்கள் கல்வியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ என்ற தலைப்பில் 2001 ஆம் ஆண்டு ஆய்வுக் கட்டுரையை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு சமர்ப்பித்தார். இந்த ஆய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘யாழ்ப்பாணத்து பெண்கள் கல்வி ஒரு வரலாற்று நோக்கு’ என்ற நூலை வெளியிட்டு பண்டைய யாழ்ப்பாணப் பெண்களது கல்விச் சிறப்பை வரலாற்று அடிப்படையில் இன்றைய சமூகத்திற்கு அறியச் செய்தார்.

2004 இல் இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழக கல்விப் பீடத்தின் விரிவுரையாளராக இணைந்து, 2007 இல் ஆசிரிய அபிவிருத்தி வங்கியின் புலமைப் பரிசில் கிடைக்கப்பெற்று கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வினை இந்தியாவின் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் 2010 இல் நிறைவேற்றினார். கலாநிதிப் பட்டத்திற்காக “பெண் ஆசிரியர்களின் தொழில் முன்னேற்றத்தை தீர்மானிக்கும் காரணிகள்: இலங்கையையும் இந்தியாவையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு ஒப்பீட்டு ஆய்வு” என்ற ஆய்வு அறிக்கையை சமர்ப்பித்தார்.

2015 முதல் 2017 வரை இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழக கல்விப்பீடத்தின் இரண்டாம் மூன்றாம் நிலை கல்வித்துறையின் தலைவராகவும் 2019 இல் இருந்து விசேட கல்வித் தேவைகள் துறைக்கான தலைவராக செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் 2021 இல் இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் கல்விப்பீடத்தின் பீடாதிபதியாக தெரிவு செய்யப்பட்டதுடன் பதில் துணைவேந்தராக கடமையாற்ற வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களும் ஏற்பட்டன.

ஆசிரியர்கள் தங்களது வாண்மைசார் அறிவினை காலத்திற்குப் பொருத்தமான வகையில் இற்றைப்படுத்துவதற்கு உதவும்வகையில் கல்விப் பீடத்தினால் வெளியிடப்படும் ‘பார்வை’ என்ற வருடாந்த கல்விச் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியராக செயற்பட்டதுடன் காலத்திற்கு காலம் கல்விப்புலத்தில் உள்ள பிரச்சினைகளை, தேவைகளை இனங்கண்டு பல்வேறு ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டதுடன் உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் தமது ஆய்வு முடிவுகளை சர்வதேச கருத்தரங்குகளில் பங்குபற்றி சமர்ப்பித்துள்ளார். 43 கல்விசார் ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் 38 கல்விசார் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டு உள்ளதோடு தேசிய ரீதியில் முன்னெடுக்கப்பட்ட கல்விசார் ஆய்வுகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார்.

குறிப்பாக முப்பது வருடப் போருக்கு பின்னரான சூழ்நிலையில் வன்னி மாவட்ட ஆசிரியர்களின் தொழில் முன்னேற்றத்திற்கான தேவைகளை இனங்கண்டு கிளிநொச்சி, மன்னார், முல்லைத்தீவு ஆகிய வன்னி மாவட்டங்களிலும் இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின்

கற்கை நிலையங்கள் திறக்கப்பட வேண்டியதன் தேவையை பரிந்துரைத்தமையும் அதனால் ஏற்பட்ட விரிவாக்கங்களும் குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட வேண்டியவை. 2017 இல் இலங்கை திறந்த பல்கலைக் கழகத்தின் சிறந்த ஆய்வாளருக்கான விருது கிடைக்கப்பெற்றது. இவரே இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் கல்விப்பீடத்தின் முதலாவது தமிழ் பெண் பேராசிரியை என்பதுடன் கல்விப்பீடத்தின் முதலாவது தமிழ் பெண் பீடாதிபதியும் ஆவார். □□□

**பார்வதி
சிவபாதம்**

பார்வதி சிவபாதம் 20.07.1950ஆம் ஆண்டு இந்தியா தமிழ்நாடு மதுரையில் பிறந்தவர். 1951ஆம் ஆண்டு முதல் தந்தையாரின் சொந்த இடமான - ஈழத்திருநாட்டின் புனிதமிகு ஐந்து ஈஸ்வரங்களுள் ஒன்றை தன்னகத்தே கொண்ட நகுலேஸ்வரம் கீரிமலைக்குச் சென்று வாழ்ந்தார். தற்பொழுது கிளிநொச்சி அம்பாள்குளம் கிராமத்தில் வசித்து வருகிறார். கலைப்பரம்பரையைப் பின்புலமாகக் கொண்ட இவரது தாயார் சிறந்த பாடகியும் நடிகையுமான இராமலெட்சுமி ஆவார். இவரின் தந்தையும் கீரிமலையைச் சேர்ந்தவர். ஆர்மோனியம் பொன்னுச்சாமி என அழைக்கப்படும் பொன்னுச்சாமி புகழ்பெற்ற கலைஞராவார். இவ்வாறான ஒரு கலை பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட பார்வதி சிவபாதம் கீரிமலை நகுலேஸ்வரா பாடசாலையில் பத்தாம் ஆண்டு வரை கல்வி கற்றார். பேச்சுப்போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு தங்கப்பதக்கம் பெற்றுள்ளதாக பெருமையுடன் கூறுகிறார்.

கலைக் குடும்பமான பார்வதி சிவபாதத்திற்கு எட்டு பிள்ளைகள். ஐந்து பெண்களும் மூன்று ஆண் பிள்ளைகளுமாவர். அதில் ஒருவர் விடுதலைப் போராட்டத்தில் உயிரிழந்தவர். மற்றுமொரு பெண் பிள்ளை மிருதங்க ஆசிரியரும் பாடகியுமாவார். இறுதி யுத்தத்தில் இவரின் மகள் காணாமல் போயுள்ளார். இவரின் மகனான சிவசுதன் நாதஸ்வர கலைஞர். மற்றுமொரு மகன் சிவரூபன் நாதஸ்வரக் கலைஞர் மற்றும் இசையமைப்பாளருமாவார். இன்னுமொரு மகள் பிருந்தா வயலின், வாய்ப்பாட்டு ஆகியவற்றை வீட்டில் இருந்தவாறே பிள்ளைகளுக்கு தனிப்பட்ட வகுப்புக்கள் ஊடாக பயிற்றுவித்து வருகிறார். அத்தோடு இவரின் மகள்களில் ஒருவரான பாலேஸ்வரி முன்பள்ளி ஆசிரியராவார். அத்தோடு தனிப்பட்ட நடன வகுப்புக்களை நடத்தி வருகிறார். பார்வதி சிவபாதம் ஆரம்பத்தில் கர்நாடக சங்கீதத்தை 1962ஆம் ஆண்டு தனது மாமாவான சங்கீத வித்துவான் வர்ண குலசிங்கம் மற்றும் மாவிட்டபுரம் உருத்திராவதி ஆகியோரிடம் கற்றுவந்தார். அதனைத் தொடர்ந்து இசைப்புலவர் மருதனார் மடத்தைச் சேர்ந்த சண்முகரத்தினத்திடம் கர்நாடக சங்கீதத்தை கற்றுள்ளார். நாடகத்தை பொறுத்தவரையில் இவரது

குரு இவரின் தாயாராவார். தாயாருடன் இணைந்து பல இசைக் கச்சேரிகளையும் புராண நாடகங்களில் நாரதர், கிருஸ்ணர், புலேந்திரன், லோகிதாசன் ஆகிய பாத்திரங்களை ஏற்று நடித்ததன் மூலம் அண்ணாவியார் கிருஸ்ணாழ்வார், கலையரசு சொர்ணலிங்கம் ஆகியோரால் பாராட்டப்பட்டார்.

தாயாருடன் இணைந்து கச்சேரிகள் செய்வதுடன் புராண நாடகங்களிலும் நடித்துள்ளார். சிறுவயது முதலே கலைத் துறையில் ஈடுபட்டு வருகிறார். கர்நாடக சங்கீதத்தை முறைப்படி கற்றுள்ள இவர் நாடகங்களில் சிறுசிறு பாத்திரங்களில் நடித்தும் பாடியும் வந்துள்ளார். அத்தோடு இசைப் பேழைகள் பலவற்றில் இவரது பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. மகாஜன சபை வெளியிட்ட இவரின் 'நிலாக்காலம்' என்ற இசைப்பேழை குறிப்பிடத்தக்கது. நோர்வே, ஜேர்மன், பிரான்ஸ், சுவிஸ், டென்மார்க், ஹொலண்ட் உள்ளிட்ட பல வெளிநாடுகளிலும் இவரது இசைக்கச்சேரிகள் நடைபெற்றுள்ளன. பார்வதியின் மெல்லிசைக் கச்சேரி கலைவிழாக்கள், திருவிழாக்கள் ஆகியவற்றில் இடம்பெறுவதுடன் ஒரே இரவில் கூட பல இடங்களிலும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே இருந்த காலங்களும் உண்டு. 'ஈழத்து சுசீலா' என அழைக்கப்படும் பார்வதி மேடை நிகழ்ச்சிகளில் பி.சுசீலா அவர்களின் பாடல்களை பாடி ரசிகர்களின் பாராட்டை பெற்றார்.

பக்கவாத்தியக் கலைஞரான இவரது கணவன் அளவெட்டியூர் கலாபூஷணம் ஐயாத்துரை சிவபாதம் என எல்லோராலும் அறியப்பட்டவர். இவர் தோல் வாத்தியங்களான உடுக்கு, தவில், தபேலா, மிருதங்கம், கெஞ்சிரா, கடம், கொன்னக் கோல், டிறம் ஆகிய சகல வாத்தியங்களையும் திறம்பட வாசிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார்.

1970ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பார்வதி சிவபாதம் இசைக் குழுவை அமைத்து அதன் ஊடாக கோயில்களின் நிகழ்வுகளில் கச்சேரிகளை கணவருடன் இணைந்து நடத்தி வந்துள்ளார். பெண்கள் மட்டும் நடித்த மயான காண்டம் நாடகத்தில் இவர் அரிச்சந்திரராக நடித்தமையை நினைவுகூருகிறார். இலங்கையின் பிரபல கலைஞர் வைரமுத்து

அவர்களுடன் போட்டிக்கு நடித்துள்ளார். பெண்கள் மேடையேறி நடிக்காத காலத்தில் இவர் நாடகங்களில் நடித்தும் பாடியும் வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அத்தோடு தமிழீழ எழுச்சி பாடல்கள் பலவற்றை இவர் பாடியுள்ளார்.

ஈழத்து சுந்தரம்பாள் என்று சொல்லப்படும் கனகம்மா சதாசிவம், முல்லை சகோதரிகளான புவனேஸ்வரி, பார்வதிதேவி ஆகியோருடன் சேர்ந்து பாடியுள்ளார். அதேவேளை 1972ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இவரது சகோதரியுடன் சேர்ந்து அளவை சகோதரிகள் என்ற பெயரிலும் இவர் பாடல்களை பாடி வந்துள்ளார். 1970ஆம் ஆண்டு மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயிலுக்கு கே.பி. சுந்தரம்பாள் வருகை தந்தசமயம் அதே மேடையில் பார்வதியும் அவரது சகோதரியும் பாடியதை மிகவும் பெருமையாக நினைவுகூருகின்றார்.

1977ஆம் ஆண்டு ரகுநாதன் இயக்கத்தில் வெளிவந்த 'தெய்வம் தந்த வீடு' என்ற படத்திற்காக 'கொஞ்சி கொஞ்சி குயிலிசைக்க', 'என் பிழை பொறுத்தருள்வாய் தேவா' ஆகிய இரண்டு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

1978-1979ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இலங்கை வானொலி இசைத் துறையில் பணியாற்றி பல மெல்லிசை பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். சண்முகரத்தினம் இசை அமைத்த மிகவும் பிரபல்யமான பாடலான 'மல்லிகை பூத்த பந்தலில்' எனும் பாடல் பார்வதி அவர்கள் பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தொடர்ந்து வயலின் வித்துவான் சந்தானகிருஷ்ணன் இசையமைத்து வெளியிட்ட கிறிஸ்தவப் பாடல்களையும் இவர் பாடியுள்ளார்.

1990ஆம் ஆண்டு இவரது கணவரால் அளவெட்டி தவளக்கிரி அம்மன் ஆலயத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட காத்தவராயன் நாடகத்தில் வில்லுப் பாட்டு சின்னமணி காத்தவராயனாகவும், இவர் அம்மனாகவும் நடித்து மக்களின் பாராட்டை பெற்றனர்.

1998ஆம் ஆண்டு இணுவில் பஞ்சாட்சரம் தமிழ் புலவர் "கான இசைக்குயில்" என்ற பட்டமும், 2015ஆம் ஆண்டு அரசின் உயர் விருதான கலாபுஷணம் விருதும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டன.

பல குறும்படங்கள் திரைப்படங்களிலும் நடித்துள்ளார். அந்த வகையில் மதுசூதாவின் “வெந்து தணிந்தது காடு” என்ற திரைப்படத்தில் நடித்த திருமதி பார்வதி சிவபாதம் அவர்களுக்கு குணச்சித்திர நடிகைக்கான சர்வதேச விருது அந்தமான் நிக்கோபாரில் இடம்பெற்ற சர்வதேச விருது வழங்கு விழாவில் வழங்கப்பட்டது. இப்படம் ‘ஐ’ போனில் படமாக்கப் பட்ட படம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. □□□

**கலாலக்ஷ்மி
தேவராஜா**

கலாலக்ஷ்மி எனும் பெண் ஆளுமைக்கும் எனக்கும் எனது குடும்பத்திற்குமான உறவு இரத்த சம்பந்தமில்லாவிட்டாலும் ஒரு உணர்வுபூர்வமான உறவு. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நான் வேலை செய்த போது இவருடனான அறிமுகம். எனது திருமணத்திற்கு பின்னர் தான் கிடைத்தது. இவரின் குடும்பத்தில் ஒருவராக உரிமையோடு பழகும் அளவுக்கு எனது கணவருக்கும் கலாலக்ஷ்மி யின் குடும்பத்திற்குமான உறவு இருந்தது. 'கலா அக்கா' என்று எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப்படும் இவர் அடிக்கடி சொல்லும் ஒரு வார்த்தை சிவஜோதி எனது மூத்தபிள்ளை என்பதாகும். கொழும்பு தெகிவளையில் அயல் வீட்டில் வசித்த கலா அக்கா மிகவும் நெருக்கமான ஒரு உறவாக எனக்கு மாறினார். அவரின் எதிர்பார்ப்பில்லாத சில செயற்பாடுகள் என்னையும் எனது பெற்றோரையும் மிகவும் கவர்ந்தது. மிகவும் ஆளுமையான இவர் எல்லோருடனும் மிக எளிமையாக பழகுவார். இவரின் மரணத்தின் பிரிவு மிகுந்த வேதனையை அளித்தது. அன்பு மிக வலிமையானது மட்டுமல்ல வலியையும் தரும். அவரை பற்றிய குறிப்புக்களை தொகுக்கும் போது இதயம் ஒரு நிமிடம் நின்றுதான் போனது.

கலாலக்ஷ்மி தேவராஜா யாழ்ப்பாணம் பண்டத்தரிப்பில் காலையடி கிராமத்தில் 1957.07.10ஆம் திகதி பிறந்தார். இவரின் தந்தை மாணிக்கவாசகர். தாய் தங்கம்மா. ஆரம்பக் கல்வியை பண்ணாகம் வடக்கு அமெரிக்கன் மிஷன் தமிழ் கலவன் பாடசாலையிலும், இடைநிலைக் கல்வியை பண்டத்தரிப்பு இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும், உயர் கல்வியை யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும் கற்றார். பல்கலைக்கழக கலைமாணி பட்டம் பெற்ற கலாலக்ஷ்மியின் கணவர் சோ.தேவராஜா பிரபல சட்டத்தரணி. எழுத்தாளர். நாடகக் கலைஞர். அரசியல்வாதி என பன்முக ஆளுமை கொண்டவர். இவர்களுக்கு ஜனமகன், அபிலாஷா என இரு பிள்ளைகள் உள்ளனர். கலாலக்ஷ்மி கலைமாணி பட்டம் பெற்று ஆசிரியத் தொழில் கிடைத்தும் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்காக தனது தொழிலை

விட்டு பிள்ளைகளுக்காக வாழ்ந்தார்.

இவர் சிறுகதை எழுத்தாளர், நாடக நடிகை, நாடக நெறியாளர், கவிதை, கட்டுரை எழுதுபவர், சமூக செயற்பாட்டாளர், அரசியல்வாதி என பன்முகத்தன்மையைக் கொண்டவர். இவரின் மூன்று சிறுகதை நூல்கள் ஒரே நேரத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். செம்மன்செல்வி, அயிராமி, சிவகாமி ஆகிய புனைபெயர்களில் எழுதி வந்தார்.

1979ஆம் ஆண்டு அவைக்காற்று கலைக்கழகத்தின் க.பாலேந்திரா வின் இயக்கத்தில் 'ஒரு பாவை வீடு' நாடகத்திலும், மௌனகுரு, குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம், எஸ்.ரி.அரசு, கௌரி வரதராஜப் பெருமாள், சிசு நாகேந்திரன், பிரான்சிஸ் ஜெனம், உருத்திரேஸ்வரன், பேர்மினஸ் போன்ற கலைஞர்களுடனும் இணைந்து நடித்துள்ளார். குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்தின் முயலார் முயல்கிறார் நாடகத்திலும் தனது பிள்ளைகளுடன் இணைந்து நடித்துள்ளார். நாடகக் கலைஞர் விஜித் சிங்கின் 'கொள் கரி', 'தூத்து' மேடை நாடகத்திலும் 'மண்டையன்' தொலைக்காட்சி நாடகத்திலும் நடித்துள்ளார். 'கதை இதுதான்' எனும் வீ.என்.சுகராஜாவின் திரைப்படத்தில் கதாநாயகியாக நடித்தார். ரூபவாஹினி தொலைக்காட்சியில் ஒலிஒளிபரப்பப் பட்ட அருணா செல்லத்துரையின் 'வீடு' என்ற தொலைக்காட்சித் தொடரிலும் பிரதான பாத்திரத்தில் நடித்தார். 'எந்தையும் தாயும்' நாடகத்தின் நெறியாளரும் இவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1997ஆம் ஆண்டு 'நாராய் நாராய்' எனப் பெயரிடப்பட்ட நாடகப் பயணம் தமிழ் நாட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதில் லண்டன் 'களரி' நாடகக் குழுவினரும், இலங்கை 'நாடக அரங்கக் கல்லூரி'யினரும், சென்னை 'பல்கலை அரங்க' நாடக குழுவினரும் பங்குகொண்டனர். தாசீசியஸ் அவர்களின் முயற்சியால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த பயணத்தில் இலங்கையில் இருந்து கலாலக்ஷ்மி, வ சிவஜோதி, சோ.தேவராஜா, ஜனமகன், அபிலாஷா, உட்பட எஸ்.ரி. அரசு, பிரான்சிஸ் ஜெனம், க.சிதம்பர்நாதன், பத்மினி சிதம்பர்நாதன், க.

பாஸ்கரன் ஆகியோரும் கலந்து கொண்டனர். கலாலக்ஷ்மி, சிவஜோதி ஆகியோர் ஐபிசி தமிழின் ஆரம்பகால இலங்கையின் செய்தி அறிக்கையிடுபவர்களாக செயற்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தனது கணவர் சோ.தேவராஜாவுடன் புதிய ஜனநாயக மார்க்கிசு லெனினிசக் கட்சியில் இணைந்து கொழும்பில் இருந்த போது யுத்தத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தில் கலந்துகொண்ட இவர் புதிய இடதுசாரி முன்னணியுடன் இணைந்து வட மாகாணசபையிலும் சனநாயக இடதுசாரி முன்னணியின் நாடாளுமன்ற வேட்பாளராகவும் போட்டியிட்டார்.

மகர காவியம் சிறுகதைத் தொகுப்பு (2017), ரோஜாப்பு சிறுகதைத் தொகுப்பு (2017), பூமராங் சிறுகதைத் தொகுப்பு (2017), கலாலக்ஷ்மி கதைகள் (2021) ஆகிய இவருடைய ஆக்கங்கள் நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன.

இவர் 28.03.2019ஆம் ஆண்டு தனது 61ஆவது வயதில் யாழ்ப்பாணத்தில் தனது மூச்சை நிறுத்திக்கொண்டார். இவரின் ஆற்றலை முழுமையாக அறியும் முன்னரே இவர் இவ்வுலக வாழ்வில் இருந்து விடைபெற்று விட்டார் என்ற போது மனம் கனக்கிறது. 'கலாலயம்' எனும் ஈழத்து நூல் பதிப்பகம் இவரின் நினைவாக மல்லாகம் நீதிமன்ற வீதியில் இயங்குகிறது.

கலாலக்ஷ்மி எனும் ஆளுமை என்ற நூல் இவரை பற்றிய பதிவுகள் உள்ளடக்கப்பட்டு இவரின் கிரண்டாம் ஆண்டு நினைவாக நினைவு நூலாக வெளிவந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. □□□

அகிலத்திருநாயகி சிறிசெயானந்தபவன்

இந்த பெண் ஆளுமைக்கும் எனக்குமான உறவு மிகவும் குறுகியது. முகம் தெரியாது. எனது அம்மாவின் வயதையொத்த இவர் எனது இன்பத்தில் இல்லை துன்பத்தில் பங்கேற்றவர்களில் ஒருவர். எனது கணவரை இழந்து தவித்த அந்த நாட்களில், என்னைத் துவண்டு வீழ்ந்துவிடாமல் இருக்கச் செய்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். அடிக்கடி ஒவ்வொருநாளும் எடுத்து காலை வணக்கம் சொல்வதுடன் வாழ்க்கையில் துன்பத்தை எவ்வாறு கடந்து செல்ல வேண்டுமென்றும் அறிவுரைகளை அவ்வப்போது வழங்குவார். பிள்ளைகள் இருவரையும் தனியாளாக ஆளாக்கி நல்ல பிரபலங்களாக இந்த உலகத்திற்கு கொடுத்துள்ளார். அத்தோடு சமூகத்தொண்டும் செய்து வருகிறார். பொருளாதார ரீதியில் ஸ்திரமாக இருந்தாலும் விவசாயத்தையும் கைவிடாது இந்த முதுமையிலும் இளமையுடன் சுற்றித் திரிகிறார். விளையாட்டுத்துறையில் பல சாதனைகளைச் செய்துள்ள இவர் பற்றிய குறிப்பு இளம் சந்ததியினருக்கு மிகவும் முன்னுதாரண மாக இருக்கும். முல்லைத்தீவு மாவட்டம், முள்ளியவளை கரைத்துறைப்பற்றில் சப்த கன்னியர் ஆலய பூசகர், வைரவர் கோயில் பூசகர் பரம்பரையைச் சேர்ந்த அகிலத்திருநாயகி சிறியசொனந்தபவன் 07.02.1951ஆம் ஆண்டு ஆறாவது பெண் பிள்ளையாக பிறந்தார். இவரின் தந்தையார் செல்லப்பா தாயார் சிவக்கொழுந்து அன்னமுத்து. ஆரம்பக் கல்வியை முள்ளியவளை இந்து தமிழ் கலவன் பாடசாலையிலும் தொடர்ந்து முல்லைத்தீவு வித்தியானந்தாக் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றார். பாடசாலைக் காலத்திலேயே தடகளப்போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு பாராட்டுக்களையும் சான்றிதழ்களையும் பெற்றுள்ளார். விளையாட்டுத் துறையில் டிப்ளோமாவை ஜப்பானில் முடித்துள்ளார்.

சிறைத்துறைத் தொழிலில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்ட இவர் சிங்கள மொழியிலும் தேர்ச்சி பெற்றார். இதனால் பதவி உயர்வையும் பெற்றார். முல்லைத்தீவு, மன்னார், வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மாவட்டங்களில் சிறைச்சாலை பொறுப்பாளராகவும் கடமைபுரிந்துள்ளார். தனது 31 வயதில் கணவரை இழந்த இவர் தனது இரு பிள்ளைகளான யசாந்தி, தீபன் ஆகியோரை நல்ல பிரபலங்களாக உருவாக்கியுள்ளார்.

விளையாட்டுத்துறையில் பெண்கள் ஈடுபடாத காலகட்டத்தில் பாடசாலையில் விரும்பி விளையாட்டுத்துறையில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளார். விளையாட்டுத்துறையில் பிரகாசிக்க உதவிய முல்லைத்தீவு மாவட்ட அரசாங்க அதிபர் திருமதி ரூபவதி கேதீஸ்வரன் அவர்களை யும் நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிறார். ரூபாவதி கேதீஸ்வரன் இப்போது கிளிநொச்சி மாவட்ட அரசாங்க அதிபராக உள்ளார். இலங்கையில் மட்டுமல்லாது கடல் கடந்த நாடுகளான தாய்லாந்து, ஜப்பான், சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளிலும் விளையாட்டுத்துறை சார்ந்த தனது வெற்றியைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

தனது 48 ஆவது வயதில் சிறைச்சாலைகளுக்கான விளையாட்டுப் போட்டி நடாத்தப்பட்டபோது சிறந்த வீராங்கனையாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளார். 2008 ஆம் ஆண்டில் வெலிக்கடை, கண்டி போகம்பறை சிறைச்சாலை ஆகிய சிறைச்சாலைகளின் விளையாட்டுச் சாதனையாளர் என்ற விருதையும் வெற்றிக்கிண்ணத்தையும் சுவீகரித்துக் கொண்டுள்ளார். 2009 ஆம் ஆண்டின் தமிழ் சிங்கள புத்தாண்டு விளையாட்டுப்போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு 5000மீற்றர் ஓட்டப் போட்டியிலும் துவிச்சக்கரவண்டி ஓட்டப்போட்டியிலும் 1ஆம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார். இலங்கையின் சிறந்த சாதனையாளர் என்ற விருது 2010 ஆம் ஆண்டில் அகிலத்திருநாயகிக்கு வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டதுடன் கொழும்பில் நடைபெற்ற "வண்ண இரவுகள்" நிகழ்வில் "ஏ" தர விளையாட்டு வீராங்கனை எனும் சான்றிதழையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

2014ஆம் ஆண்டில் இரண்டு தடவை சிங்கப்பூரில் நடைபெற்ற விளையாட்டு போட்டிகளில் தங்கப்பதக்கத்தை வென்றார். 2014ஆம் ஆண்டு மாசி, பங்குனி, வைகாசி ஆகிய மாதங்களில் நடைபெற்ற விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும் பங்கு கொண்டு தங்கப் பதங்கங்களை யும் சிறந்த விளையாட்டு வீரங்கனைக்கான வெற்றிக் கிண்ணத்தையும் சாதனையையும் நிலைநாட்டியுள்ளார்.

2016, 2017, 2018, 2019, 2020ஆம் ஆண்டு கம்பளை, மாத்தறை

ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற போட்டிகளில் சிறந்த வீராங்கனையாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளதோடு வெற்றிக் கேடயத்தையும் பெற்றுள்ளார். 2020ஆம் ஆண்டு 1,500 மீற்றர் ஓட்டப் போட்டியில் புதிய சாதனையை நிலைநாட்டி சிறந்த வீராங்கனையாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். மாத்தளை, கம்பஹா மாவட்டங்களின் சிறந்த வீராங்கனையாகவும் இவர் தெரிவு செய்யப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார். 2022ஆம் ஆண்டில் 5 தங்கப்பதக்கங்களையும் 2 வெள்ளி பதக்கங்களையும் பெற்றார்.

விளையாட்டு மற்றும் தனது தொழில் ரீதியான கடமைகளுடன் நின்று விடாது விவசாயமும் மேற்கொண்டு வரும் இவர் ஒரு சமூக சேவையாளர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் விளையாட்டு 'வீரமங்கை' என்று பட்டம் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார். □□□

வலன்ரீனா
இளங்கோவன்

வலன்ரீனா இளங்கோவன் (1971.01.08) யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வி கலைகளுக்கு பெயர் பெற்ற கிராமமான குரும்பசிட்டியில் பிறந்தார். இவரது கிராமம் 30 வருடங்களுக்கு மேலாக உள்நாட்டு யுத்தத்தின் காரணமாக இராணுவ கட்டுப்பாட்டு உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தினுள் இருந்தமையினால் இவரது குடும்பமும் இடம்பெயர்ந்து பல்வேறு இடங்களிலும் வசித்து, தற்போது உரும்பிராய் எனும் கிராமத்தில் வசித்து வருகின்றார். இவரது தந்தையார் அமரர் ஆ.சி. நடராஜா. தாயார் அமரர் பரமேஸ்வரி. தந்தையார் யா.வயாவி ளான் மத்திய கல்லூரியின் முதல்வராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர் தினக்குரல் பத்திரிகையின் பொது முகாமையாளராக பணிபுரிந்தவர். கல்விக்கும் சமூகத்திற்கும் சிறுவயது முதலே பல பணிகளைச் செய்தவர். தினக்குரல் பத்திரிகையில் கடமையாற்றிய போது வன்னி இறுதி யுத்தத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் நல்வாழ்விற்காக தினக்குரலைக் களமாகக் கொண்டு “கருணைப் பாலம்” என்ற அமைப்பினை ஏற்படுத்தி அதனுடாக பல்வேறு உதவிகளைப் பெற்று பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு வழங்கியவர். அவர் அமரத்துவம் அடைந்த பின்னரும் இப்பணி இவ்வமைப்பின் ஊடாக இன்றும் தொடர்ந்து செயற்படுத்தப் பட்டு வருகின்றது. வலன்ரீனாவும் தனது சிறு வயது முதல் தந்தையா ருடன் சமூகப் பணிகளில் ஈடுபட்டு தொடர்ந்தும் பணிகளை முன்னெடுத்து வருகின்றார்.

தற்போது யாழ்ப்பாணம் குப்பிளான் விக்னேஸ்வரா மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராக கடமையாற்றுகின்றார். இவரது கணவர் திரு.சு.இளங்கோவன் தீவக கல்வி வலயத்தில் ஆசிரிய ஆலோசகராக கடமையாற்றுகின்றார். இரு பெண்பிள்ளைகள். இருவரும் க.பொ.த உயர்தரம் விஞ்ஞான பிரிவில் யா.வேம்படி மகளிர் உயர்தர தேசிய பாடசாலையில் கல்வி கற்கின்றனர். இவர் ஆரம்பக் கல்வியை குரும்பசிட்டி யா.பொன் பரமானந்தர் மகாவித்தியாலயத்திலும், இடைநிலைக் கல்வியை யா.பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரி, யா.வயவிளான் மத்திய கல்லூரி ஆகியவற்றிலும், உயர்நிலைக் கல்வியை யா.சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரியிலும் கற்றார். உயர்தர கல்வியை முடித்த பின்னர் தான் கற்ற

யா.சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரியில் இரண்டு வருடங்கள் பரத நாட்டிய ஆசிரியராக கடமையாற்றி, 1991இல் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப்பிரிவு மாணவியாக கல்வி கற்று வந்தார். இக்காலத்தில் திருநெல்வேலி சைவச் சிறுவர் இல்ல மாணவர்களுக்கு இலவசமாக கல்வி கற்பித்து வந்ததுடன், பின்தங்கிய கிராம மாணவர்களுக்கும் கல்வியை போதித்து வந்தார்.

வலன்ரீனா யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1994/1995இல் பொதுக் கலைமாணி (சிறப்பு) பட்டத்தை பெற்றுக்கொண்டார். தொடர்ந்து தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் (NIE) பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமாவையும், யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் சைவசித்தாந்தத்தில் முதுகலைமாணியில் சிறப்புப் பட்டத்தையும், யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்து நாகரிகத் துறையில் முதுதத்துவமாணி பட்டத்தையும் முடித்துள்ளார். அத்தோடு தனது கலாநிதி பட்டத்திற்கான ஆய்வினையும் மேற்கொண்டு வருகின்றார். அத்தோடு வட இலங்கை சங்கீத சபை நடாத்தும் வாய்ப்பாட்டு, வீணை, பரதநாட்டியம் ஆகிய பரீட்சைகளில் தரம் 3, 4, 5ஆம் தரங்களில் சித்தி பெற்றுள்ளார். 1994இல் பல்கலைக்கழக கல்வியை முடித்ததும் யாழ்.உடுவில் மகளிர் கல்லூரியிலும், மன்.அடம்பன் மத்திய மகாவித்தியாலயத்திலும், மன்.சித்தி விநாயகர் இந்துக் கல்லூரியிலும் தொண்டர் ஆசிரியராக கடமையாற்றினார். அக்காலப் பகுதியில் இடம்பெயர்ந்து இருந்த இடங்களில் வறிய மாணவர்களை வீட்டிற்கு அழைத்து பாடசாலை பாடங்களுடன் பரதநாட்டியத்தையும் கற்பித்து வந்தார்.

1994-1998வரை வேலையற்ற பட்டதாரியாக இருந்த இவருக்கு 15.07.1998இல் அரசு ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்தது. தொடர்ந்து மன்.சித்தி விநாயகர் இந்துக் கல்லூரி, மன்.அரிப்பு றோமன் கத்தோலிக்க தமிழ் கலவன் பாடசாலை ஆகிய பாடசாலைகளில் கடமையாற்றி 2000 ஆம் ஆண்டில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல கல்லூரியான யா.கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலும் 2011ஆம் ஆண்டு யா.இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இந்து நாகரிகம், நாடகமும் அரங்கியலும் ஆகிய பாடங்களை

போதித்து வந்ததுடன், சமகாலத்தில் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையின் வருகை தரு விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றினார். வலன்ரீனா அவர்கள் குறிப்பிடும் பொழுது மன்.சித்திவிநாயகர் இந்துக் கல்லூரியில் கடமையாற்றிய காலத்தில் கலைத்துறையில் தமிழ்த்தினப் போட்டியில் நாட்டார் பாடலில் மாணவர்களை பயிற்றுவித்து வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் இரண்டாமிடத்தை மாணவர்கள் பெற்றுக்கொள்வதற்கு வழிசமைத்ததாகவும் அங்கு சேவையாற்றிய காலத்திலேயே அகில இலங்கை ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட புதிய நிர்மாணிப்பு நடனத்தில் சிறந்த நெறியாளருக்கான ஜனாதிபதி விருதை கௌரவ ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க குமாரணதுங்கவிடமிருந்து பெற்றமை தனது வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத நிகழ்வெனக் குறிப்பிடுகின்றார். இந் நடன ஆற்றுகை அகில இலங்கை ரீதியில் முதலாமிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தொடர்ந்து யா.கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியிலும் வலன்ரீனா அவர்கள் கலைத்துறையில் அகில இலங்கை ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட குழு நடனப் போட்டிகளிலும், நாட்டுக்கூத்துப் போட்டிகளிலும் மாணவர்களை வெற்றிபெறச் செய்ததுடன், கல்லூரியில் மரபு வழி ஆற்றுகைக் கழகம் என்ற ஒரு கழகத்தை ஏற்படுத்தி அழிந்து போகும் தமிழர்களின் பாரம்பரிய கலைகளை பாதுகாக்கும் முகமாக பல பாரம்பரிய நடன இசை நிகழ்வுகளை இக்கழகத்தின் ஊடாக நடாத்தியதாகவும், நூற்றாண்டு விழாவினை ஒட்டி அகில இலங்கை ரீதியில் பல்வேறு இடங்களுக்கும் மாணவர்களை அழைத்துச் சென்று பல கலை நிகழ்வுகளை நடாத்தியதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

அத்தோடு கல்லூரியில் இல்ல மெய்வல்லுனர் போட்டியில் இடம்பெறும் கண்காட்சி நிகழ்வுகளை பல நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களை ஒன்றிணைத்து தமிழர்களின் பாரம்பரிய கலைகள் அனைத்தையும் ஒரே நிகழ்வில் இடம்பெறச் செய்ததும் பல சாகச நிகழ்வுகளையும் செய்து யாழ்ப்பாணத்தின் முதன்முதலாக பாரிய கலைச் சங்கம் நிகழ்வுகளை நடாத்திய பெருமை இவரையே சாரும்.

இவரது இந்நிகழ்வுகளை உள்நாட்டு வெளிநாட்டு பத்திரிகைகள் அன்றைய நாளில் பாராட்டத் தவறவில்லை.

2008ஆம் ஆண்டில் ஜேர்மனியில் நடைபெற்ற வெற்றிமணி விழாவில் விருந்தினராக கலந்துகொண்ட வலன்ரீனா அவர்களை யா.கொக்குவில இந்துக்கல்லூரியின் ஜேர்மனி வாழ் பழைய மாணவர்கள் ஆசிரியரை கௌரவிக்கும் முகமாக ஆசிரியரை பிரதம விருந்தினராக அழைத்து ஜேர்மனியில் கௌரவிப்பு செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் கொக்குவில இந்துக் கல்லூரியில் கடமையாற்றியபோது பொறுப்பாசிரியராக இருந்த 19 வயது பிரிவு கூடை பந்தாட்ட பெண்கள் அணி யாழ் மாவட்டத்தில் இருந்து முதன்முதலாக தேசிய மட்டப் போட்டியில் கலந்துகொண்டது. அதனைத் தொடர்ந்து யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் கற்பித்த போது அங்கும் மரபுவழி ஆற்றுகைக் கழகத்தை ஆரம்பித்து தமிழர்களின் பாரம்பரிய கலைகளை அம்மன்றத்தின் ஊடாக விழா எடுத்து அரங்கேற்றியமையாவராலும் பாராட்டப்பட்ட ஒரு விடயமாகும்.

இந்நிலையில் இராணுவ கட்டுப்பாட்டில் இருந்த இவரது சொந்தக் கிராமமான குரும்பசிட்டி முப்பது வருடங்களின் பின் விடுவிக்கப்பட்டது. இவரது தந்தையும் அமரத்துவம் அடைந்தார். இச்சூழலில் இவரது கிராமத்தின் மீளெழுச்சியை கருத்திற் கொண்டும், பழைய மாணவர்கள், கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத்தினர் மற்றும் மாகாண கல்வித் திணைக்களத்தினர் ஆகியோரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க யா. குரும்பசிட்டி பொன்பரமானந்தர் மகாவித்தியாலயத்தின் மீளெழுச்சிக் காக அதிபருடனும், ஒரு ஆசிரியருடனும் மட்டுமே இயங்கிய இப்பாடசாலைக்கு ஊர் ஆசிரியர்கள் யாரும் வரமறுத்த சூழலில், இதனை ஒரு சவாலாக ஏற்றுக் கடமையை இப்பாடசாலையில் பொறுப்பேற்றார். இவர் கிராமத்தின் நன்மைக்காக இப் பாடசாலையில் இணைந்து சேவையாற்றியதுடன், பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்குரிய பல்வேறு வளத்தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்ததுடன், மாணவர் தொகையை அதிகரிப்பதற்கும் பல்வேறு பணிகளை முன்னெடுத்திருந்தார். எனினும் 2018ஆம் ஆண்டில் ஊரைச் சேர்ந்த ஆரம்பப் பிரிவு

ஆசிரியர்கள் பாடசாலையில் புதிதாக இணைக்கப்பட்டபோது பாடசாலை ஆரம்பித்தது முதல் மேற்படி காலப்பகுதி வரை ஆரம்பப் பிரிவுகளுக்கு கற்பித்து வந்த இவரை, உயர்தர வகுப்பிற்கு கற்பிப்பவர் என கூறி இப் பாடசாலைக்கு இவர் மேலதிக ஆசிரியரெனக் குறிப்பிட்டு அக்கால பாடசாலை நிர்வாகம் இடமாற்றம் செய்ய சிபாரிசு செய்தமையை இவர் மனக்குறையுடன் குறிப்பிட்டார். 2017ஆம் ஆண்டில் தரம் ஐந்து புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் ஒரு மாணவியை வெட்டுப்புள்ளிக்கு மேல் பெறச் செய்தும் 80 வீத மாணவர்களை புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் சித்தி பெற வைத்ததாகவும் குறிப்பிட்டு இக்காலத்திலேயே தனக்கு அரசின் நல்லாசிரியர் விருதான “குருபிரதீபா” விருது கிடைத்ததாகவும் குறிப்பிடுகின்றார். ஒன்பது வருடங்களாக தனது சொந்த கிராமத்தில் ஆரம்பப் பிரிவு ஆசிரியராக கடமையாற்றிய இவர் இவ்வருடம் (2022) சித்திரை மாதம் முதல் யா.குப் பிளான் விக்னேஸ்வரா மகாவித்தியால யத்தில் ஆரம்பப் பிரிவு ஆசிரியராகவே நியமனம் பெற்று கடமையாற்றுகின்றார்.

கலைத்துறையில் நடன நாடகங்களை ஆற்றுகை செய்தும், எழுத்துத் துறைசார்ந்து பாடல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதுவதில் ஆர்வம் கொண்டுள்ள வலன்ரீனா யா.வயாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயம், யா.இந்து ஆரம்பப்பாடசாலை, யா.கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி, யா.மண்டைதீவு மகாவித்தியாலயம், யா.இந்து மகளிர் கல்லூரி, யா.பொன் பரமானந்தர் மகாவித்தியாலயம், அன்பொளி கல்வி நிலையம், A.S.N கல்வி நிலையம் ஆகியவற்றின் கொடிக்கீதம், வரலாற்றுக்கீதங்களை இயற்றி வழங்கியுள்ளார்.

இவரின் ஆக்கங்கள் வெற்றிமணி, வலம்புரி, உதயன், தினக்குரல், வீரகேசரி ஆகிய நாளிதழ்களிலும், அரங்கம், அபிநயா, நித்திலம், சிவத்தமிழ் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் மாநாட்டு ஆய்வுக் கட்டுரை மலர்களிலும் வெளிவந்தள்ளன. அபிநயா கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியராகவும், வெற்றிமணி இலங்கை நாளிதழின் பிரதம ஆசிரியராகவும், சிவத்தமிழ் சஞ்சிகையின் வெளியீட்டாளராகவும் கடமையாற்றினார். தற்போதைய நாட்டின் சூழல்

காரணமாக இச்சஞ்சிகைகள் வெளிவருவதில்லை.

மேலும் உலக இளையோர் திருக்குறள் மன்றம் இலங்கையின் இயக்குநராக இருந்து இளையோரை திருக்குறள் வாழ்வியல் நெறியில் வழிப்படுத்தும் முகமாக உலக நாடுகள் அனைத்திலும் இருந்து புலனத்தின் ஊடாக இளையோரை ஒருங்கிணைத்து இளையோர் மத்தியில் திருக்குறளை கொண்டு செல்கின்றார். அத்தோடு உலகளாவிய ரீதியில் திருக்குறள் போட்டிகளை நடாத்தி திருவள்ளுவருக்கு பெரு விழா எடுத்து பரிசளிப்பு விழாவை நடாத்தி வருவதுடன் திருக்குறள் வழியிலான திருமண நிகழ்வுகளையும் மன்றத்தின் ஊடாக நடாத்தி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு இந்திய உலகத் திருக்குறள் சமுதாய மையத்தின் இலங்கைக்கான ஒருங்கிணைப்பாளராகவும் செயற்பட்டு வருகின்றார்.

மேலும் ஐயை உலகத் தமிழ் மகளிர் குழுமத்தின் இலங்கைக் குழும ஒருங்கிணைப்பாளராகவும் (குறிப்பு: ஓரிசா பாலு என்ற கடலியல் வரலாற்று ஆய்வாளர் 'ஐயா' என்பது ஆண்களைக் குறிப்பதாகவும் 'ஐயை' என்பது பெண்களைக் குறிப்பதாகவும் குறிப்பிட்டு தன்னுடைய அமைப்பிற்கு ஐயை உலகத் தமிழ் மகளிர் குழுமம் எனப் பெயரிட்டுள்ளார்.) "தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை" இலங்கை பொறுப்பாளர்களில் ஒருவராகவும், தந்தையின் பெயரில் உருவாக்கப்பட்ட A.S.N கல்வி நிலைய துணை இயக்குநராகவும், A.S.N. கல்வி நிலைய மாணவர் சமூக சேவைக்கழகம், சமூக சேவைக்கழகம் ஆகியவற்றின் தோற்றுநராகவும், A.S.N நுண்கலைத்துறைத் தோற்றுநராகவும் பொறுப்பாசிரியராகவும், திருமறைக்கலாமன்றக் 'கலைத்தூது' அழகியற் கல்லூரியின் ஆலோசனைக்குழு உறுப்பினராகவும் சமூக அமைப்புக்களில் இணைந்து சமூக சேவைகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார்.

A.S.N மாணவர் சமூக சேவைக்கழகம் மற்றும் சமூக சேவைக்கழகத்தின் ஊடாக மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் உள்ள பாடசாலைகள், பாடசாலை மாணவர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், பெண்தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள், ஊனமுற்றவர்கள், விசேட தேவையு

டைய மாணவர்கள் மற்றும் வன்னி இறுதிப் போரில் பாதிக்கப்பட்டு ஏதிலிகள் ஆக்கப்பட்ட மக்களுக்கான உதவித்திட்டங்கள். முதியோர் இல்லங்கள், சிறுவர் இல்லங்களில் உள்ள மாணவர்களுக்கான உதவிகள், மருத்துவ உதவி தேவையுடையவர்களுக்கான உதவிகள் மற்றும் இயற்கை அனர்த்த உதவிகளையும் இவர் வழங்கி இலங்கையில் பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் ஒருங்கிணைப்பாளர்களை நியமித்து அந்தந்த மாவட்டங்களில் பல சமூக பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார். அத்தோடு இந்தியாவில் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்ட போதும், கொரனா இடர்காலத்திலும் புலம்பெயர் நாட்டு மக்களின் உதவியுடன் A.S.N சமூக சேவைக் கழகத்தின் ஊடாக இந்திய ஓசூர் தாயுள்ளம் அறக்கட்டளையின் ஊடாகவும், ஐயை உலகத் தமிழர் குழுமத்தின் ஊடாகவும் நாடு கடந்த பல சமூகப் பணிகளை நிறைவேற்றியவர் நிறைவேற்றி வருபவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் யாழ்ப்பாணம் நாட்டிய மரபுகள், இந்துநாகரிகம், அபிநயா, கலை மகள், ஆனந்தச்சுடர் ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். மதுரை அர சாளம் மீனாட்சி, கலைச்சங்கமம், சங்கமம் ஆகிய இறுவெட்டுக் களையும் வெளியிட்டுள்ளதோடு, சைவசித்தாந்த நோக்கில் சிவநடனம், யாழ்ப்பாணத்து இந்துக்கோயிற்கலைகளில் சின்னமேள ஆடற்கலை, யாழ்ப்பாணத்து பெண் ஆடற்கலைஞர்கள் ஆகிய தலைப்புக்களிலான நூல்களை வெளியிடவுள்ளார்.

மேலும், இவர் 1993ஆம் ஆண்டில் குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபை நடாத்திய மாநாட்டில் பேராசிரியர் நித்தியானந்தனும் கலைக்கழகமும் என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பித்தார். தொடர்ந்து ஊடகங்கள் தமிழ்மொழியை வளர்க்கின்றனவா? என்ற தலைப்பில் 2012ஆம் ஆண்டு இந்தியா சென்னையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் ஆசிரியர் மாநாட்டில் ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பித்தார். அத்தோடு முதல்நாள் நிகழ்விற்கு தலைமை தாங்கியும் இலங்கை பற்றிய அறிக்கையையும் சமர்ப்பித்தார். ஐயை உலகத் தமிழ் பெண்கள் மாநாடு 2018ஆம் ஆண்டு மலேஷியாவில் நடைபெற்ற போது ஈழத்தின் வடபால் யாழ்ப்பாணத்து இந்துக்கோயில்களில் இடம்பெற்ற

சின்னமேள ஆடற்கலை மரபு ஓர் - பெண்ணிய நோக்கு; என்ற தலைப்பிலும், உலகத் தமிழ் பெண்கள் மாநாடு 2018ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற போது ஈழப்போரில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களும், கருணைப்பால உதவித்திட்டமும் என்ற தலைப்பிலும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் அவுஸ்திரேலியா சிட்னி நகரில் நடைபெற்ற (2018) சிலப்பதிகார மாநாட்டில் சிலம்பு-கண்ணகி-வழிபாடு-இலங்கையில் கண்ணகித் தெய்வ வழிபாடு ஒரு நோக்கு (2019) என்ற தலைப்பிலும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்து சான்றிதழ் பெற்றார். இதே ஆண்டில் இந்தியாவில் சென்னை எதிராஜ் கல்லூரியில் நடைபெற்ற மகளிர் தின மாநாட்டில் ஈழத்தில் குறிப்பாக வட மாகாணத்தில் போருக்குப் பின் பெண்களின் கல்வி என்ற தலைப்பில் உரையாற்றி நினைவு பரிசையும் கௌரவிப்பையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

மேலும் வலன்ரீனா அவர்கள் அவுஸ்திரேலியா எஸ்.ஆர்.எஸ் தமிழ் வானொலி, டான் தொலைக்காட்சி, ஜேர்மனி யோகம்மாள் வானொலி, கனடா தமிழ் ஆழி தொலைக்காட்சி, இந்திய தொலைக்காட்சிகள் ஆகியவற்றிலும் பல்வேறு நாடுகளிலும் இருந்தும் நடைபெறும் இணையவழி கருத்தரங்குகளிலும் இவர் பங்கேற்று வருகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் பெற்ற விருதுகள்:

- ⇒ ஜனாதிபதி விருது - தேசிய மட்ட புதிய நிர்மாணிப்பு நடனம் அகில இலங்கை ரீதியில் முதலாம் இடம். (1998)
- ⇒ கல்வி, கலை, கலாசார, சமய, சமூக ஊடகப் பணிகளுக்காக
- ⇒ ஜேர்மன் ஹம் நகர மேயர் தோமஸ் அவர்களால் வெற்றிமணி விருது (2008)
- ⇒ வளர்கலை விருது ஜேர்மனி - வெற்றிமணி (2012)
- ⇒ குரு பிரதீபா பிரபா - நல்லாசிரியர் விருது கல்வி அமைச்சு (2017)
- ⇒ புலமை ஆசிரியர் விருது யா.பொன்பரமானந்தர் மகாவித்தியாலயம் குரும்பசிட்டி (2017)

- ⇒ ஐயை சக்தி விருது - உலக ஐயைகள் மாநாடு (2018)ஆம் ஆண்டு மலேஷியா.
- ⇒ ஐயை சுடர்ஒளி விருது - உலக ஐயை பெண்கள் பன்னாட்டு மாநாடு உலக ஐயை பெண்கள் மாநாடு தமிழாராய்ச்சி நிறுவகம் சென்னை இந்தியா. (2019)
- ⇒ சிறந்த புலமை ஆசிரியர் விருது - தினக்குரல் பத்திரிகை கல்விக்குரல் (2019)
- ⇒ சர்வதேச சாதனைப் பெண் விருது - நந்தவனம் பப்ளிகேசன். விம்றா பேர்க் சென்னை இந்தியா. (2019)
- ⇒ கல்விச் செம்மல் விருது - இனிய நந்தவனம் பப்பிளிகேசன் திருச்சி இந்தியா (2020)
- ⇒ கலாநிதி பட்டம் - சர்வதேச தமிழ் கழகம் மதுரை (2020)
- ⇒ வெற்றிமணி விருது ஜேர்மனி வெற்றிமணி பத்திரிகை (2020)
 - ⇒ அறிவேந்தல் விருது - உரையாசிரியர் புலியூர்கேசிகள் இலக்கியப் பேரவை தமிழ்நாடு இந்தியா (2020)
- ⇒ கலாம் அறிவு மாமணி விருது - கலாம் யுகே பவுண்டேசன் இந்தியா (2020)
- ⇒ சமூக சேவை இரத்தினா விருது - தாயுள்ளம் அறக்கட்டளை, ரிச் மீடியா. - ஓசூர் (2020)
- ⇒ சர்வதேச முத்தமிழ் விருது - 2020 உலகத் தமிழ் காப்பிய ஆராய்ச்சி நிறுவனம். - மலேசியா (மதுரை முத்தமிழ் நாட்டுப்புற கலைகள் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்)
- ⇒ மனித நேயர் வள்ளுவர் விருது - 2021 நிறைகோள் தமிழ் பேரவை சேலம் இந்தியா.
 - ⇒ நல்லாசான் வெண்புறா விருது 2021 பசுமை வாசல் பவுண்டேசன் திண்டுக்கல், இலக்கியத் தாகம் மாத இதழ் கருந்.
- ⇒ மகாத்மகாந்தி விருது 2021 அன்னை இல்லம் அறக்கட்டளை -அரியலூர்.
 - ⇒ சிவத்தொண்டு அப்துல்கலாம் விருது - தமிழமுது அறக்கட்டளை சென்னை இந்தியா (2020)

- ⇒ சர்வதேச முத்தமிழ் விருது - உலகத்தமிழ் காப்பிய ஆராய்ச்சி நிறுவனம் - மலேசியா, மதுரை முத்தமிழ் நாட்டுப்புறகலைகள் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் (2020)
- ⇒ மனிதநேய வள்ளுவர் விருது - நிறைகோள் தமிழ்ப்பேரவை - சேலம் (2021) தாயுள்ளம் உலக சாதனையாளர் புத்தகம் தஞ்சாவூர் ரிச் மீடியா - ஓசூர்
- ⇒ நல்லாசான் வெண்புறா விருது - பசுமை வாசல் பவுண்டேஷன் திண்டுக்கல், (2021)
- ⇒ இலக்கியத்தாகம் மாத இதழ், கரூர்.
- ⇒ மகாத்மா காந்தி விருது - (2021) அன்னை இல்லம் அறக்கட்டளை, அரியலூர்.
- ⇒ அப்துல்கலாம் விருது - தமிழ் அமுது அறக்கட்டளை இந்தியா (2021)
- ⇒ கலாரத்னா விருது - தமிழ் அமுது அறக்கட்டளை (2021)
- ⇒ அலெக்சாண்டா கேலண்டரா விருது - தமிழ் அமுது அறக்கட்டளை, அரியலூர் (2022)
- ⇒ செம்மொழித் தென்றல் விருது - அக்கினிக்குஞ்சுகள் அறக்கட்டளை தஞ்சாவூர் (2022)
- ⇒ ஒளிவிளக்கு விருது - சுபம் கல்வி அறக்கட்டளை திண்டிக்குடி (2022)
- ⇒ ஞானச்சுடர் சக்ரா விருது - ஸ்ரீ சச்சஸ் அக்டமி சேலம், (2022)
- ⇒ மாண்பும திருக்குறள் சிந்தனைச் சுடர் விருது - உலகத் திருக்குறள் சமுதாய மையம் தமிழ்நாடு இந்தியா, (2022)
- ⇒ திருக்குறள் மாண்பும திருக்குறள் பரப்பியல் மாமணி - உலகத் திருக்குறள் சமுதாய மையம் - திருவள்ளூர் மாவட்டம் தமிழ்நாடு இந்தியா (2022)

கலாநிதி வலன்ரீனா அவர்கள் எதிர்வரும் 2023ஆம் ஆண்டு தை மாதம் திருவள்ளுவர் தினத்தில் திருக்குறளில் உலக சாதனை நிகழ்வொன்றை நிகழ்த்துவதற்கு தயாராகி வருகின்றார். □□□

**நாகம்மா
செல்லமுத்து**

இந்திய வம்சாவழித் தமிழரான நாகம்மா செல்லமுத்து கொழும்பைப் பிறப்பிடமாகவும் நுவரெலியா இருப்புப்பாலத்தை தனது வசிப்பிடமாகவும் கொண்டவர். இவர் பிறந்த ஆண்டு சரியாக தெரியவில்லை ஆனால் இவர் 80 வயதை கடந்தே இறந்தார். தமிழர்கள் சிங்களவர் கள் என இரு இனத்தவர்களாலும் அறியப்படும் நாகம்மா ஆச்சி பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடாத காலத்திலேயே 1950ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியிலே நுவரெலியா இருப்புப்பாலத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் இணைப்பாளராக இருந்து அரசியலில் ஈடுபட்டு வந்தார்.

சரளமாக சிங்கள மொழியிலும் கதைக்கக்கூடிய இவர் தமிழ், சிங்கள இரு மொழி பேசுபவர்களிடையே மிகவும் பரீட்சையமானவர். இவரைப் பற்றிய தகவல்கள் எங்கும் எழுத்து மூலம் இல்லை ஆனாலும் இவரின் குடும்பத்தாரிடம் பெற்ற தகவலின் அடிப்படையில் இக்கட்டுரை எழுதப்படுகிறது. 1983ஆம் ஆண்டு கருப்பு ஜீலை இனக் கலவரத்தின் போது தனித்து நின்று சிங்களவர்களுக்கு எதிராக போராடியவர். மலையகப் பிரதேசத்தில் இவர் சமூக சேவை செய்த பிரதேசத்திலேயே இவருக்கும் இவர் குடும்பத்திற்கும் எதிராகப் பெரும் பான்மை சமூகத்தினரால் தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போது, குடும்ப அங்கத்தவர்களை பாதுகாப்பான இடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு தனியாளாக நின்று மிளகாய்தூள், பெரிய குண்டாந் தடி என்பவற்றை ஆயுதமாக பயன்படுத்தி பெரும்பான்மை சிங்களவர்கள் மீது தாக்குதல்களை மேற்கொண்டார். இருந்த போதும் இவருக்கு சொந்தமான மூன்று வீடுகளும் தீக்கிரையாகியது.

கருப்பு ஜீலை என சொல்லப்படும் அந்த துயர சம்பவத்தின் பின்னரும் இவர் அப்பிரதேசத்தில் தீவிர அரசியலில் ஈடுபட்டார். வீடற்றவர்களை அடையாளம் கண்டு அவர்களுக்கு தன்னால் இயலுமானவரை வீடுகளை பெற்றுக்கொடுக்க உறுதுணையாக இருந்தார். தற்போது இவர் உயிருடன் இல்லாவிட்டாலும் நாகம்மா ஆச்சியின் பெயரை அப்பகுதி மக்கள் இன்றும் மறக்காமல் உள்ளனர். □□□

இப்பெண் ஆளுமை முன் நீங்கள் வாசித்த ஆளுமைகளில் இருந்து

வேறுபடுகின்றார். எனக்கும் இவருக்குமான பந்தம் இரத்த சம்பந்தம். இவரை பற்றி நான் எழுதுவதற்கு காரணம் எனது மறைந்த கணவர் சிவஜோதியே. கனத்த மனதுடனேயே இப்பதிவை எழுதுகிறேன். சிவஜோதி அவசர சத்திர சிகிச்சைப் பிரிவுக்கு கொண்டு செல்வதற்கு ஒரு மணித்தியாலயம் இருக்கும் போது எமக்கிடையில் நடைபெற்ற உரையாடலின் போது “உங்கள் அம்மம்மாவைப் பற்றி சொல்லுங்கள் கௌரி ...” எனக் கேட்டார். அந்த நேரம் கந்தசஷ்டி கவசத்தை போட்டுவிட்டு, நான் அம்மம்மாவைப் பற்றி அவருக்கு தெரிவித்தேன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஏன் அவர் கேட்டார் என்ற கேள்விக்கு பதில் தெரியாதவளாக இருக்கிறேன். அவரின் விருப்பமா கவே இந்தப் பதிவு இங்கு பதிவிடப்படுகிறது.

ஹம்சகௌரி சிவஜோதி டிசம்பர் 30, 2020 வரை காலம்சென்ற கணவர் சிவஜோதியின் நிழலில் வாழ்ந்தவர். அவருக்கு ஆமைரமாக இருந்த கணவரின் இழப்பையடுத்து இந்த உலகை அவர் நேரடியாக முகம் கொடுக்க ஆரம்பிக்கின்றார்.

ஒரு பெண் என்ற ரீதியிலும் இப்பொழுது தன்னுடைய தலைமைத்துவத்தில் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதாலும் சக பெண்கள் எதிர்கொள்கின்ற பிரச்சினைகளை இவர் எதிர்கொள்ள நேரிடுகின்றது.

லிற்றில் எய்ட் திறன்விருத்தி மையத்தின் இயக்குநராகப் பணியாற்றும் ஹம்சகௌரி இளம் சமுதாயம் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளை குறிப்பாக இளம்பெண்கள் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளையும் தன்னுடைய கண்ணுக்கு முன்பாகவே அவர்கள் தங்கள் எதிர்காலத்துக்கு குழிபறிப்பதை கண்டு மிக வேதனைப்பட்டுள்ளார். இந்த இளம் பெண்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டவும் இவர்களுக்கு முன்னுதாரணமாக நிறுத்தவும் அவர் கண்ட பெண் ஆளுமைகளையும் அவர்களது அனுபவங்களையும், நேர்காணல்கள், கட்டுரைகள் ஊடாக இங்கு தொகுத்துத் தந்துள்ளார்.

ஹம்சகௌரி இடதுசாரி, வலதுசாரி அரசியல் வரைவிலக்கணத்துக்குள் அடக்கப்படக் கூடியவரல்ல. ஆனால் பெண்களை இரண்டாம் தரப் பிரஜைகளாக உருவாக்கியுள்ள தற்போதைய சமூகக் கட்டமைப்பு மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என நினைக்கின்றார். அதேசமயம் கட்டுடைப்பு என்ற பெயரில் சமூக, பண்பாட்டு விழுமியங்களை உடைத்து நொருக்குவதிலும் அவருக்கு உடன்பாடு கிடையாது. இந்த மெல்லிய இழையில் இருந்து கொண்டு அவர் எம்மோடு வாழ்பவர்கள் மத்தியில் இருந்து தன் ஆளுமைகளைத் தெரிந்தெடுத்துள்ளார்.

இந்த 'உறுதிக்கொண்ட நெஞ்சின(னாள்)ர்' பாரதி காண விளைந்த புரட்சிப் பெண்கள் என்றால் மிகையல்ல. இந்த நூல் நிச்சயம் பல இளம்தலைமுறையுவதிகளுக்கு தங்கள் சமூகப் பாத்திரத்தை உணர்த்தும் என உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

ப. பவதாரணி
மனிதம்